

Michaela
Burdová

Poselství jednorozců

Strážci dobra
Zrádné hory Dragor
Záchrana Lilandgarie

FRAGMENT

Poselství jednorožců

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Michaela Burdová
Poselství jednorožců – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Poselství
jednorozců

A stylized black silhouette of a unicorn's head with a long, spiraling horn and flowing mane, positioned above the title text.

Poselství
jednorozců

Michaela Burdová

FRAGMENT

1. díl

Strážci dobra 7

2. díl

Zrádné hory Dragor 199

3. díl

Záchrana Lilandgarie 428

Strážci dobra

OBSAH

Probuzení zla	15
Elfové	23
Znovu ve Walos.....	36
První král	47
Pronásledovatelé.....	54
Ohromná moc země	66
Harpyje	75
Špatné dítě	86
U velkých hřibů.....	93
Bitva o Ínas	106
Trápení s láskou.....	117
Víly, stařena a sérum	130
Legendsy a staré příběhy.....	141
Duch lesa a znamení minulosti.....	150
Noxogové	156
Ismires	170
Ztělesnění dobra	182

*Tuto knihu věnuji své mamce, tatkoví, babičce a bráškoví,
kteří mi poskytli především podporu a pochopení, jež jsem mnohokrát
tolik potřebovala.*

*A také mým věrným kamarádkám, které stály vždy při mně,
ať se dělo cokoli, a vyslechly mě, kdykoli jsem to potřebovala.*

Poselství jednorožce

Kdysi dávno v čistém světě dobra,
stíny se klížily, vládla temnota.
Z říše černoty zlo vyvstalo,
mezi stíny si zlověstně šeptalo.

V těch dobách dávno před lety,
přinesli život do světa tmy
ze Všehovzniku elfové vznešení,
přivezli magii i kouzlení.

A Brána temna uzavřena byla,
konečně se vlada světla nastolila.
A s ním objevily se bytosti nevinnosti a čistoty,
ztělesnění lásky a čiré dobroty.

Jako když hvězdy září na modrém koberci,
tak svítí na zemi posvátní jednorožci.
Jsou nadějí a vírou, dobra a života ochránci,
když poslední hvězda zhasne, oni zůstanou
jako jediné světlo při bledém měsíci.

A nyní opět temnota přichází,
když dobro se po letech rozchází,
usilují stíny zla,
aby temnota na svět navždy padla.

Avšak odvaha v duši zůstala a víra je věčná,
cesta bude dlouhá, ale když srdce věrné je, pak moc dobra je nekonečná.
Až dojdeš kroky koncem a odhalíš stíny tajemství,
pak porozumíš rovnováze světa a pochopíš jednorožcovu poselství...

ÚVOD

PROBUZENÍ ZLA

Byla noc. Obloha se halila do černého závoje a mezi temnými mračny prosvítaly dnes velmi bledé hvězdy. Jasný stříbrný měsíc zářil chladně a zdálo se, jako by od sebe tmavé mraky odháněl a prosazoval si svou vládu. Jeho svit zaléval celý Santiel, hrad Leondského království krále Leodhena. Santiel, vystavený z mohutného a pevného modrého kamene, se celý třpytil a zářil, a působil tak vznešeným i majestátním dojmem. Blýskal se a zářil jako tisíce perel a předčil tak svou nádherou měsíc i kouzlo noci. Byl považován za nejhonosnější a nejkrásnější stavbu celé Lilandgarie, a to hlavně díky tomu, že ho pomáhali budovat elfové. Za ohromnými kruhovými hradbami, jež by jen málokterá armáda zdolala, se uprostřed prostorného, měsíčním jasem zalitého nádvoří tyčily tři věže. Nejvyšší z nich, padesát šest metrů vysoká Eleanor, zářila, jako by ji netvořilo nic jiného než modrý křišťál. Po jejích stranách stály asi o pět metrů nižší dvě věže, Dvojčata, které na první pohled působily jako její věrní strážci. Všechny tři věže byly mezi sebou propojené Modrými mosty.

V Eleanor se dnes nacházelo nejvíce stráží z celého hradu, nejen proto, že se v ní nacházely královské komnaty, ale také proto, že věznice v samém jejím vrcholu měla po dlouhé době nového návštěvníka.

Nebýt pochodní s Fialovým plamenem rozvěšených po zdech chodeb, byla by ve věži naprostá tma. Náhle se na stěně objevil stín jakési postavy. Patřil záhadnému mladíkovi, nemohlo mu být víc než jedenadvacet, který se plížil jednou z chodeb vedoucích kolem královny komnaty. Snažil se být co nejvíce potichu a v tu chvíli nejspíš bylo jeho největším přáním stát se neviditelným. Bylo jasné, že nechce, aby ho kdokoli spatřil. Šel pomalu a opatrně, modlil se, aby nenarazil na strážce. I když by se zdálo, že musí být velice nervózní a vyděšený, na jeho tváři nebyl vidět ani náznak strachu. Byl přitisknutý ke zdi, na které visely velké obrazy krajin, jednorožců a portréty dávných králů s rámy z černého dřeva, posetými diamanty. Vedle každého obrazu se popínala nekvetoucí květina. Říkalo se jí Meandra, nebo také Nesmrtelná, protože mohla růst celá staletí a nikdy neuvadla. Chlapec došel na konec jedné z chodeb, zůstal stát za rohem a nahlížel do dalších chodeb, jestli je vzduch čistý a nikde není žádná stráž. Věděl, že se dívá do chodby, ve které je královská komnata a na jejímž konci je schodiště vedoucí o patro níž. Tam se nachází východ na Modrý kamenný most vedoucí do jedné z Dvojčat.

Tam už nehrozilo takové riziko, že potká stráž, a mohl by se snadněji dostat pryč z hradu, což bylo jeho cílem.

Už už se chystal přeběhnout ke schodišti, ale náhle sebou trhl a schoval se opět za roh. Po kamenných schodech vystoupil do chodby muž. Byl to stařec, ale vůbec nevydal obvykle. Oblečený byl do dlouhého bílého pláště s různými stříbrnými ornamenty a znaky, posetými po celém oděvu kromě rukávů. Ty byly čistě bílé a poměrně dlouhé a široké. V pravé ruce držel vysokou stříbrnou hůl, na jejímž vrcholu byl posazen modrý diamant, velký asi jako lidská pěst.

Muž vypadal vznešeně, i když se trochu hrbil, a na mladíka působil mile a moudře, ale zároveň přísně. Jeho tvář byla přátelská a chápavá, jako by znala odpověď na každou otázku, ale v šedých očích mu šlehal blesky. Pod dlouhým nosem mu vyrůstal hustý bílý knír, jenž téměř zakrýval ústa a navazoval na čistě bílý plnovous, sahající muži na prsa. A jeho dlouhé bílé vlasy sahaly až k pasu.

Stařec mířil rovnou do královské komnaty. Mladík si oddychl, že ho stařec nezahlédl, ale zároveň byl zvědavý, co chce takový podivín od krále Lilandgarie, krále celé země. Kmet otevřel obrovské dvoukřídlé dveře z ebenového dřeva a vstoupil dovnitř, dveře však nezabouchl, nechal je přivřeně. Mladík si toho okamžitě všiml, rychle k nim přistoupil a snažil se zaslechnout, co si budou stařec s králem povídat. Věděl, že by se něčím takovým teď neměl zdržovat, ale jeho zvědavost ho přemohla.

„Tolik schodů! Na to mé staré nohy už nejsou zvyklé!“ promluvil stařec ke králi, který seděl na trůnu, a zdálo se, že nad něčím usilovně přemýšlí. Když ale spatřil muže před sebou, vstal a nevěřícně na něj vytřeštil oči.

„To není možné,“ zašeptal užasle, „je to už víc než deset let... Kde jsi byl celou tu dobu, Orlin, můj moudrý čaroději?“

Když mladík slyšel, jak král starce oslovil, překvapeně zamrkal. Nikdy žádného čaroděje neviděl!

Orlin pomalým, naveným krokem přistoupil ke králi a odpověděl:

„To není důležité Leodhene, králi Lilandgarie. Důležitější je to, kvůli čemu jsem za tebou přišel. Tuším, že naši zemi čekají zlé časy. Černý čaroděj Valgar, jehož jsem před lety zajal a spoutal nejmocnější kletbou – kletbou všech zemských živlů, se osvobodil a podařilo se mu oklamat mě a uniknout.“ Král se při těch slovech znepokojeně zavrtěl.

A Orlin pokračoval: „Dříve byl mým žákem, ale touha po moci ho svedla na scesti a černá magie ho pohltila. Dobro se mu začalo přičít a svět chtěl utvořit podle svého, zahalit ho zlem. Však to dobře víš. Už dříve chtěl vypustit z hlubin temnot to největší zlo všech věků, démona z dávných světů, Golroga, jehož cílem je zničit veškeré dobro a zahalit svět věčnou temnotou. Ale nakonec se mi podařilo mu v tom zabránit a zajmout ho. Jistě si na ty časy pamatuješ. Všichni jeho přívrženci se ukryli do ústraní, jen někteří zůstali a dále jednájí jeho jménem. Teď se bude Valgar pokoušet uskutečnit svůj dávný plán – vysvobodit Golroga z temnoty.“

„Co to říkáš, Orlin, o jakém to strašlivém netvorovi mluvíš?“ hlesl král tiše a celý se zachvěl a zbledl.

„Náš lid nezná zlo, žádné tu být ani nemůže. Vždyť před více než třemi tisíci lety, od dob, kdy sem přišli elfové a přivedli jednorozce – zdroje veškerého dobra, naše země

vzkvétá, nezná zlo ani temnotu. Dokud drží jednorozci pohromadě, dobro chrání svět před zlem. Náš lid je nevinný, bezbranný, neví, co je to válka nebo násilí. Orlin, jakou strašnou zprávu jsi mi to přinesl!“

„Ano, strach, bolest, zoufalství, utrpení a smrt... To vše by potkalo náš svět, kdyby povstal Golrog z podsvětí. Žádná pozemská ani nadpozemská síla by na něj nestačila. Ale naděje s námi zůstává dál. K uvolnění takového velkého zla je zapotřebí složitý obřad, a k tomu spousta věcí, z nichž si většinu Valgar jistě obstaral, a jestli tak ještě neučinil, nebude s tím otálet dlouho. Ale je jedna věc, kterou nebude vůbec snadné získat, a bez ní Golrog nikdy nevstoupí na náš svět.“

Orlin se odmlčel, jako by zapomněl, co má dál říct, ale král dobře věděl, že to tak není, a celý nedočkavý pobízel čaroděje, aby pokračoval.

„Tak mluv, Orlin! Jakou věc nesmí Valgar získat? Co je to? Nenapínej mou trpělivost, chci vědět vše, a to hned!“

„Vlastně to není žádná věc, ale živá bytost,“ usmál se Orlin a v očích se mu pobaveně zablesklo. Zřejmě ho velmi bavilo krále napínat.

„Jediný způsob, jak by se mohl Golrog dostat z temnoty, je přivést mu právě jednoho z jednorozců, zdroj všeho dobra našeho světa. Jedině kdyby pohltil ohromnou sílu dobra jednorozce, a tím i jeho život, získal by nepředstavitelnou moc a ovládl by celý náš svět.“

Král vypadal nechápavě.

„Jednorozce? Posvátného jednorozce? Ale to je nemožné... Jednorozci přeci žijí na severu Lilandgarie. V zemi Etelwen, v zemi velkého Bílého lva, jejich ochránce. Jsou chráněni mocí dobra a jejich moc dobra zase chrání nás, tam se žádné zlo nedostane. Tak jak chce Valgar získat jednoho z jednorozců? To prostě není možné.“

Orlin se opět usmál: „Ano, přesně tak, máš pravdu.“

Viděl, že králi i po těch deseti letech, co se neviděli, stále zůstal jeho zdravý rozum. Nyní mu bylo kolem padesáti let a stále výborně znal každý kout a každou bytost svého světa, a to Orlina těšilo.

„Ale bohužel tu je způsob jak jednoho jednorozce získat,“ pokračoval. „Před šesti lety se klisně jednorozce narodilo hříbě, ale pár dnů po narození se ztratilo. Zatoulalo se daleko, předaleko od Etelwenu, někam do okolí vesnice Ismires. Tak byla narušena rovnováha dobra. Tím, že se jednorozci od sebe oddělili, byl dán prostor zlu. Proto je možné, aby z temnot povstal takový démon. Ten jednorozec musí být doveden zpět do země Etelwen. Tak bude dobro zase sceleno. Teď sice nikdo neví, kde by se mohl Valgar ukrývat, ale až budou opět všichni jednorozci pohromadě, díky jejich nekonečné moci Bílý lev Valgara snadno najde. A pak královna země zahubí černého čaroděje ohromnou silou země spojenou s mocí jednorozce a pošle veškeré zlo zpět do stínů. A náš svět se tak zachrání,“ vysvětloval Orlin a pozoroval přitom králův stále větší údiv a zděšení, jež se mu zrcadlily ve tváři.

„Valgar už o jednorozci ví,“ hovořil dál čaroděj „a povolá z temnot ty nejstrašnější a nejkrutější netvory, aby mu ho přivedli. Již víš o existenci kirlopů, kteří se tu skrývají po staletí, avšak jejich počty vzrostou a stanou se otroky Valgarovy moci.“

„Cože? To snad ne!“ vyhrkl král. Zdál se být velice zaskočený.

„Proto se tedy Golrog snaží dostat z podsvětí. Jednorožci se rozdělili a jejich pouto se přetrhlo, když se to hříbě ztratilo. Dobro je ohroženo a Golrog to ví, cítí to. Snaží se vstoupit na zem, dokud má šanci, dokud je dobro oslabeno. A Valgar dobře ví, že kdyby použil k obřadu vyvolání Golroga život a sílu jednoho z jednorožců, dobro by bylo navždy narušeno a postupně by sláblo. Bylo by pak snadné zahalit svět věčnou temnotou. Není to tak, Orline?“

„Bohužel je,“ přikývl zasmušile čaroděj.

„Ale co můžeme dělat? Jak máme jednorožce zachránit a dovést ho do Etelwenu, když nikdo nikdy žádného jednorožce neviděl? Oni přeci slyší jen volání elfů. I kdybychom ho našli, nenechá nás se k němu přiblížit.“

„Ne tak úplně. Ani obyčejného elfa neposlechnou. Slyší jen volání elfů se vznešenou krví,“ podotkl Orlin se vztyčeným prstem.

„A jaký je v tom rozdíl?“ rozkřikl se král vztekle.

„Žádní elfové tu přeci nežijí už tisíciletí, to ví každý! Tak jak chceš zachránit dobro, čaroději? Valgarovy nestvůry jednorožce najdou a my budeme ztraceni.“

Leodhen vypadal bezradně.

„A stejně je to všechno marné. I kdybychom našli způsob, jak jednorožce do Etelwenu dostat, co pak? Říkal jsi, že zlo dokáže poslat zpět do stínů jen nějaká královna země. Kde bychom ji měli hledat?“

„Nic není marné, králi. Ani nemožné,“ odpověděl Orlin moudře. Na rozdíl od krále si stále zachovával ledový klid.

„Královna země se říká elfské princezně Aranis. Vládne ohromnou mocí země. Příroda a vše živé jí naslouchá a plní její rozkazy. Jen ona nás dokáže zachránit, můj králi. Jednorožec ji vyslyší, ona ho zavede do Etelwenu, Bílý lev pak díky obnovené moci dobra najde Valgara a ona jeho i všechno zlé pošle s pomocí síly jednorožce do propasti Temných sil země.“

Král se na starce zadíval víc než překvapeně a nepatrně se ve svém trůnu narovnal. Bylo vidět, že nikdy předtím o žádné takové elfce neslyšel.

„To zní sice nadějně, Orline, ale znovu opakují: elfové tu nežijí.“

„Strach a zoufalství už ti zatemnily mozek. Dávno už jsem vyslal magickou holubici přes Nekonečné moře se vzkazem. Touto dobou jsou elfové už týdný na cestě a zítra odpoledne se vylodí na východním břehu. Tou dobou musí na místo dorazit tvůj syn a přivítat princeznu Aranis a její stráž. Dovést ji na tvůj hrad, kde ji pohostíš, a ještě ten den vyšeš společně se svým nejlepším bojovníkem na předlouhou cestu. Musí najít jednorožce a doputovat do Etelwenu. Ve své zprávě jsem je již obeznámil se situací.“

Král údivem pootevřel ústa.

„Co jsi to řekl?! Elfská princezna zítra dorazí sem do mého království?! To nemůže být pravda! Elfové tu nebyli více než tři tisíce let! Proč by se teď měli vracet a pomáhat nám?“

„Jestliže Golrog získá vládu nad světem, bude chtít ovládnout i země za mořem. Pak se jeho temnota bude sápat i na elfy. Proto. A navíc, chtějí pomoci zachránit svět. Jsou jeho součástí, jako každý,“ vysvětloval Orlin.

„Musíš věřit,Leodhene, víra je nejdůležitější,“ dodal vlídně a položil králi ruce na ramena.

„Pošlu na tu cestu svého nejlepšího bojovníka, svého syna...“ vydechl Leodhen tiše.

„A stráže budou prohledávat celou Lilandgarii, aby našli černého čaroděje,“ rozhodl a nepřítomně sledoval špičky Orlinových bot.

„Myslím, že pátráním po Valgarovi budeš jen ztrácet čas. On se najít nenechá. Jeho skrýš je dozajista chráněna všelijakými kouzly. My ho najít nedokážeme.“

„Alespoň to zkusím,“ trval na svém král, i když ho tato informace ještě víc rozladila. Orlin sice říkal, že Valgara dokáže najít jen Bílý lev ze země Etelwen na severu Lilandgarie, ale Leodhen přece jen doufal, že by ho možná jeho vojáci dokázali vypátrat i bez Bílého lva.

Avšak Orlin jeho naději rychle zmařil.

„Měl by ses mít ale na pozoru. Valgarových špehů přibývá a je téměř jisté, že se o této schůzce a o příjezdu elfů dozvědí. Mohli by to celé chtít překazit,“ varoval ho ještě Orlin vážným hlasem.

„Nařídím synovi a jeho strážím nejvyšší opatrnost,“ ubezpečil čaroděje král.

„Ale trápí mě ještě něco jiného. Můj lid se prozatím o této situaci nesmí nic dovědět. Nastala by panika. I příchod elfů musí být utajen.“

„Myslel jsem si to. Proto jsem elfům do své zprávy toto tvé rozhodnutí sdělil. Ale n souhlasím s ním, Leodhene. Tvůj lid se o všem dozví, ať chceš, nebo ne. Zlo se začne rozpínat po Lilandgarii; myslíš snad, že si toho lidé a kouzelné bytosti nevšimnou? To bys byl velmi naivní. Až nestvůry začnou napadat vesnice a města, lidé se začnou ptát. Panika nastane v každém případě. Budeš jim muset sdělit, co se děje. Budeš muset mluvit o zlu, Golrogovi, jednorozcích i o elfech,“ upozornil ho Orlin.

„Ano, ano! Já vím! Ale ne teď. Ještě ne,“ odbyl ho nervózně král.

V tu chvíli mladík, který celou dobu poslouchal za dveřmi, usoudil, že již slyšel dost. Na jeho tváři se objevily obavy. To, co vyslechl, je opravdu vážné. Stál opřený zády o obrovité dveře a přemítal nad čarodějovými slovy o pohlcení světa temnotou a posvátném jednorozci někde v Ismires a úplně zapomněl, proč se tu vlastně tak snaží, aby ho nikdo neviděl. Najednou jako by věděl, co má udělat. V mysli se mu zrodil plán. Hned si ale uvědomil, že aby ho mohl uskutečnit, musí se dostat pryč z hradu. Rozběhl se ke kamennému schodišti a po něm rychle dolů.

Bylo úzké a tmavé, obklopené studenými kamennými zdmi, po kterých se plazila vlhkost. Na stropě viselo jen jediné světlo a osvětlovalo spoustu pavučin.

Nacházel se v jednom z pater, z kterých vedlo schodiště níž a níž. Mladík ale zabočil vlevo, kudy se táhla dlouhá chodba. Podél jejích stěn stálo několik soch, vytesaných z bílého a bledě modrého kamene. Měly podobu elfů.

Elfové jsou v Lilandgarii ctěni a uznáváni. Tyto sochy tu stály na jejich počest, když před tisíci lety přivedli do Lilandgarie jednorozce, a tím i dobro, mír a život. Dlouhá léta pak žili elfové a lidé v souladu a přátelství. Nakonec ale elfové usoudili, že je čas vrátit se do daleké země za mořem, do země vzniku veškerého života, kouzela a magie. Lidé na ně dlouho vzpomínali, ale jejich existence se pomalu stávala pouhou legendou.

Na stěně visely obrazy zobrazující historii – spojení lidí a elfů, první příchod elfů, jejich odchod a mnohé další události. Podlaha byla ze dřeva, pokrytá bílým hedváb-

ným kobercem. Z chodby vedly dveře do různých komnat, pokojů a síní. I na jejich stěnách plápolal Fialový plamen z pochodní a dodával tak tmavé chodbě hřejivý dotek.

Mladík se chtěl opatrně chodbou vydat dál, ale náhle naproti němu po schodišti vykročili tři strážní. Jejich pohledy se střetly. Strážní zůstali na okamžik zaraženě stát na místě, ale když se mladík dal chodbou na útěk, probrali se z transu a rozeběhli se za ním.

Chlapec byl vysoký a štíhlý, s vypracovanou postavou, a běžel tak rychle, že mu tři vypasení strážní sotva stačili. Asi v půlce chodby konečně narazil na východ na Modrý most, chodba ale pokračovala dál. Mladík doběhl k východu na most, a i když měl hlavu plnou starostí, jak se dostat z hradu, aniž by ho vojáci dostihli, nemohl si nevšimnout nad vchodem krásné, temně fialové sochy ptáka Fénixe – vládce a ochránce všech zemských živlů: země, ohně, vody a vzduchu. Ale stejně tak nemohl přehlédnout další tři strážné blížící se k němu z druhé strany chodby. Rychle vyběhl na most, v patách všech šest vojáků, řvoucích „Stůj!“

Jak běžel po mostě a otáčel se, aby zjistil, jak je od něj stráž daleko, spatřil nad vchodem zvenku připevněnou kamennou hlavu draka s otevřenou tlamou, z které plápolal Fialový oheň. Bylo to jediné osvětlení Modrého mostu v té strašné tmě. Muselo být už dávno po půlnoci a na cestu mu svítil jen velký měsíc na obloze.

Most byl dlouhý, mohl měřit dobrých tři sta metrů. I když už se chlapec blížil ke konci, nebyl skoro vůbec zadýchaný ani unavený. Zato vojákům už nestačil dech, a proto se za ním další „Stůj!“ neozývalo.

Doběhl ke vchodu do jednoho z Dvojčat, kde visela stejná hlava draka jako nad vchodem, kterým před chvílí opustil Eleanor. Chvilí se zastavil, protože vojáci byli daleko za ním, a pak vešel dovnitř.

Uvnitř se nad vchodem tyčila tatáž socha Fénixe jako v Eleanor a hned vpravo se nacházel východ na další Modrý most vedoucí do druhého Dvojčete. Stěna byla vyplněná velkými okny, z jejichž horních okrajů, u stropu zdobených drahokamy, se spouštěly zelené provazce rostlin s jasně bílými květy. Stráže už se ale blížily, a proto se mladík znovu rozběhl směrem ke schodům vedoucím až na nádvoří.

Obloustlý vysoký muž v brnění, s přísnou vrásčitou tváří, s rezavými vousy i vlasy, malinkýma očima a červeným nosem, s mečem v ruce doběhl ke králi, aby mu oznámil, co se přihodilo: „Můj pane, nemáme tušení, jak se to mohlo stát, ale utekl! Dva strážné, co ho hlídali, jsme ve věznicí našli omráčené na zemi.“

„Jak je to možné?!“ rozkřikl se král a husté obočí se mu stáhlo hněvem.

„Jak nám mohl uniknout! Kdy? Jak se dostal ven z hradu?“

Leodhen většinou působil vládně, ale když byl rozzuřený a trápilo ho tolik starostí jako právě teď, naháněl hrůzu a respekt. Vztekal se tak, že mu z hlavy s hnědými prošedivělými vlasy málem spadla stříbrná koruna zdobená jediným velkým křišťálem. Onen uprchlík musel být velmi důležitý.

„Přišli jsme na to až teď, můj králi. Ale musí být venku už nejmíň hodinu! Z hradu se ale ještě nedostal, je na útěku, moji muži ho pronásledují, míří na nádvoří! Je rychlý a hbitý, můj pane. Bojím se, že ho...“

Král ho však nenechal dokončit větu: „Nesmíte ho nechat utéct! Slyšíte? Tak jděte a přiveďte mi ho zpátky, kapitáne!“

Kapitán jen kývl hlavou na souhlas a chvatně odešel. Orlin, který se v rohu místnosti opíral o svou hůl a poslouchal, jen nadzvedl bílé obočí a řekl: „Je to ten, co myslím?“

Král se k němu otočil trochu zaskočeně, jako by zapomněl, že není v místnosti sám.

„Ach ano, Orline, konečně se mi ho podařilo před pár dny zajmout. Vždyť znáš zákony mého království. Je toho na mě najednou mnoho. Jestli uteče, budou muset moji vojáci pátrat nejen po Valgarovi, ale i po něm. Jak jen tohle všechno dopadne... Jestli se náš plán nezdaří a ta elfka selže, už nás nic nečeká. Jen smrt.“

Povzdechl si a sklopil oči. Už z něj nevyzařovala ani špetka zlosti, jen beznaděj a smutek.

Orlin se zamračil a přistoupil k němu.

„Tak se přece vzmuž! Jsi král, tvůj lid tě bude potřebovat! Budou spoléhat na svého krále, svého vůdce! Silného a připraveného bojovat za svou zemi. Nepotřebují slabocha a zbabělce. Ukaž lidem a ostatním bytostem, že je třeba bojovat za svůj svět, za dobro. Nauč je odvaze a odhodlanosti! Protože boj přijde, nestvůry z podsvětí, vyslané Valgarem, budou napadat jak vesnice a tvůj lid, tak i kouzelné bytosti z lesů. Nastane panika a strach. Lidé budou potřebovat vědomí, že mají ve svém králi oporu, že se musí bránit! Budou potřebovat odvahu a naději, které jim musíš dát. Tak se přestaň litovat a pohrbívat za živa! Braň svou zemi!“

Ta slova dodala Leodhenovi zpět všechny ztracené naděje i odvahu.

„Ano! Máš pravdu, můj čaroději! My musíme bojovat! Byla chyba zoufat si! A musíme věřit, že posvátný jednorozec i s princeznou dorazí do Etelwenu živý a bez úhony! Ano! Leodhen, král Leondský, se nevzdá své země tak lacině! Zlo se vrátí zpět do hlubin temnot, tam, kam patří!“

Mladík prchal po prostorném, tmou zahaleném nádvoří a všude kolem se to začínalo hemžit vojáky. Jeho jedinou šancí bylo doběhnout k blyštícím se hradbám, ozářeným měsíčními stříbrnými paprsky, a otevřít obrovskou masivní vchodovou bránu z bílého dřeva.

Vedle brány, ve zdi hradby byl vyobrazený trojúhelník o trochu větší než lidská dlaň. Měl modré zářivé okraje a uvnitř něj se třpytilo vystouplé fialové kolečko. Stačilo se jej dotknout a brána by se otevřela.

K chlapci ale přiběhl jeden z vojáků a sekl mu mečem po hlavě. Ten se ráně vyhnul a rychlým kopnutím vojákovi zbraň vyrazil z ruky na zem. Mladík zasadil svému protivníkovi ránu pěstí do obličeje a pak ještě jednu do břicha a nakonec ho kopl do prsou, až voják zavrával a padl k zemi. Uprchlík rychle zvedl jeho meč a utíkal k bráně.

Jen co doběhl k hradbám, ihned stiskl fialové kolečko. V tom okamžiku se začaly ozývat skřípavé a vrzavé zvuky, kolečko se začalo pozvolna otáčet a brána se pomalu otvírala.

Strážní mezitím doběhli k chlapci a vrhli se na něj. Ten velmi obratně a hbitě odrážel mečem útoky ostatních. Na první pohled bylo vidět, že nedrží meč v rukou poprvé. Konečně byla brána dostatečně otevřená, aby se jí protáhl. Jen co byl venku, prolézali za ním i strážní. Rychle stiskl kolečko na druhé straně hradby a brána se začala zavírat.

Kolečko v trojúhelníku uvnitř hradu mělo funkci otevírací i zavírací, kdežto kolečko venku dovedlo bránu jen zavřít. To aby se do hradu nemohli dostat nepřátelé.

Několik vojáků se však za ním stačilo prodrat dřív, než se brána zavřela. Ti ostatní uvnitř museli opět stisknout kolečko a čekat, až se brána opět otevře. Mladík se mezitím pustil do boje se čtyřmi vojáky, kteří se stihli dostat ven z hradu.

Odrážel jejich útoky a údery jeho meče byly stále silnější. Tolikrát se mu naskytla příležitost některého z nich probodnout, ale jako by se tomu vyhýbal. V očích se mu pokaždé, když měl šanci zabít, nebezpečně a toužebně zablesklo, avšak zdálo se, že se to nutkání snaží ze všech sil potlačit.

Jeden z vojáků se k němu vrhl s napřaženým mečem. Mladík uskočil z jeho dosahu, voják klopýtl a skácel se k zemi. Chlapec k němu přiskočil, dupl na ostří meče, po kterém se muž natahoval, a kopl ho do obličeje. Voják zůstal nehybně ležet a z úst mu kapala krev. Vtom se k mladíkovi přičítali další dva strážníci a zajisté by mu uťali hlavu, nebýt toho, že se sklonil pro meč právě skoleného soka.

Chlapec se opět napřímil, teď už s mečem v každé ruce, a výhružně jimi zašermoval. Vojáci si vyměnili vyděšené pohledy, ale i tak na něj znovu zaútočili. Mladík si pomyslel, že nemají sebemenší ponětí, co je zač a proč ho vlastně dal král zajmout. Ušklíbl se a zastavil ránu jednoho z nich mečem v levé ruce a druhým mečem sekl dalšího vojáka do stehna. Voják se s bolestivým skučením svezl na zem, svírajíc rozseknutou nohu. Nakonec dvěma zbývajícím strážným zasadil ránu rukojetí do hlavy, ti se zapotáceli a svalili k zemi. A záhadný mladík už na nic nečekal a utekl pryč do Kelonského lesa.

ELFOVÉ

Bylo ráno a teplé jarní sluneční paprsky prosvítaly mezi vysokými, napůl uschlými stromy Kelonského lesa. Spousta pestrobarevných ptáků přelétala ze stromu na strom a neustále si prozpěvovala. Několik starých vyvrácených pařezů se schovalo za hustým, ale seschlým kapradím, šimrajícím dlouhé a z části sloupané kmeny smrků a borovic. Opadané větve rozvětvených keřů, hustě rostoucích jeden vedle druhého, působily bezútěšným a smutným dojmem. Celý les vypadal, jako by se právě blížil podzim, i když se ve skutečnosti probouzelo jaro.

Kelonský les zažil už spoustu věků tohoto světa a stáří se na něm nelítostně podepsalo. Od doby, kdy odpluli první elfové, se stěbla trávy, listy stromů ani keře nezbarvily sytější zelenou živou barvou, ať nastalo jakékoli roční období. Po celé roky zůstával les oblečen do usychajících a ošumělých odstínů. Kůra stromů se loupala a praskala, jejich větve i větve keřů se lámaly a slábly, tráva a ostatní nízké rostliny usychaly a navlékaly se do nažloutlých barev a půda byla vyprahlá, pokrytá opadaným jehličím. Les se zdál být tichý a pustý, neobydlený žádnými tvory kromě ptáků.

Po úzké kamenité pěšině mezi smrky kráčel mladík s kápí přes hlavu. Bylo znát, že nechce, aby mu někdo viděl do tváře, i když v lese nebylo vidět živáčka.

Kápě byla součástí dlouhého, tmavohnědého, ke kolenům sahajícího pláště, pod kterým vykukoval dlouhý meč. Dlaní stále svíral jeho rukojeť, jako by každou chvíli očekával útok. Na ruku měl jizvy a šrámy, které z části zakrývaly kožené rukavice bez prstů.

„Ještě pár metrů a jsem na místě. A uvidím elfy... Opravdové elfy!“ drmolil si chlapce, když tu se náhle ozval velice zadýchaný hlas:

„Tak už konečně zpomal a počkej na mě!“

„Cože? Kdo to řekl?“ ohlédl se za sebe mladík, pevně sevřel meč, ale ještě ho nevytasil.

„Kdo to řekl? No přece já! Kdo jinej?!“

A ze stromu za mladíkem seskočila tlustá, bílá a chlupatá kočka. Tedy na první pohled to stvoření vypadalo jako kočka, ale mezi velkýma ušima mu vyčníval černý roh, který byl o trochu delší, než mělo to zvíře uši. Vedle černého rohu mělo také černé tlapy, čumák a špičku ocasu. Ve skutečnosti to nebyla žádná kočka, ale kočkoroh. A mladík to věděl.

„No co tak zíráš! Myslel sis, že v tom příšerném městě zůstanu trčet sám? Ani omy-

lem! Já jsem akční kočkoroh! Potřebuju ke svému životu akci! A tys mě tam klidně nechal!“ prskal kočkoroh, až se mu ježily chlupy.

Kočkorozí žijí v mnoha lidských rodinách jako spřátelená a zdomácnělá zvířata. Nebo spíše kouzelná stvoření. Příliš mnoho se toho o nich ale neví. Jen to, že ve skutečnosti jsou to divocí tvorové, žijící nejčastěji v horách, a podle všeho by prý měli mít i kouzelnou moc. Ale tento kočkoroh s chlapcem vyrůstal a nikdy žádná kouzla nepoužil. Mladík se domníval, že buďto žádnou moc nemá, nebo ji neumí používat, anebo o žádné ani neví.

„Nebyl čas se pro tebe vracet, Sněhu. Sotva jsem vyvázl!“ ohradil se chlapec. „Stejně si pořád myslím, že si to s tou akcí jen namlouváš. Měl jsi tam zůstat. Bylo tam plno myši. Taková akce ti k pozvednutí adrenalinu stačí.“

I když se mladík naoko zlobil, ve skutečnosti byl velmi rád, že si ho Snížek našel.

„Cóže? To myslíš jako vážně, tohleto?! Já a chytat myši? To byl snad vtip, ne? Myši loví obyčejné kočky. A já kočka nejsem! Tak si to už konečně zapamatuj!“

Snížek byl najednou tak nabroušený, že chlapci div nevyškřábal oči.

„No jo, no jo! Já vím! Tak už přestaň prskat!“ zamračil se chlapec.

„Kam to vůbec jdeme?“ zeptal se Snížek už trochu klidnějším hlasem.

„To je složitý pro tak malý mozeček, jako máš ty, Sněhu,“ neodpustil si jízlivou poznámku chlapec. „Ale ve zkratce: Zlý čaroděj se chystá vypustit z temnot strašlivého démona, který chce zničit svět. K tomu potřebuje jednorožce, který se před lety zatoulal někam k vesnici zvané Ismires. Tím se narušilo dobro, protože se odpojil od ostatních jednorožců. Nějaká elfská princezna, která má právě dorazit, vládne velkou mocí země a jako jediná může dovést toho jednorožce zpět k ostatním a pak zničit Valgara. Ehm – to je ten zlý čaroděj, chápeš? No, a já jsem se rozhodl, že pomůžu zachránit svět a dobro a půjdu s ní. Teď je ale musím varovat, myslím elfy, protože by každou chvíli měli připlout k našim břehům kousek odtud. Když jsem šel totiž včera lesem, slyšel jsem, jak se nějaké dvě postavy, neviděl jsem jim do tváře, protože byla tma, bavily o napadení právě těchto elfů. Dnes.“

„Emm... Aha. To nezní moc dobře,“ zakřenil se trochu Snížek. „Ale bude to napínavý! Ještě napínavější než naše předešlá dobrodružství!“

„Jestli se to podaří, bude to to největší, co jsem v životě dokázal napravit. Snad už mi konečně svědomí dá spát...“ Tu poslední větu řekl chlapec tak potichu, že ji Snížek skoro neslyšel.

„Jak jsme od toho místa daleko?“ zeptal se.

„Pár minut,“ odpověděl chlapec.

„Chápeš vůbec, co jsem ti tady říkal, Sněhu? Nemusíš se mnou chodit. Tady jde o život. Bude to těžké a náročné.“

„Kam jdeš ty, jdu i já! A když už ses rozhod, že musíš pomáhat zachránit svět, půjdu s tebou. Navíc bys to beze mě stejně nezvládnul!“ prohlásil kočkoroh a spokojeně zavlnil ocasem.

Mladík se jen ušklíbl a na jeho poslední poznámku raději nereagoval. Nechtěl mu kazit pomýšlení, jak je pro něj životně důležitý a nepostradatelný. Ale byla pravda, že na Snížka byl už zvyklý a měl ho opravdu rád, i když se často dohadovali a poštuchovali.

Hodně toho spolu prožili a jeden bez druhého se cítili trochu nesví. Ale Snížek žil stále v domněnání, že je velmi odvážný a silný, a že by se bez něj mohlo chlapci něco stát. Ve skutečnosti mu ale dokázalo nahnat strach i obyčejné zašumění stromů.

„V současné situaci je každá pomoc dobrá. A já jsem nejlepší bojovník široko daleko,“ poznamenal mladík.

Možná by se mohlo zdát, že ta poznámka zněla poněkud namyšleně, ale tak to nebylo. Každý z nás něco umí a ví to o sobě. Někdo krásně zpívá, někdo maluje, a tento mladík byl výborný bojovník a moc dobře to věděl. A nebál se to říct nahlas. Vlastně se nikdy nebál říct nahlas to, co si myslel. Byl odvážný a smělý. Ale také trochu paličatý, velmi hrdý a uzavřený. S nadšením se vrhal do každého nebezpečí a jen tak něco mu strach nenahňalo.

Zato Snížek byl jeho pravý opak. Báł se všeho, co vypadalo jen trochu nebezpečně, a při každém boji nebo nepřátelském střetnutí, kterých bývalo na jeho cestách s mladíkem opravdu víc než dost, se někam nenápadně schoval. Odmítal si ale připustit, že by mohl mít z něčeho strach. Neustále opakoval, jak je statečný a nebojácný. Nejspíš se chtěl co nejvíce podobat svému příteli. Oba byli tolik rozdílní, ale přitom jeden bez druhého nemohl být.

„Možná jsi nejlepší, ale já tě mnohému naučil!“ upozornil chlapce vyťahovačně Snížek.

„A čemu tys mě asi tak naučil!?“

„No... třeba... toho je hodně, teď si zrovna nevzpomenu! No a?“

„No a nic. Jen jsem se chtěl o něčem přesvědčit.“

Snížek nasupeně zavrčel: „A vo čem jako? Že si vymejšlim?“

„Vlastně jsem jenom...“ Ale mladík už větu nedořekl. Právě došli k východnímu pobřeží, kde spatřili něco, co jim vyrazilo dech. Pláž byla poseta mrtvými těly asi deseti elfů a patnácti kirlopů.

Kirlopové jsou příšerné zrůdy vytvořené Valgarem. Byli stvořeni z černé magie, z té nejstarší, pocházející z nehlubších temnot, za jediným účelem – zabít. Valgar několik z nich stvořil již před deseti lety, kdy se poprvé pokoušel vysvobodit Golroga, a kirlopové tu od té doby zůstali a rozmnožovali se. Ale podle čaroděje Orlina tu žili už dávno před tím, než se objevili první lidé i elfové. A Valgar se jen postaral o to, aby kirlopů přibývalo.

Mají malý mozek, takže jsou dost tupí a poslouchají jen rozkazy svého pána. V době, kdy byl černý čaroděj uvězněn a spoután, se nikdy neodvážili jednat sami za sebe. Skrývali se a jen občas napadali malé děti, které se zatoulaly od domova.

V současné době jich Valgar vytváří stále víc a víc. Budou ničit města a vesnice, po tom toužili celá léta. A teď konečně mají někoho, kdo se jim postaví do čela, kdo jejich tužby vyslyší a pošle je zabít lidi, zvířata, kouzelné bytosti a vše živé, co jim přijde pod ruku. Neuvědomují si, že pro Valgara jsou jen nástrojem moci a síly. Vraždící stroje. Vnímají jen to, že se konečně objevil někdo, kdo jim bude velet, a oni budou moci konečně vyjít ze stínů a ničit. Vychutnávají si utrpení a bolest jiných. Nemají city ani soucit, žádné srdce ani svědomí. Král Leodhen se s nimi samozřejmě střetne v mnohých

bojích a bitvách. Bude odrážet jejich útoky a bránit svou zem. Ale kirlopů bude stále přibývat, dokud dobro nebude jednou pro vždy zničeno.

Mladík i Snížek si chvíli prohlíželi pobřeží nasáklé krví a probodaná, zohavená těla, nehybně ležící na původně světlém, nyní ale rudém písku, který omývalo Nekonečné moře táhnoucí se daleko za obzor. Před nimi nebylo vidět nic, než ohromná, sluncem zalitá vodní plocha. Za jejich zády se rozprostíral Kelonský les, jehož vysoké staré stromy sahaly skoro až k mrakům, nebo to tak přinejmenším vypadalo.

Mladík se na mrtvolu zamyšleně zadíval. Byl to příšerný pohled. Poprvé spatřit vznesené elfy právě za takovéto situace. Vidět jejich těla, jak se povalují vedle těch netvorů. Také si všiml rozdílnosti jejich zbroje. Zatímco kirlopové byli navlečení do jakéhosi neobratně vyrobeného tmavohnědého brnění, elfští vojáci na sobě měli pečlivě ukovanou stříbřitou zbroj, nyní sice zalitou krví, ale přesto krásnou a půvabnou, s jemně vyrytými detaily. A přes záda měli přehozený modrý plášť.

Mladíkovi se Snížkem pomalu začalo docházet, co se tady asi stalo.

„Ti elfové... musela to být stráž, co měla doprovázet princeznu,“ odhadoval chlapec.

Z bádání ho však vyrušil nějaký zvuk: tiché zašustění písku. Otočil se a zalpal po dechu. Za ním stála vysoká štíhlá dívka s napnutým lukem a šípem připraveným vystřelit. Jasně bílé vlasy měla svázané na temeni do dlouhého ohonu, jen jeden tenký pramínek jí spadal do bledého, úzkého, ostře řezaného obličejce.

„Elfka...“ vydechl úžasem, i když se snažil nedávat ho příliš najevo. Nikdy žádného elfa neviděl. Ostatně jako každý.

Probodla mladíka chladným pohledem zelených, výrazných očí.

„Kdo jsi a co tu hledáš?“

Řekla to tak sebejistě a klidně, že mladíkovi bylo hned jasné, kdo to je. Elfská bojovnice. Také její oděv o tom vypovídal – dlouhé pružné tělo měla zahalené do korzetu z jakési zvláštní matně bílé kůže bez ramínek a se šňěrováním vpředu. Vynikl tak její úzký pas, jež zvýrazňoval jasně bílý tenký, ale pevný opasek s vyšitými stříbrnými elfskými ornamenty a symboly. Ramena byla bez pokrytí a pod nimi začínaly rukávy. Ruce od loktů dolů obepínaly podivné chrániče, na kterých byly po stranách vyryty elfské znaky. Inkoustově modré blýskavé kalhoty byly také posety dlouhými pruhy elfského písma. Bílošedé kozačky, ušité nejspíše ze stejné látky jako korzet, jí sahaly až nad kolena. U boku jí visel elegantní meč, který byl ukutý z temně modré oceli a jeho čepel ovíjela jako had ostrá stříbřitá nit zalévající hrot čistým stříbrem. Útlá lesklá rukojeť měla zástitu stočenou k jílci a hladce tesanou hlavici s kulatým bílým diamantem.

Elfka vypadala opravdu krásně. Na mladíka působila jemně a nedostupně. Připadala mu bezchybná, jako kdyby ji někdo vytesal z toho nejčistšího a nejprůzračnějšího kamene. Jako by byla vytesaná z ledu.

„Není důležité, kdo jsem. Přišel jsem vás varovat. Ale jak vidím, je už pozdě...“ odpověděl jí. Poznal, že na ni udělalo dojem, jak klidně a vyrovnaně to řekl. Ještě pořád měl přes hlavu kápi, takže mu pořádně neviděla do tváře a to ji zřejmě zneklidňovalo. Nevěděla, co může od toho tajemného muže čekat. Navíc měl u pasu meč a bylo jisté, že ho umí použít.

„Varovat? Jak to myslíš? Chceš říct, že jsi o našem příjezdu věděl?! Mělo to být v utajení! Nejsi špeh!“

Podezírala ho a ještě víc napnula bílý luk s překrásným křišťálovým zdobením a elfskými znaky: „Sundej si kápi a řekni, co jsi zač!“

Mladík chvíli zaváhal, ale pak si přece jen neochotně stáhl kápi z hlavy a s chladným klidem v očích na elfku pohlédl. Byl opravdu velmi pohledný. Charismatickým rysům obličeje dominovaly velké, hluboké, oříškově hnědé oči a na mužné bradě mu vyrůstalo malé strniště vousů. Dlouhé, hnědoplavé vlasy mu padaly nad ramena. Měl je trochu sestříhané a spadaly mu tak do snědého obličeje.

„Nejsem špeh. Jsem poutník a zaslechl jsem v lese dvě postavy, jak plánují vaše napadení. Byla noc, takže jsem nevěděl, kdo to byl, ale nejspíš to byli dva kirlopové. Chci vám pomoci s posvátným jednorozcem a zničit zlo. Ve světě jsem se hodně naučil. Má pomoc se bude hodit. Jsem dobrý bojovník, elfko.“

„Nevím, zda ti mohu důvěřovat. Zdá se, že toho víš hodně. Že bys opravdu vše vyslechl od těch odporných kirlopů?“ nadhodila a změřila si ho podezíravým pohledem.

„Jestli chceš pomoci zachránit svět, dobrá, je to tvé rozhodnutí. Budu muset věřit, že jsi nás měl v úmyslu opravdu varovat. Má paní dala rozkazy uvítat každou pomoc, někdy je příliš důvěřivá. Ale já si na tebe dám pozor. Uvidíme, zda ti budeme moci důvěřovat.“

Elfka sklonila luk a teď už trochu přívětivěji se zeptala:

„Jaké je tvé jméno?“

„Jsem Veragin. A ty?“

„Lavril.“

„Řekneš mi tedy, co se tu přesně stalo?“ zeptal se se zájmem Veragin.

Elfka se snažila ovládat, ale pohled na mrtvá těla elfských strážců ji bolel. „Když jsme připluli, měl nás očekávat princ Falien s uvítáním. Nenapadlo nás, a krále zřejmě také ne, že by se o této schůzce mohli dozvědět nepřátelé. Valgar musí mít velké množství špehů. Všude.“

Při posledních slovech ho probodla nedůvěřivým pohledem.

„Připluli jsme k pobřeží, a jakmile jsme vystoupili z loď, vyskákala z křoví a lesa spousta kirlopů. Byli jsme zaskočeni. Mohlo jich být kolem pětaticeti a nás bylo jen osmnáct včetně mě. Většina se jich vrhla na nás a zbytek na princeznu. Nemohli jsme nic dělat. Byli moc rychlí a bylo jich mnoho. Nedokázali jsme princeznu ochránit. Několik kirlopů ji uneslo a zbytek byl pobit zde, stejně jako všichni naši muži. Zůstala jsem jen já a můj bratr. Jsme princeznina nejvyšší stráž a přátelé. Pár minut před tvým příchodem dorazil princ a šest vojáků. Pověděli jsme jim, co se přihodilo. Dva z vojáků šli se vším obeznámit krále Leodhena a princ se zbytkem svých vojáků a mým bratrem běželi hledat naši princeznu. Chtěla jsem ještě vzdát čest našim padlým, když ses objevil ty.“

„Takže teď ji půjdeme hledat také,“ odušil Veragin zamyšleně. Měl hluboký, drsný hlas. „Ta monstra nemůžou být daleko. Určitě ji vedou k Valgarovi. To znamená, že ji chce živou. Ale proč? Jistě ví, že právě ona má tu moc zničit ho. Tak proč ji nenechal rovnou zabít?“

Elfka pozvedla jedno obočí. Zřejmě ji zaujala mladíkova bystrost.

„To nevím,“ odvětila. „Také mě to napadlo. Ale v proroctví se praví, že královna země prý dokáže zničit černého čaroděje až za pomoci Bílého lva a moci dobra jednorozců. Teď by to nejspíš nesvedla. Ale i tak nechápu, proč ji nenechal Valgar rovnou zabít. Možná si chce vychutnat její smrt sám osobně.“

Veragin přikývl.

„V každém případě ji jistě vlečou k němu. Tak mě napadá: nebylo by snazší je prostě sledovat, až nás dovedou přímo k jeho skrýši? Pak by ho mohla tvá paní zničit a poslat tak vše zlé do stínů.“

„Ne, Valgar svůj úkryt velmi dobře střeží těmi nejmocnějšími kouzly. Nevěřím, že by nechal kirlopy přijít až ke své skrýši a nechal se tak snadno vystopovat. Myslím, že kirlopy a ostatní jeho nestvůry s ním mají smluvené místo, které je propojeno s jeho úkrytem nějakým kouzlem. A tam si nejspíš princeznu převezme. Takže by nemělo smysl stopovat je. A navíc, mým úkolem je doprovázet společně s mým bratrem princeznu na její cestě za Etwelwen a chránit ji. Ne ji nechat ve spárech nějakých monster a stopovat je kdoví kam.“

Veragin se zatvářil nechápavě.

„Za Etwelwen? Chceš říct do Etwelwenu, ne?“

„Ovšem že ne. Když něco řeknu, tak to tak je,“ osopila se elfka uraženě, až Veragin překvapeně zamrkal.

„Etwelwen jsou elfsky jednorozci. Cožpak to váš lid neví? Země Etwelwen, kde jednorozci žijí, je elfský název a znamená jednorozec.“

„Hm... Poslyš, vysvětli mi tedy, jak je možné, že toho o Valgarovi a o temnotě, co se chystá na světlo, tolik víš? Elfové přeci celá tisíciletí žili v zemi za mořem. Jak to, že jste tak informovaní?“ podivil se Veragin a přimhouřil oči.

„Nevíte toho o našem lidu mnoho, ale my víme mnohé o vás. Ale už pojď! Povím ti to cestou...“

„Náš lid připlul do těchto břehů před dávnými věky,“ začala vyprávět elfka, zatím co se nořili zpět do Kelonského lesa.

„Přivedli jsme sem Etwelwen – posvátné jednorozce – a spolu s námi přišli i další kouzelné bytosti. Spřátelili jsme se s lidmi a uzavřeli spojenectví. Ale pak přišel čas, abychom opustili Lilandgarii a vrátili se do rodné země. Myslíš si však, že bychom je tu zanechali jen tak svému osudu? Pták Fénix, jenž sídlí s čarodějem Orlinem v Nimiliedu, častokrát přelétá Nekonečné moře, aby nás informoval, jak se lidem celé věky daří. Také naši mudrcové a Nejvyšší elfové z Řad královny pravidelně nahlížejí do Anlidlilira – Studánky obrazů. Ta ukazuje čestným vše, co chtějí vidět ze světa lidí.“

Lavril se odmlčela.

„Myslím, že jsem toho řekla příliš.“

„Neměj strach, já opravdu nejsem špeh. Přísahám,“ ubezpečoval ji Veragin, i když se zdálo, že ji nemůže hned tak něco rozrušit. Bylo vidět, že je to tvrdá dívka, hrdá a odvážná, která se dokáže postavit každému nebezpečí. To měli s Veraginem společně.

Pak se konečně ozval Snížek, který celou dobu jen poslouchal, ale stejně ničemu nerozuměl: „Taky byste si už mohli uvědomit, že existuju!“

Lavril sebou malinko škulbla, nejspíš si až doteď nevšimla, že tam s nimi Snížek celou dobu je.

„Kočkoroh? Kde se tu vzal?“ zeptala se a nepatrně svrátila obočí.

„Drahá elfko, já sem tu totiž celou dobu! Račte vědět!“ zavřel Snížek dotčeně.

Veragin se pousmál a pohlédl na Lavril: „Je to můj společník.“

„Jo!“ přisvědčil kočkoroh okamžitě. „A taky ochránce!“

Veragin zakroutil hlavou a zasyčel na něho: „Už s tím přestaň! To přeháníš. To já tě musím pořád ochraňovat.“

Pak se ti dva ještě nějakou dobu dohadovali, zatímco Lavril je nechávala daleko za sebou a bystrým pohledem zkoumala kašdickou část lesa. Když si Snížek všiml, že jde několik metrů před nimi, skočil Veraginovi na rameno a pošeptal mu do ucha: „Hele, a nemáš náhodou tak trochu strach, když je tady někde i princ, že by tě moh poznat? Co?“

Veragin mu odpověděl také šeptem, aby je elfka neslyšela: „Ne. Viděli jsme se jen jednou a na okamžik. Nemyslím, že by mě poznal. A i kdyby; stejně ani netuší, kdo jsem. Jeho otec je pátráním po mně posedlý, ale svým dětem nic neřekl. Má strach.“

Měli za sebou tak kilometr cesty lesem, když se Veragin náhle zastavil a začal se dotýkat země, jako by něco hledal nebo si prohlížel půdu.

„Tady. Šli tudy kirlopové. V zemi jsou otisky jejich tlap. Bylo jich pět. Ne, šest! Tady ten otisk kirlopovy tlapy je mnohem hlubší než ty ostatní. Ten musel nést princeznu.“

„Ano, výborně, jsi dobrý. Tak rychle, pojďme! Musí být jen několik desítek stop před námi!“ vybídla je Lavril a okamžitě se dala do běhu. Pohybovala se ladně jako laň, s lehkostí a přirozenou mrštností. A utíkala rychleji než kdokoli jiný, koho kdy Veragin viděl. Jen nad ní nevěřícně zakroutil hlavou a vyrazil za ní. Snížek byl trochu pozadu, nejspíš za to mohlo jeho velké břicho, které skoro valil po zemi.

Za chvíli se octli na konci lesa. Stáli na svahu kopce porostlého vysokou nažloutlou trávou, která se vlnila a šuměla v mírném vánku. Před nimi se táhly dva pásy mírných horských hřebenů, posázených malými pestrobarevnými keři. A v dálí za kopci se opět rýsoval Kelonský les, který se rozestupoval kolem celého údolí.

Lavril popadla Veragina za rukáv a stáhla ho k zemi. Přímo pod nimi totiž pochodovala skupina kirlopů.

Nejvýraznější na nich byl dlouhý kančí rypák, pod kterým se schovávala tlama s velkými špičatými vyčnívajícími tesáky a kly. Nad rypákem měli blízko u sebe posazené malé prázdné oči bez zorniček. Uši vypadaly jako vlčí a pod nimi vyrůstaly trošku nahoru zatočené rohy. Celá hlava byla porostlá dlouhou černohnědou srstí stejně jako tělo. Tělo, podobné lidskému, měli svalnaté a mohutné a nohy zakončené velkými tlapami s dlouhými drápy.

„To jsou oni!“ upozornila Lavril.

„Ten velký támhle! Nese na zádech princeznu. Svázali ji a dali jí roubík, aby nemohla používat svou moc. Tak hloupí zase nejsou...“ přemítala elfka tiše příkrčená ve vysoké trávě.

„Fuj! To sou mi ale hnusný vobludy!“ mňoukl Snížek.

„No, nevypadají moc vábně. Ale neboj se, Sněhu, nemusíš tam jít s námi,“ ubezpečil ho Veragin.

„Co? Já se nebojím! Jasný?!“ vyhrkl hned Snížek.

„Dobrá, takže jdeme,“ zavelela Lavril a chystala se vstát, ale v tom Snížek vykřikl: „Počkej! To se na ně jako chceš hned vrhnout? Koukni, jak sou velký! A ty zuby! Nechceš třeba ještě chvíli počkat?“

Lavril se zatvářila nechápavě: „Počkat? A na co?! Vždyť nám utečou!“

„Jak říkám, Sněhu, nemusíš tam jít s námi. Vlastně bys ani neměl, nebudu mít čas dávat na tebe pozor,“ zopakoval mu Veragin.

„Ale já se přeci nebojím!“ ječel Snížek. „Jen mě napadlo, že bych tady na vás mohl třeba dohlížet. Je tu dobrý výhled, moh bych vidět nějaký nebezpečí, kdyby se chystalo!“

„No jasně, Sněhu. Klidně tady buď, máš úplnou pravdu,“ zašklebil se Veragin a raději mu dal za pravdu, než by se s ním zase dohadoval.

„Ale není to kvůli tomu, že bych se bál! To fakt ne!“

„No ovšem,“ přitakal Veragin sarkasticky. Bylo mu jasné, že tu Snížek zůstává právě proto, že se bojí.

„Tak jdeme už?“ vybídla ho Lavril netrpělivě.

„Počkat, myslím, že bude lepší, když zůstaneš tady. Já půjdu dolů a začnu s nimi bojovat. A ty po nich budeš střílet šípy. Tak je přemůžeme snadněji, než kdybychom se na ně vrhli svými meči oba. Jsou v přesile a nemuselo by to vyjít,“ navrhl elfce Veragin.

Lavril se na něho podívala s nepatrným uznáním: „Máš pravdu. Myslím, že je v tobě víc, než jsem předpokládala. Uvidíme, jak umíš zacházet s mečem.“

„Jasně! A já jí budu pomáhat!“ vykřikl nadšeně Snížek.

„Fajn, jdu na to, kryj mě, Lavril!“

Veragin seběhl kopec, a když už byl za zády kirlopů, Lavril vystřelila první šíp přímo jednomu z nich do hlavy. Ten se s tichým zachroptěním skácel na zem. Nato se kirloповé prudce zastavili a pohlédli na svého skoleného druha. A když jim konečně došlo, co se stalo, začali zuřivě řvát. Hned si Veragina všimli a vrhli se na něho jako horda nepřítelů. A Lavril začala vypouštět jeden šíp za druhým. Uměla opravdu bravurně střílet; přesně a bez váhání.

Veragin svým mečem obratně a rychle odrážel četné údery. Jeden z kirlopů mu svým ozubeným ostřím zasadil do meče takovou ránu, až mladík poodskočil o kousek dozadu. Rychle se ale vzpamatoval, rozpřáhl se a hbitým švihnutím usekl nestvůře ruku a pak i hlavu. Po jeho meči stékala odporná a hustá černá kirlopí krev. To už se na něho ale ze zadu řítilo další monstrum divoce máchající sekerou nad hlavou. Veragin se rychle otočil, to už však kirlop padal k zemi se šípem mezi očima. A Veragin věděl, čím je to dílo.

Lavril střílela jeden šíp za druhým rychlostí blesku. Až v bitvě zbyli jen dva kirloповé, které už Veragin zvládl sám. Elfka se zaměřila na třetího netvora, toho největšího, který se zrovna chystal uniknout. Právě on měl totiž na zádech svázanou princeznu. Lavril vložila šíp do luku, pomalu natáhla tětívu, velmi soustředěně zaměřila a vypustila ho směrem ke kirloповě hlavě. Šíp ho zasáhl přesně. Netvor se okamžitě skácel na zem a princezna spadla vedle něj.

V tu chvíli Veragin zabil posledního kirlopa a rozeběhl se k princezně. Ležela vedle velkého těla právě skolené zrůdy. Ruce i nohy měla svázané a v ústech měla roubík. Byla však při vědomí. Veragin k ní přiběhl, klekl si, aby ji rozvázal, a vtom si všiml, jak je krásná.

Její perleťová něžná tvář s jemnými rysy působila velice křehce a bezbranně. Křišťálově zářivé modré oči orámované hustými, dlouhými řasami se na něj upřeně dívaly. Závoj uhlově černých vlasů jí sahal až k lopatkám a dlouhá ofina, dopadající do laskavých očí, byla z části zastrčená za zašpičatělými ušima.

Veragin byl doslova okouzlen její krásou. Chvilí na ni jen zíral, než se konečně probal a rozvázal ji.

Elfka vstala a zkoumavě na něj pohlédla. Byla poměrně malé postavy, štíhlá, ale s plnými ženskými tvary. Na sobě měla hedvábnou bílou halenku se šňěrováním na prsou a přepásáním pod prsy. Od přepásání dolů byla halenka černá. Úzké rukávy se od předloktí rozšiřovaly a také byly černé. Po celé délce halenky tančily stříbrnou nití vyšité jemné elfské znaky, jež se různě klikatily a proplétaly. Sněhově bílé kalhoty doplňovaly černé kozačky. Oblé boky svíral široký, oslnivě stříbrný pásek posázený drobnými drakokamy s výraznou půlměsícovou přezkou. U něj byl připnutý krásný dlouhý úzký meč z té nejtvrďší oceli. Byl celý posetý křišťálem a hladká rukojeť s rovným jílcem měla hlavičičku ve tvaru smaragdového lístku, obtočeného svou vlastní křišťálovou stopkou. Záštitka se stáčela do elegantních spirál posázených drobnými jiskřivými černými kamínky. Po celé délce lesklé křišťálové čepele se vlnily elfské znaky, navzájem se protínaly a tančily v ladvých smyčkách. Jen hluboký výbrus nepokrýval ani jediný symbol či znak. Meč se jevil už na pohled velmi skvostný a jemný s pečlivými detaily.

Princezna se zadívala Veraginovi do očí. Musela se však dívat dost vysoko, Veragin byl alespoň o hlavu vyšší.

„Děkuji ti,“ pronesla laskavým, ale vznešeným hlasem. „Kdo jsi?“

Veragin se na ni nemohl vynadívat, nikdy si elfku nepředstavoval krásnější a půvabnější. Připadala mu jako ten nejkouzelnější sen. Oslňovalo ho na ní úplně všechno. Hlavně její oči. Oči průzračnější než ta nejčistší hladina blankytně modrého jezera, s jiskřivým, křišťálově zářivým, perlovým povlakem. Nikdy neviděl pronikavější oči. Ale jejich krása nebylo to jediné, co ho tolik očarovalo. Viděl v nich totiž něco, co ještě v žádných jiných očích nespátřil. Měl pocit, jako by tahle elfka cítila lásku snad ke všemu živému na tomto světě. Viděl v nich neskonalou něhu a nevinnost. Viděl vyrovnanost a vnímavost, pochopení a jakousi podivuhodnou, obrovskou sílu a nehynoucí energii.

Princezna tázavě pozvedla úhledně klenuté obočí a mile se usmála. Veragin si uvědomil, že na ni ještě pořád strnule civí a že princezna čeká na jeho odpověď. Rychle se vzpamatoval.

„Jmenuji se Veragin, jsem bojovník a chci vám, princezno, pomoci v boji proti temnotě a zlu,“ vychrlil ze sebe a elfka mu lehce pokynula hlavou.

„Já jsem Aranis, elfská princezna. Zachránil jsi mi život, mluvíš snad tedy pravdu. Ale jsi si svým rozhodnutím jistý? Víš, co to znamená, postavit se Valgarovi, postavit se Golrogovi?“

„Už jsem se rozhodl, princezno. Chci jen udělat dobrou věc a pomoci zachránit svět,“ trval na svém Veragin a neustále si ji prohlížel. Její sametový hlas se mu rozléval v hlavě jako ta nejslastnější píseň.

„Musíš být odvážný a viděla jsem, že i výborný bojovník,“ usmála se.

Vtom k nim přiběhla Lavril se Snížkem v patách, a ihned se s Aranis objaly.

„Aranis, jsi v pořádku?“

„Ano. Věděla jsem, že si pro mě přijdeš. Ty toho muže znáš, Lavril?“

„Říká, že je poutník a chce nám pomoci. Je to opravdu skvělý bojovník, nebojím se říct, že se víc než vyrovná mému bratrovi,“ odpověděla Lavril a přejela Veragina uznalým pohledem. Pak pohlédla na Snížka: „A tohle je kočkoroh Snížek, je jeho společníkem.“

„Přezdvíjají mi také Snížek Chrabrý!“ dodal pyšně kočkoroh.

Aranis se usmála a Veragin se jí hned zeptal: „Takže můžeme jít s vámi?“

„Pomoc takového statečného bojovníka je vítána, Veragine. I ta tvá, Chrabrý Snížku.“

Jejich rozhovor přerušil příchod vysokého štíhlého elfa, mladého muže a čtyř vojáků. Běželi k nim z druhé strany údolí, od lesa.

„Princezno! Jsi živá! Vidím, že má sestra opět dorazila dříve než já,“ řekl elf s radostí ve tváři. Dva prameny do pasu dlouhých bílých vlasů měl svázané dozadu za typickými elfskými ušima. Jeho obličej byl dlouhý, s trochu zašpičatělou bradou, vystouplými lícními kostmi a zešíkmeným výrazným černým obočím, ale byl přátelský. Štíhlé a elegantní tělo měl zahalené ve stříbrošedé tunice s dlouhým výstřihem vykrojeným až k opasku, jehož lemy byly zdobené černou perletí. Tělo pod výstřihem mu zakrývala jakási lesklá saténová látka inkoustově modré barvy s vysokým límcem. Ze stejné látky byly ušity i kalhoty a na rukou s dlouhými prsty měl stejné chrániče jako Lavril. U pasu mu visel zvláštní meč se spoustou hluboko vyrytých znaků na čepeli a s ozubeným hrotem. Bílá ocelová rukojeť byla vykládána černým stříbrem a hlavice měla zašpičatělý tvar s černou perlou na vrcholu. Přes záda měl přehozený toulec se šípy a velký luk z bílého dřeva, osazený droboučnými srdcovými lístky ze smaragdu.

Mladý muž vedle něj měl kaštanově hnědé delší vlasy pod uši a na bradě i kolem mírně zahnutého nosu trochu vousů. Jeho mandlově hnědé oči byly tvrdé, ale čestné, schované pod hustým obočím. V ruce držel silný meč s rukojetí zdobenou diamanty, který zasunul do pochvy. Meč byl vcelku jednoduchý; pevná ocelová čepel s fialově zbarveným výbrusem a černá rukojeť s diamanty. Na první pohled bylo vidět, jak moc se lidské zbraně liší od těch elfských. Elfové si mnohem více zakládali na zdobnosti, kráse a složitých detailech. Výroba zbraní také hodně závisela na zručnosti a obratnosti, kterou elfové na rozdíl od lidí oplývali více než dost. A lidé navíc postrádali i elfskou důmyslnost a nápaditost.

„Princezno Aranis, je mi ctí konečně vás poznat. Vaše krása je nesmírná,“ oslovil ji muž a lehce jí políbil ruku. Obdiv a úžas z něj jen sršely.

Aranis ladně sklonila hlavu, aby naznačila svou úctu: „I mně je ctí, princu Faliene.“

„Je mi velmi líto toho, co se tady stalo. Kdybychom byli přišli o trochu dříve...“

„Ne. Nikdo nemohl tušit, že se Valgar o našem příjezdu dozví a přichystá takovou léčku. Všem je nám velice líto životů, které museli naši strážci položit,“ řekla elfka upřímně.

„To ano,“ přisvědčil Falien.

Ale pak jeho pohled spočinul na Veraginovi.

„A kdo je tohle?“ zeptal se nedůvěřivě a podezřívavě si prohlédl mladíka od hlavy až k patě. Jen Snížka si zase nikdo nevšiml.

„Je to bojovník, skvělý bojovník. Doprovodí nás na naší cestě,“ odpověděla mu Aranis a obdařila Veragina zářivým úsměvem.

Princ trochu udiveně nadzvedl obočí. „On půjde s námi, má paní? Jak můžete vědět, že je důvěryhodný?“

„Zachránil mi život,“ odvětila elfka jednoduše, jako by to vše vysvětlovalo. Zdálo se, že Falien chvíli přemýšlí, jak nejlépe má zareagovat. Nakonec co nejzdvořileji řekl:

„To ho sice šlechtí, má paní, avšak copak si je vědom, co všechno ho čeká?“

„Vypadá to, princi, že vám na hradě unikly informace. Veragin se prý o naší pouti doslechl přímo ve Walos. Náhodou samozřejmě,“ vložila se do rozhovoru Lavril a nedokázala přitom skrýt špetku pochybností v hlasu.

„Skutečně?“ obrátil se Falien na chlapce pochybovačně.

„Takže mi chceš tvrdit, že víš úplně všechno? Chceš mi namluvit, že ty nejtajnější informace v celém království ses doslechl od obyčejných prostých lidí?“

„Přesně tak,“ prohlásil Veragin s ledovým klidem.

„Koneckonců to vysvětluje i naše přepadení, ne?“ zasáhla vlídně Aranis.

„Něco se muselo dostat ven, princi. Ale samozřejmě vám to nedáváme za vinu.“

„Asi máte pravdu, má paní. A přijmete prosím ještě jednou mou hlubokou omluvu a lítost.“ Lehce se jí uklonil. Potom se však znovu podezřívavě zadíval na Veragina: „Neviděli jsme se my dva někde?“

„Myslím, že ne,“ odvětil okamžitě sebejistě mladík.

Vtom se ozval Snížek: „Ehm, a já jsem kočkoroh!“

Falien sklonil hlavu a pohrdavě pohlédl na Snížka: „To zvíře jde s námi?“

„Ovšem. Je to Veraginův společník,“ přikývla Aranis.

Pak, jako by si na něco vzpomněla, zvolala: „Ach promiňte! Veragine, Snížku, toto je princ Falien z Leondského království, výborný rytíř a vojevůdce. Naši mudrcové sledovali jeho život v Anlidi-lira již od narození. A tady Eleas je Lavrilin bratr. Spolu s ním je můj nejlepší strážce, elfský bojovník, a především přítel.“

„Jen klídek princezno, to nám došlo!“ zasmál se Snížek, ale Veragin ho zpražil ostrým pohledem.

„To ty se uklidni, Sněhu!“ zasyčel.

„No dobře. Teď, když jsme se všichni představili, dovolte, princezno, abychom odjeli na náš hrad Santiel. Bude nám ctí pohostit vás před tak dlouhou a nesmírně nebezpečnou cestou a uvítat v naší zemi,“ navrhl princ Falien.

„Ano, ale nesmíme tam zůstat příliš dlouho. Tato léčka nás už tak dost zdržela. Váš král se jistě neurazí, ale zajedeme na hrad jen kvůli zásobám na cestu. Jistě to všichni chápete,“ vysvětlila mírným hlasem Aranis.

„Ano, Valgar už dávno vyslal své poskoky, aby našli jednorožce, nesmíme se příliš zdržovat,“ dodal Eleas a přelétl všechny očima barvy půlnoční modři.

„Ovšem. Otec si teď nejspíš dělá obavy o váš život. Bude nesmírně šťasten, až vás

uvidí živou a bez úhony, princezno. A zajisté bude souhlasit i s tím, abychom si na Santielu vyzvedli jen zásoby a hned vyjeli na cestu," schválil návrh Falien. I když je nejspíš jisté, že i kdyby s nimi nesouhlasil, stejně by to udělali tak, jak řekla princezna Aranis.

„Vyjeli na cestu?“ přeptal se Snížek, jako by neslyšel, i když ve skutečnosti slyšel moc dobře. „To pojedem jako na koních?“

„To pojedeme. Je s tím snad nějaký problém?“ podivil se Falien.

„To teda je!“ zaškaredil se Snížek. „Nemám koně rád! Sou tupý a neohrabaný! Je jim úplně fuk, kam s těma svýma tvrdýma kopytama šlapou!“ rozčiloval se.

Veragin, který stál vedle Aranis, si všiml, jak se na Snížka nechápavě dívá. Naklonil se k ní a řekl tichým hlasem: „Má z nich strach. Bojí se, že ho kopnou nebo rozšlápnu,“ a usmál se.

„Já to slyšel!!“ naježil se Snížek.

„Ale no tak, Sněhu! Vždyť je to pravda, dobře to víš!“ bránil se Veragin.

„Já se těch přerostlejších poníků nebojím! Jasný!?“

„No jo pořád! Jak chceš.“

Eleas je pozoroval s úsměvem na tváři. „Nemějte obavy, mistře Snížku. Koně opravdu nejsou tak nebezpeční, jak si myslíte. A rozhodně vás nepošlapou, když jim to nedovolíme. Ani nebudou moci, jestliže pojedete v sedle se svým společníkem.“

Eleas Snížka zřejmě přesvědčil, protože už nic nenamítal, a konečně se vydali na cestu k Santielu. Celou dobu šli Kelonským lesem a cesta jim trvala asi dvě hodiny. Stromy, především smrky a borovice, se tu tyčily do výšky a obloha byla jasná. Tu a tam rostly těsně vedle sebe různé opadané keře s barevnými bobulemi. U cesty ležely kameňy porostlé žlutým mechem a uvadajícím kapradím.

Veragin šel se Snížkem vzadu a přemýšlel, co teď bude dělat. Dobře věděl, že se k hradu nemůže v žádném případě ani přiblížit. *„Musím něco vymyslet. Za chvíli už budeme u Santielu, nemohu se tam vrátit. Vojska mě teď všude hledají, to by tak scházelo, abych jim ještě sám vlezl přímo do rukou,“* pomyslel si.

Vpředu šel princ Falien s Eleasem, kteří se během společného pátrání po Aranis spřátelili. Za nimi kráčely Aranis s Lavril, pak Veragin se Snížkem a na konec tři vojáci, nejspíš Falienova stráž. Veragin s úlevou zjistil, že ho vůbec nepoznali.

„Řekni mi, Aranis, jaký máš pocit z Veragina?“ zeptala se přítelkyně Lavril.

„Nevím, zdá se mi hodně tajemný a uzavřený. Ale cítím, že má dobré srdce i úmysly, že mu opravdu můžeme důvěřovat,“ odpověděla zamýšleně Aranis.

„Myslím si to samé,“ souhlasila Lavril.

„Přelíš jsem mu ze začátku nevěřila, ale pak, když riskoval svůj život, aby tě zachránil, jsem pochopila, že mluvil pravdu. A kdyby byl zrádce a patřil k stoupencům Valgara, mohl se přece přidat ke kirlopům, když jsme tě zachraňovali, a snadno mě tak vyřídil.“

„To máš pravdu. A má krásné oči... avšak trochu smutné, zračí se v nich velká bolest,“ odvětila Aranis nepřítomně. Lavril se na ni zamračeně podívala. Už si zvykla, že Aranis viděla věci, kterých si ostatní obvykle nevšimli. Byla vnímavá a ve všem viděla

krásu. Ze všeho nejvíc ale milovala přírodu. Možná právě tato láska jí propůjčovala ono kouzlo, jímž Veragina očarovala, a krásu i něhu, kterou na všechny působila.

Lavril povytáhla obočí a šibalsky utrousila: „Tak krásné oči?“

Aranis na ni s úsměvem pohlédla, ale nic na to neřekla. Lavril se pro sebe jen usklíb-la a raději už také mlčela.

Po chvíli vyšli z Kelonského lesa a nádherný Santiel měli na dohled. Jeho tři vysoké věže se v dále pronikavě třpytily jako čistý křišťál a svou majestátností a půvabem musely ohromit každého příchozího. Blížili se k Druhé bráně v podhradí, kde se rozkláda-lo město Walos. Hlavní brána, kterou Veragin minulou noc z hradu unikl, byla na dru-hé straně přímo naproti Kelonskému lesu, tam, kam už město nesahalo.

„Hele, teď mi došlo, že my tam vlastně nemůžem! Chytili by tě!“ zašeptal Veraginovi vyjeveně Snížek.

„Neříkej! To jsem rád, že ti to taky došlo! Já si s tím lámu hlavu už celou cestu,“ za-bručel Veragin. „Ale žádné strachy, už mám plán, jak z toho vyvážnout, aniž by ostatní pojali nějaké podezření.“

„A co si zase vymyslel?“ zeptal se Snížek pochybovačným tónem.

„Tak se dívej a poslouvej!“ Veragin vyrazil přímo k Aranis: „Princezno? Můžu s tebou mluvit?“

„Ovšem, děje se něco?“ odpověděla elfka a trochu ustaraně na něj pohlédla.

„Ne, jen to, že my se Snížkem s vámi do hradu jít nemůžeme. Už před tím, než jsem zaslechl v lese dva kirlopy, jak se baví o vašem přepadení, jsme měli se Snížkem namí-řeno právě sem do Walos. Musíme si tu něco zařídit, zvláště Snížek tu má jednu neod-kladnou věc. Jeho láska totiž žije právě tady ve Walos. Musíme ji se Snížkem najít, aby se s ní mohl rozloučit, chápeš? Sejdeme se na kraji města u hostince Boba Špuntíka. Souhlasíš?“

„Ano, tak dobře. Takže u Boba Špuntíka,“ souhlasila Aranis, i když, jak si Veragin domyslel, netušila, kde hostinec leží. Ale věděla, že to jí vysvětlí princ Falien.

„Nedělej si starosti, vysvětlím to ostatním,“ řekla nakonec s pochopením.

Veragin se s potutelným úsměvem vrátil zpět ke Snížkovi, který se tvářil více než popuzeně.

„Cože? Cos jí to tam říkal za blbosti!? Tobě přeskočilo ne? Co si teď o mně pomyslí? Já žádnou lásku nemám. A nikdy mít nebudu! Holky sou úplně divný! Nechápu vás dvounohý, jak to s nima můžete vydržet! Co na nich vidíte tak úžasného? To, co si řek, odvoláš! Dělej!“ prskal Snížek nasupeně.

„Dokážeš pochopit, že tohleto byl ten můj plán? Nic lepšího, proč nejít do hradu, mě nenapadlo! Tak pořád nereptej! Měl bys mi poděkovat, že jsem nás zachránil! A pojď už, nestůj tu na místě a pohni sebou!“ ohradil se Veragin a zamířil přímo do Walos.

ZNOVU VE WALOS

Aranis hleděla na Santiel s obdivem a nehynoucím úžasem: „Naši mudrcové měli pravdu – Santiel je nádherný...“
„Ano, princezno, vítejte ve městě Walos, na hradě Santielu, v sídle Prvního krále Eoglina,“ oznámil hrdě princ Falien a vzhlédl k třpytícímu se hradu.

Santiel majestátně shlížel na nové příchozí i na svůj lid z Walos. Sluneční jas ho obklopoval ze všech stran a odrážel se od třpytivých úlomků křišťálu v jeho omítce, takže to vypadalo, jako by byl zasypán tisícem zářivých a blyskajících se hvězd. Když jste na něj pohlédli přímo, museli jste přimhouřit oči, jak vás ta záře oslepovala. Těžko říct, zda na něj byl krásnější pohled ve dne, nebo v noci.

Eleas se naklonil k Lavril a se zrakem upřeným na tři překrásné věže jí pošeptal: „Klidně se s tebou budu přít, ale tato stavba se vyrovná elfským palácům...“

„Není třeba se přít, bratříčku, souhlasím s tebou,“ odpověděla Lavril uznale.

Veragin jen tiše poslouchal obdiv svých společníků a hlavou se mu přitom honila spousta myšlenek.

„Všichni ho obdivují a žasnou nad jeho krásou. Jen já necítím totéž. Nemohu... Tenhle hrad mi přinesl jen trápení a starosti. To tady to před lety všechno začalo... Nejspíš se na něj nikdy nebudu moct dívat stejnýma očima jako ostatní. Nenávidím ho.“

„Jéžíš! Co na tom hradu všichni viděj? Vždyť je to jenom obyčejnej barák jako každej jinej!“ ozval se Snížek a nechápavě na Santiel zíral. Veragin s úsměvem pohlédl na svého malého přítele. Snad poprvé s ním plně souhlasil.

„No, tak alespoň nejsem sám, kdo na něm nevidí nic tak úžasného.“

Za okamžik vkročili mezi vysoké domy Walos a elfové si přes záda přehodili dlouhé, temně šedé pláštěnky a natáhli kápě přes obličej. Eleas pohlédl na nechápavě se mračícího Veragina a s úsměvem vysvětlil:

„To aby nás lidé nepoznali. Pojali by podezření, že se něco děje, když k vám po tolika tisících let znovu připluli elfové. A to si král nepřeje.“

Veragin jen přikývl, konec konců slyšel samotného krále, jak Orlinovi důrazně říká, že se jeho lid nesmí o probuzení zla nic dozvědět. Báł se paniky a zoufalství.

Aranis kráčela s Falienem vpředu, přičemž očima stále visela na blyštivém hradu.

„Matka mi vyprávěla o Modré zářivé hvězdě, jak by se ve vašem jazyce hrad nazýval. Ale vy jste se rozhodli ponechat mu původní elfský název – Santiel.“

„Ano, má paní. Elfové ho pomáhali stavět společně s mým lidem. Opatřili ho svými kouzly, vdechli mu život. Je čest nazývat ho ve vašem jazyce,“ odvětil s úsměvem princ.

„Matka mu dala ochranu před zlými kouzly,“ dodala tichým hlasem Aranis a také se usmála.

„Černý čaroděj si ho magickou silou nepodrobí.“

„Ale vojenskou silou by mohl...“

Ve městě bylo plno lidí, víc než obvykle, protože se zrovna pořádaly trhy a přijela spousta obchodníků. Uličky i malá náměstí byly zaplněné tísňáky se davy. Ve tvářích měšťanů nebyl znát žádný strach nebo neklid. To znamenalo, že o povstání zla nemají ještě potuchy.

Zdálo se, že domy jsou značně staré, musely tu stát už celá staletí. Dvou a třípatrové domy, stojící vedle sebe v úhledných řadách, byly vystavěny z bílého nebo modrého, většinou už značně oprýskaného a otlučeného kamene. Měly šindelové a doškové střechy s mnoha zalátanými dírami. Větší a honosnější domy se pyšnily i malými balkónky s točitým zábradlím z bílého dřeva. Před každým z nich se nacházela kamenná terasa s nízkým bílým dřevěným plotem a s rozvrzanou lavičkou a stolkem z bílého dřeva. Walos působil starodávně a vznešeně. Ale také trochu chladně a zrádně.

Aranis a ostatní procházeli uličkou mezi spoustou stánků plných různých věcí: sošek ze dřeva i kamene, váz, šperků a všelijakých ozdob, přívěsků, obrázků, ale i jídla a šatů. Prodávající pokřikovali na kolemjdoucí, mávali rukama a předbíhali jeden druhého. Ženy se společně radily u stánků nad nabízeným zbožím nebo stály u svých velkých domů a hlasitě se smály. Muži se dál věnovali svým pracím; tahali těžké povozy se sklizenou úrodou z okolních rozlehlých polí a plání, valili sudy, kováři kovali koně a kuli železo, truhláři seděli před domem a opracovávali dřevo... Děti se honily uličkami, tahaly matky za sukně a ukazovaly drobnými prstíky na hračky, jež by chtěly koupit. Navíc se zdálo, že se tu potuluje dost pocestných, kteří se přišli podívat na trhy nebo prostě jen tak bloudili světem. A ulicemi se ozýval hlasitý hlahol a povyk.

Veragin se Snížkem se náhle zastavili. „Takže se uvidíme později!“

Aranis se jen usmála a kývla na souhlas, ale princ Falien se ozval: „Jak to? Copak vy nejedete s námi?“

„To je v pořádku, Faliene, já vám to vysvětlím,“ zarazila ho Aranis.

Falien se netvářil příliš nadšeně, asi se mu nelíbilo, že nebude mít Veragina se Snížkem neustále na očích. Bylo vidět, že jim ani za mák nevěří. Ale musel jít společně s ostatními na hrad.

Když se Veragin i Snížek ztratili v davu, nasadil si Veragin opět kápi a jeho hluboké oříškové oči pátraly po okolí.

„Co budeme dělat teď?“ zeptal se ho Snížek.

„Teď se budeme snažit, abychom nenarazili na stráž,“ odpověděl Veragin stručně. V jeho hlase byla znát ostražitost.

„Fajn, to můžeš dělat ty. Ale já bych si třeba něco koupil. Nemáš peníze?“

„Moc ne. Co bys zas chtěl!“

„No, nevim jak ty, ale já bych docela něco zakousnul! Celej den sem nejed!“

„Hm. Asi máš pravdu. Koupím něco k jídlu,“ souhlasil nakonec Veragin a vyndal z kapsy kožený měšec. Rozhlížel se kolem, až si vyhlédl stánek, kde bylo na výběr dost jídla, a přistoupil k němu. „Vzal bych si tu šunku a bochník chleba. A také uzené ryby a jablka,“ poručil si a pohlédl na prodávajícího s propadlými tvářemi a hranatou bradou. Muž vypadal nezdravě pobledle. Zadíval se na Veragina zvláštním pohledem a pak se zeptal: „Neznáme se odněkud, pane?“

Veragina to překvapilo. Odkud by ho ten obchodník mohl znát? A tak jen zavrtěl hlavou, že určitě ne.

„No, já nevím, pane, ale jsem si jistý, že už jsem vás někde viděl. Odkud pocházíte? Jste z Walos?“ nedal se odbýt obchodník.

„Ne, to tedy nejsem. Pocházím z daleka. Ze západu,“ odpověděl Veragin trochu nerle. Nerad se vybavoval s cizími lidmi a ze všeho nejvíc nesnášel vyzvídání.

„Ze západu?“ přeptal se obchodník a začal konečně balit jídlo. „A neznáte náhodou vesničku Palonilli?“

„Ano, znám,“ připustil Veragin stroze a doufal, že už se obchodník přestane vyptávat. Ale mylil se.

„Znáte?“ vykřikl nadšeně mužík a v jeho prázdných, vyhaslých očích se zablesklo.

„Opravdu? To je náhoda! Ale já věděl, že jsem vás už viděl. Já v Palonilli vyrůstal, ale teď už tam bohužel nežiju. Mám na ni totiž moc ošklivé vzpomínky, víte? Před třemi lety tam vtrhli dva netvorové. Bylo to strašné, to vám řeknu. Začali zapalovat naše domy! Chtěli vypálit celou vesnici! Říkalo se, že jsou to nejsilnější stoupenci čaroděje Valgara, kterého moudrý a mocný čaroděj Orlin vězní. Že prý se snažili nastolit chaos a strach, aby se Valgar vrátil, aby byl osvobozen! Chápete to? Hrůza! Zabíjeli lidi jeho jménem! Celá vojska našeho krále po nich pátrala! A ještě stále pátrá. Kdo ví, kde řádí teď. Říká se, že náš pan král Leodhen je jejich dopadením úplně posedlý. Však je to také dobře, no ne? Jen chce náš svět zbavit zla, co tu ještě po Valgarově zkáze přebývá. I když ono tu přebývá už po celá staletí. Co my víme, kde se tu vzalo? V zemi dobra! Ale rozumíte, co by to znamenalo, kdyby se podařilo černému čaroději uniknout z Orlinových rukou? To by bylo příšerné, ani nechci pomyslet... Černý čaroděj má strašlivou moc! Nezastaví se před ničím. Prý přímo miluje černou magii a je posedlý temnotou! Krutost a zloba, ty se skrývají v jeho srdci. Tedy jestli vůbec nějaké srdce má, že?“ rozpovídal se chlapík, přičemž Veraginovi pečlivě balil šunku.

„Však jsem také v Palonilli ztratil blízkého člověka. Má žena zahynula při vypalování vesnice...“ pokračoval trochu posmutněle.

„Ty zrůdy ji zabily! Ještě jsem tu bolest nepřekonal, byla moje všechno, víte? Děti jsme plánovali, ale oni mi ji vzali. Vzali mi všechno... Však jste o nich jistě také slyšel, o těch netvorech. Říká se jim Mordatové. Oni jsou to jediné opravdové a velké zlo, co naši zemi po Valgarově pádu potkalo. Tumáte, tady je to jídlo.“

Veragin však stál jako opařený a ani se nepohnul. Zarytě civěl do prázdna, daleko před sebe, a hlavou mu vířila spousta myšlenek. Náhle se mu oči, zahalené z části kápí, nepatrně zaleskly.

„Pane? Pane? Je vám něco?“ ptal se ustaraně obchodník a znepokojeně si ho prohlížel.

Ale Veragin jen zatřepal hlavou, aby zatlačil nabíhající slzy, a mnohem vlídnějším hlasem muži odpověděl: „Ne, nic. Mokrát děkuju. A... je mi to moc líto. Opravdu. Nashle...“ Popadl jídlo a odešel.

Snížek seděl opodál a čekal, co Veragin přinese k snědku.

„Tady máš uzenou rybu,“ zamumlal Veragin, když se vrátil, a hodil kočkorohovi velký balík.

„Mmmm... Mňam! Hele, co ti je? Si nějakěj divnej, ne?“ vyzvídal Snížek a olízl si tlamičku.

„Ne, co by bylo?“ odsekl Veragin podrážděně.

„No já nevim. To mi řekni ty!“

„Nechci o tom mluvit, jasný, Sněhu? Hlavní je, že jsem zjistil, že si lidé ještě pořád myslí, že Valgar je uvězněn u čaroděje Orlina.“

„No, vono nebude trvat dlouho a všichni se dozví, co se tady děje! Klepy se šířej rychle, vždyť víš!“ prohlásil Snížek trochu vážnějším hlasem a připadal si strašně důležité.

Aranis a ostatní se zatím prodrali stísněným davem k masivní Druhé bráně z bílého dřeva. Tyčila se do výšky několika metrů, byla honosná a půvabná. Podobala se bránám elfských paláců a měst. A byla otevřená.

Stáli u ní dva strážní. V ruce drželi dlouhá kopí, a jakmile uviděli prince Falienu, sklonili hlavy na pozdrav a nechali ho i s družinou projít. Elfové se i s princem se ocitli na prostorném kruhovém nádvoří, v jehož středu se tyčily tři oslnivě zářivé modré křišťálové věže. Kolem nich byly zelené záhony osázené tyrkysově modrými a fialovými růžemi a nádvoří bylo krásně vydlážděné hladkými kulatými a oválnými kameny. Po levé straně za věžemi byla vidět část velké stáje a na hradbách, které obepínaly celé nádvoří, hlídkovali vojáci. Princ vedl své přátele ke vchodu do nejvyšší věže Eleanor.

Aranis musela přimhouřit oči, jak se od blýskavých stěn i hradeb odráželo slunce a zalévalo celé nádvoří zlatavým jasmem. Až když ohromnými dvoukřídlými dveřmi vkročili do Eleanor, záře pominula. Stáli nyní v prostorné vstupní hale, jež jako by byla zalita modrobílým světlem. Mramorové stěny ozařovaly sluneční paprsky, dopadající sem dlouhými obdélníkovými okny s namodralým sklem. Hala ústila v široké chodby napravo i nalevo, jimiž se procházeli dvořané, poddaní i sloužící a strážní. Avšak Falien je vedl stále rovně až k úzkému vysokému schodišti.

Čekala je nyní spousta schodů. Když konečně vystoupali do poslední chodby pod věznicí, kde se nacházela královská komnata, Aranis si nemohla nevšimnout Fialového plamene v pochodních na zdech.

„To je Fialový plamen. Dech draků. Síla Fénixe,“ poznamenala s posvátnou úctou.

„Ano, Fialový plamen je zdrojem Fénixovy síly. Dává mu moc ovládat všechny živly a sřežít je. Chrání vodu, oheň, vzduch i zemi,“ doplnil ji zasněně Eleas a Aranis ještě tiše dodala: „Na celém světě žije jen jeden jediný pták Fénix, znovuzrozený z ohně a popela. Až přijde jeho čas, shořít a z vlastního popela se znovu narodí. Byl starým přítelem mé matky... nyní však přebývá zde v Lilandgarii, aby dohlížel na zemi dobra a navštěvoval nás se zprávami o nových věcech, jež v Anlidi-lira nezachytíme.“

Falien se hrdě napřímil a usmál. „Ano, tak to je. Fialový oheň je darem od Fénixe.“ „Santiel je krásný i zevnitř,“ řekla poté Aranis, přičemž se princ doslova nadýmal pýchou.

„Ovšem,“ přitakal.

„Jistě znáte prastarý příběh o Prvním králi, o Eoglinovi, má paní...“

„Jistěže,“ usmála se Aranis vládně. „Ale ráda si poslechnu, jak se vypráví mezi vašimi lidmi.“

„Jen co bude čas, povím vám jej, princezno.“

To již ale vcházeli do velké královské komnaty, kterou opět hlídali dva strážníci. Ihned je vpustili dovnitř. Strop vyzdobený malbami podpíraly čtyři vysoké mramorové sloupy, zdobené křišťálem. V kamenných zdech se sléval mramor a jantar, což tvořilo nezvyklý a impozantní pohled. Fialové hedvábné závěsy rámovaly na pravé i levé stěně obrovská okna, skládající se ze stovek miniaturních šeríkově fialových sklíček, jimiž do komnaty dopadal sluneční jas a oteploval i zútuľňoval celou rozlehlou místnost. Na stěnách visely obrazy jednorožců a v koutech komnaty od podlahy až ke stropu se tyčily velké sochy elfů a králů. Až úplně na konci místnosti seděl na trůnu král Leodhen mezi dvěma sochami hluboce zamyslených elfů v dlouhých tunikách. Za ním se nacházely další dvojice dveře.

Jakmile král spatřil svého syna se třemi elfy po boku, ustaraná tvář se mu rozzářila štěstím a úžasem. Vstal, rozpřáhl ruce a spěšným krokem k nim zamířil.

„Můj synu! Díky bohu!“ vykřikl s úlevou a položil ruce synovi na ramena. Pak pohlédl na elfy a oči se mu rozšířily radostí.

„Neuvěřitelné... Konečně se setkávám s elfy. S těmi, které jsme zatím znali jen z obrazů a soch, z pověstí a dávných legend. Stvořitelé Lilandgarie... A jedna z vás, ctěné paní, musí být princezna Aranis.“

„Ano. Já jsem princezna Aranis, dcera Aéstis, královny elfů. Je pro mne nesmírná čest, poznat krále celé Lilandgarie, můj pane.“

„Věřte má princezno, že pro mne je to čest ještě mnohem větší, setkat se s královnou země, s budoucí královnou elfského lidu,“ rozplýval se král a hluboce se jí uklonil. Poté přivítal i Lavril s Eleasem a pozval je ke stolu, který stál napravo v místnosti, u velkého okna, kterým se do místnosti mihotavě snášely sluneční paprsky.

„Promiňte králi, ale nemůžeme se tu zdržet. Jistě chápete, že nás tlačí čas,“ vysvětlila mu Aranis, když všichni usedali ke stolu a král chtěl dát pokyn sloužícím, aby přichystali velkou hostinu.

„Ó, ano. To je pravda,“ připustil Leodhen trochu zasmušile.

„Když mi Falienovi vojáci přinesli zprávu o přepadení kirlopy a o vašem únosu, začal jsem propadat panice. Opravdu mne velice zarmoutilo, že hned po vašem příplutí k našim břehům po tak dlouhých letech zahynulo tolik elfských strážců.“

„Věřte, že nás to zarmoutilo ještě mnohem více, můj pane,“ přitakala sklesle Aranis.

„Ale jejich oběť nebyla zbytečná. Zemřeli pro záchranu světa, abych mohla já za pomoci svých strážců a vašeho syna vykonat svůj úkol a naplnit tak svůj osud.“

Král přikývl.

„Přišli jsme jen pro zásoby, otče,“ oznámil králi Falien.

„My s sebou samozřejmě máme své jídlo,“ dodala Aranis. „Ale princ Falien říkal, že jste pro nás nechal připravit další zásoby.“

„Jistěže,“ přikývl král s naprostou samozřejmostí.

„Alespoň to pro vás mohu udělat...“ Poté se na chvíli odmlčel, ale vzápětí podotkl trochu ustaraně:

„Dobrá. Konec konců bude nejlepší, když se do Ismires vydáte co nejdříve. Je to dosti daleko. Zásoby na cestu už máte připravené, jen bych vám chtěl ještě předat mapu Lilandgarie a probrat s vámi vaši cestu, souhlasíte, princezno Aranis?“

„Ale jistě.“

Jeden ze sloužících přinesl složenou, trochu pomačkanou a zažloutlou mapu, král ji rozložil na stole a všichni se nad ní sklonili.

Na severu se rozkládala země Etelwen – konečný cíl celé výpravy – obklopená Bílým lesem. Napravo, vedle Etelwenu, se tyčily Sněžné hory, nejrozsáhlejší a nejvyšší pohoří celé Lilandgarie. Skoro celý rok byly pokryty sněhem a ledem a nikdo v nich ani v jejich okolí nežil. Pod nimi byla velká Sluneční poušť, přes kterou ještě nikdo nedokázal přejít živý, a pod pouští se tyčily další hory – Měsíční. Říkalo se, že v nich žijí trpaslíci a že pod celými horami jsou obrovské doly s velkým přírodním bohatstvím – zlatem, stříbrem, rubíny, diamanty, rudami, různými kovy i křišťály. Dále na středovýchodě protékala Lilandgarií nejdelší řeka Lila, na jejíchž úrodných březích stála spousta vesnic a malých měst. Na východě se do ní vlévala řeka Dolos, která tekla ze Sněžných hor. Řeka Fosilioon se vlévala do moře těsně u Kelonského lesa, táhnoucího se po celém východním pobřeží. Kelonský les z velké části obklopoval i hrad Santiel s hlavním městem Walos. Na jihu se rozprostíral hustý Zerovský les, kterým protékala řeka Milia, a pod ním u mořského pobřeží ležely vesnice Ismires, Gilli, Nina a Lilien. Na okraji pobřeží se rozkládaly Srdcové ostrovy. Řeka Milia oddělovala tyto vesnice od Rubínového údolí a od několika dalších vesnic. Nad údolím leželo velké jezero Alanta, z kterého pramenila řeka Lila, tekoucí na sever. Naopak se do něj vlévaly řeky Nira a Leo, přítékající z nejnižších hor Dragor, sídla draků. Dále na západě rostl největší Tmavý les, kde se tyčila nejvyšší hora Lilandgarie Karkadúr a kde leželo Stříbrné jezero. Na západním pobřeží bylo několik vesnic a opodál v moři Démantový ostrov. Severozápad byl pustý a neosídlený, pramenilo tam jen nemnoho řek. Tato místa bývají z velké části stále pod sněhem. Nachází se tam pouze jediné sídlo, a to Nimilied, pevnost moudrého čaroděje Orlina. Jak se Orlin dostal z takové dálky až na Santiel se dozvíme později.

Král pohlédl na mapu.

„Takže tohle je náš svět,“ vydechl s úzkostí, když si představil, že by vše mohlo zaniknout.

„Ano. Naše cesta bude předlouhá,“ přemítal Falien.

„Teď musíme projít ještě částí Kelonského lesa a pak přes Zerovský les až k Ismires, tady.“

A ukázal na vesnici. „Tam musíme najít jednorožce a pak se vydat na západ přes hory Dragor a Tmavým lesem až do Etelwenu. Jinudy se jít nedá. Kdybychom chtěli obejít jezero Alanta a jít přes vesnice u Lili, narazili bychom tam na Měsíční hory a Sluneční poušť a ty bychom přejít nedokázali.“

„Dobře. Jednoduché to nebude, ale dá se to zvládnout,“ řekla sebestě Lavril.

„Jen by mě zajímalo, kde se schovává ten bídák Valgar. Mohl by být třeba v Sněžných horách. Nikdo tam přece nežije ani nechodí.“

„Moji vojáci už dostali za úkol tu oblast propátrat, ale bude to velice obtížné... a Orlin navíc říká, že to stejně nemá žádný smysl. Valgar se chrání nějakým silným kouzlem a nenechá se najít,“ vysvětloval pochmurně král.

„Tak dobrá. Myslím, že teď už je vše jasné a měli bychom vyrazit. Dám připravit koně,“ řekl odhodlaně princ a ještě kývl na otce.

„Potom bych se s tebou ještě rád rozloučil, otče. Abys mi mohl dát sbohem,“ dodal s úsměvem a vydal se do stájí. Ve dveřích se ale ještě otočil.

„Otče, a Cassandra... je ve svých komnatách?“

Leodhen se slabě usmál.

„Ano je, synu. Už na tebe čeká.“

Falien jen nepatrně pokýval hlavou a zmizel v chodbě za dveřmi. Král za ním ještě chvíli hleděl, než Aranis a její druhy vyběhli:

„Pojďte prosím za mnou, zavedu vás pro zásoby a pak do královských stájí.“ A vedl je ven z komnaty.

„Můj pane, chtěla jsem vám ještě sdělit, že se k naší výpravě přidal jeden mladík, je to výborný bojovník a chce nám pomoci,“ oznámila mu Aranis.

„No, když myslíte, že je důvěryhodný, proč ne? Musí to být vskutku odvážný chlapec. Ať jde tedy s vámi, princezno Aranis. Teď už vše závisí na vás.“

Když jim král předal zásoby na cestu, zavedl je ke stájím, kde se s nimi i se svým synem rozloučil. Bylo na něm znát, že má o Falienu velkou starost, avšak byl to silný muž a dobrý král. Ještě jednou popřál Aranis ze srdce štěstí a poté je opustil.

Stáj stála na nádvoří u zadních hradeb za zády tří věží a kolem ní se tyčila ohrada s několika pobíhajícími plnokrevníky. Lidé, kteří nádvořím procházeli, si skupinku zvědavě prohlíželi, avšak elfové byli opět zahalení v pláštích s kápěmi, takže je nikdo nepoznal. Přesto v měšťanech vzbuzovali tajemní cizinci zvědavost.

Stáj byla obrovská a měla tvar dlouhého obdélníku.

Na pravé i levé straně u zdí z bílého kamene s malými okny byla koňská stání i s koňmi, jen jedno osamocené velké stání stálo úplně vzadu. Strop byl podepřen dřevěnými sloupy, na kterých byly zavěšené pochodně s Fialovým plamenem. Kamennou podlahu pokrývala ušlapaná sláma. Vpředu před stáními se nacházel kruhovitý prostor, kde už čekal princ Falien s pěti osedlanými koňmi.

„Vybral jsem ty nejlepší koně,“ oznamoval spokojeně. „Já pojedu na tomto hřebci,“ ukázal na silného koně se žlutou srstí a krátkou bílou hřívou i ocasem. Bylo vidět, že je to ušlechtilé zvíře. Hlavu držel hrdě zdviženou a nohy měl štíhlé a dlouhé.

„Je to vytrvalý kůň, vid' Kyme?“ řekl pyšně Falien a poplácal Kyma po zádech. Pak ukázal na plavého koně vedle sebe s ocasem i hřívou černou jako uhel. Měl černé konce i nohy a čumák a jemnou hlavu doplňoval tvrdý pohled. Byl to krásný kůň.

„Tahle klisna je pro tebe, Lavril. Jmenuje se Jasmin. Je poslušná a rychlá.“

Vedle klisny stál bělouš s černou hřívou i ocasem. Byl velký a svalnatý s dlouhou srstí kolem kopyt.

„Ten bělouš patří tobě, Eleasi, jeho jméno je Melas. A támhle ten velký, ten je pro Veragina.“ A kývl hlavou směrem k vysokému silnému, kaštanově hnědému koni s černou srstí kolem očí a u kopyt. Hřívu i ocas měl také černé a poměrně dlouhé. Hřebec měl hrdý pohled a netrpělivě pohazoval hlavou.

„Je trochu neposlušný, ale snad ho ten kluk zvládne,“ dodal Falien pohrdavě. Už od začátku si s Veraginem nepadli do oka.

„A tahle jemná klisna je pro vás, princezno. Je moc hodná a klidná,“ usmál se nakonec Falien a pohladil po hlavě mandlově hnědou klisnu.

„To určitě je. Ale je připravena na tak nebezpečnou a namáhavou cestu? Myslím, že ne, princi,“ namítla Aranis laskavým hlasem a pohlédla na klisnu, které jakoby rázem spadl kámen ze srdce.

„Ale jděte, princezno. Je to přece jenom kůň, udělá, co se mu řekne,“ přesvědčoval elfku Falien.

„Ne, princi, není to *jen* kůň. Je to především živá bytost, která má city jako my. A já cítím, že na takovou cestu není připravena. Vidím jí to na očích. Chci, aby tady zůstala,“ řekla Aranis důrazně a její pohled sklouzl dozadu do jednoho ze stání, odkud vycházel dost velký rámus. „Co je tam vzadu? Proč je tam takový hluk?“

„Je tam jeden z našich plnokrevných hřebců. Je ale moc divoký, nechce se nechat zkrotit. Je strašně tvrdohlavý,“ odpověděl Falien.

Aranis se do stání šla ihned podívat a ostatní se zájmem zamířili za ní.

„Ale princezno, tenhle hřebec není pro vás. Vždyť jsem říkal, že je moc divoký!“ varoval ji Falien.

„Aranis si dokáže poradit s každým zvířetem. Je královnou země. Příroda jí naslouchá a ona zas naslouchá přírodě, a tím i všem zvířatům. Dokáže se spojit s jejich myslí,“ vysvětlil mu Eleas a Falien udiveně nadzvedl obočí.

Aranis nahlédla do zadního stání a spatřila nádherného koně. Velký mohutný černý hřebec stál na místě, dupal kopytem, házel hlavou a ocasem mrskal ze strany na stranu. Srst se mu nádherně leskla jako ta nejtemnější noc a dlouhá hřívá mu spadala až do vzdorných očí, plných energie a odvahy. Nohy byly silné a kolem kopyt měl dlouhou srst. Vypadal majestátně a hrdě.

„Je překrásný!“ vydechla Aranis s úžasem, otevřela dveře od stání a vešla dovnitř.

„Proboha princezno! Co to děláte!?“ vykřikl zděšeně princ a chtěl ji stáhnout zpátky. Ale Lavril mu v tom zabránila. „Nech ji, princi. Ona ví, co dělá.“

Aranis přistoupila k hřebci a ten začal zuřivě řehat a dupat kopyty. Elfka se mu zadívala hlubokým pohledem do očí. Chvilí se nic nedělo, ale pak se kůň náhle uklidnil, sklonil hlavu a přišel k ní blíž. Aranis ho něžně pohladila po hřívě a laskavým hlasem zašeptala:

„Ette lili amos...“

„No páni... Co to znamená?“ zeptal se Falien nevěřící a omámeně hleděl na princeznu a černého hřebce.

„Ve vašem jazyce to znamená: Já ti rozumím,“ odpověděl pohotově Eleas a přátelsky se usmál.

„To je úžasné... Ten hřebec se předtím vůbec nedal zkrotit!“ žasl princ.

„Já si ho vezmu. Jak se jmenuje?“ usmívala se Aranis.

„Adalas se jeho jméno.“

„Adalas... to je elfský. Znamená to vítř,“ zaradovala se princezna a hladila hřebce po čele.

„Myslím, že teď už můžeme vyrazit!“ prohlásila slavnostně Lavril.

Veragin se Snížkem měli namířeno k hostinci u Boba Špuntíka. Veragin celou cestu nepromluvil ani slovo a Snížka už to dost zlobilo. Od hostince je dělilo jen pár domků, když si Veragin povšiml, že několik metrů před nimi jde trojice strážných. Všude bylo plno lidí, takže si jich strážní nevšimli, ale Veragin na to hned upozornil Snížka:

„Naproti jdou tři vojáci.“

„Co!? Kde? Jak to?“ začal okamžitě panikařit Snížek.

„Uklidni se! Chovej se přirozeně, hledaj mě, ne tebe. Doufejme, že mě nepoznají.“ A natáhl si kápi ještě víc přes obličej.

„To chceš jako klidně projít kolem nich?! Ty ses snad zbláznil!“

„Říkám, aby ses uklidnil, Sněhu. Nic jiného nám nezbyvá, není kde se tu schovat,“ uklidňoval ho Veragin a upřeně sledoval strážné, jdoucí přímo proti němu.

„Jak můžeš bejt tak klidnej! Co když tě poznaj?“

„Tři vojáky zvládnou.“

„Cože? To snad ne! Ale pak po nás půjde celý vojsko!“ Snížek byl tak vyděšený, že při poslední větě až nadskočil.

„Nikdo po nás nepůjde, když je všechny zabiju. Pak nikomu neřeknou, že mě tu viděli.“

„Zabiješ? Snad by stačilo omrácit je a zdrhnout, ne?! A vůbec! Co lidi! Začnou panikařit!“

„Sněhu přestaň. Začínáš mě znervózňovat. Nějak to dopadne, ale znovu chytit se nenechám.“

Stráže se k nim blížily a Snížek byl pořád nervóznějš.

Ve chvíli, kdy kolem nich strážní procházeli, stiskl Veragin pevně rukojeť meče, připravený ho použít. Díval se do země, ale Snížek si dobře všiml, že jeden ze strážných se na něho podíval. Pokračoval sice s ostatními dál v chůzi, ale ještě se za Veraginem dvakrát otočil.

„Uf!!“ oddechl si kočkoroh hlasitě. „Nepoznali tě.“

„Říkal jsem to. Pojď, už budeme u Špuntíka,“ pobídl ho Veragin chladně, jako kdyby mu to bylo všechno jedno. Ve skutečnosti se mu ale také ulevilo, když ho stráže nepoznaly.

Hostinec u Boba Špuntíka stál úplně na konci města. Byla to stará oprýskaná dřevěná chalupa s doškovou střechou a komínem z cihel, z kterého se valila černá oblaka kouře. Okolo hostince se stáčela udusaná široká cesta lemovaná Kelonským lesem. Před krčmou bylo posezení na kamenné oplocené terase a u sukovitého plotu rostly růžové květiny. Venku seděli tři muži s dřevěnými püllitry piva a skvěle se bavili. Nejspíš měli už dost upito.

„Vochlastové!“ okomentoval je znechuceně Snížek. „To chceš jít dovnitř?“

„Ne. Je tam moc lidí a ti si všímají, kdo přichází. Ne jako lidé ve středu města, kterým je jedno, koho potkají. Zůstaneme tady a počkáme na Aranis a ostatní,“ rozhodl Veragin.

„Už sem se lek, že budeš chtít jít dovnitř,“ usklíbl se Snížek a pohodlně se usadil ke stolu na poškrábanou a trochu ulepenou lavičku vedle Veragina. Pak si všiml, že se po nich ti opilí muži otáčejí a něco si šuškájí.

„Možná by sis měl sundat tu kápi. Ty vožralí chlapi na nás pořád čuměj! Myslim, že sou zvědaví, proč ji máš na hlavě.“

Veragin přešel trojici lhostejným pohledem a pak znovu promluvil k Snížkovi: „Nic si sundávat nebudu, nemám důvod.“

Za okamžik k jejich stolu přicupital malý obtloustlý chlapík s rozzářeným úsměvem a malýma vodnatýma očkama. Na lysé hlavě se mu odrážely sluneční paprsky, u nosu mu rostl hustý knírek a kolem velkého břicha měl ovázanou umaštěnou zástěru.

„Dobrý den, milý pane. Jsem Bob Špuntík a vítám vás a vaši kočku ve svém hostinci,“ přivítal je přívětivě.

„Kočkoro! Ne kočka!“ prsknul okamžitě Snížek.

„Ó, pardon,“ omluvil se ihned hostinský, ale zářivý úsměv mu ze rtů nezmizel.

„A co to bude? Oběd už bohužel nemáme, podáváme ho jen do půl druhé, a už je po třetí hodině. Ale můžu vám nabídnout něco jiného.“

„Nic si nedáme, díky. Jen sklenici vody,“ objednal stroze Veragin.

„A sklenici mléka!“ dodal Snížek.

„Jak poručíte, vážený pane,“ zubil se hostinský a odcupital dovnitř. A vzápětí muži u vedlejšího stolu vstali a jeden z nich, s mastnými vlasy a rozepnutou, politou košilí, křikl na Veragina: „Hej! Ty tam! Sundej si tu kápi a řekni, co jsi zač!“

Veragin se na ně ani nepodíval a jen otráveně odpověděl: „Nemám proč ji sundávat. Starej se o své.“

„Cos to řek?! Tak poslyš, mladej, my tady nemáme rádi takový divný chlápky, jako seš ty! Jasný? Tak bys měl asi vypadnout!“

„Půjdu, až se mi bude chtít,“ odbyl chlapíka Veragin.

„Možná bys ho neměl moc rozčilovat, Veragine,“ šeptal vyděšeně Snížek.

„Tak tohle už je vrchol!“ rozkřikl se druhý muž s hustým srostlým obočím a kulatými růžovými tvářemi a sápal se k Veraginovi. Sotva se držel na nohou, jak byl opilý, a ostatní dva na tom byli stejně.

„Takhle s náma mluvit nebudeš!“ zachraptěl a chytil Veragina za rameno. Veragin ho však odstrčil a prudce vstal. Rukou okamžitě sjel na rukojeť meče. Byl už dost namštváný a v očích se mu nebezpečně zablesklo, ale i tak vypadal pořád zcela klidně.

„Nic proti vám nemám, ale jestli nepřestanete, bez úhony se domů nevrátíte.“

„Chachacha! A co bys nám asi tak mohl udělat! Jsme tři a ty jeden!“ posmíval se třetí, nejvyšší muž s pihovatým obličejem a opuchlýma zarudlýma očima.

Veragin vytasil meč a ledovým hlasem prohlásil: „Mohl bych vás všechny rozpárat jedním máchnutím meče, ale můžu to udělat i bez něj.“

Muže při pohledu na lesklé ostří přešel smích a zůstali na něj jen tupě civět.

„Hahá! To čumíte, co? Oslové!“ chechtal se Snížek.

Vtom po pěšině vedle hostince příklusalo pět koní s jezci. Elfové už neměli na hlavách kápě. Vpředu na běloušovi seděl Eleas a vedle něj, na plavákovi, princ Falien. Za nimi na vraníkovi jela Aranis a na plavákovi s černou hřívou Lavril, která v ruce držela otěže ještě jednoho koně pro Veragina.

Zastavili a Aranis na Veragina zavolala: „Tak pojď! Jedeme!“

Opilci jen zírali s otevřenou pusou, nebyli si jistí, zda opravdu vidí elfy, nebo zda je to jen výplod jejich opilosti. Veragin ještě jednou všechny tři opilce probodl chladným pohledem, zasunul meč zpátky do pochvy, přeskočil malý plot, a vyběhl přímo ke svým společníkům. Snízek se valil za ním, ovšem plot raději podlezl. To už ale Veragin vyskočil na tmavě hnědého koně, který sebou začal trochu škubat, a zatáhl za otěže.

„Je trochu neposlušný, ale dá se zkrotit! Nebo myslíš, že je to na tebe příliš?“ křikl na Veragina Falien s nezastíranou škodolibostí. Ale Veragin se nedal.

„Nevím, jak jsi přišel na to, že je neposlušný! Mně přijde jako beránek!“

Falien na to raději nic neřekl a jen zvolal: „Hyjé!“ A koně se dali do klusu.

PRVNÍ KRÁL

Opět projížděli Kelonským lesem, ale teď už nejspíš naposled. Jeli po udusané pěšině a vnímali vůni suchého dřeva. Sem tam měli nějakou skálu nebo malý rybníček s napadaným listím. Přes cestu byl spadlý dlouhý kmen s oloupanou kůrou, takže ho koně museli přeskočit. Snížek, který jel s Veraginem na jeho hřebci, při tom skoku leknutím vyjel a málem spadl na zem.

Aranis jela na Adalasovi až vzadu na konci skupiny a Veragin se svým koněm klusal vedle ní. Dlouho si povídali a dobře si rozuměli. Aranis vyprávěla Veraginovi o elfech, o zemi za mořem a také o jednorozcích.

„Skoro všechna kouzelná stvoření žijí tady, žijí i u nás. Vždyť odtamtud také pocházejí. Jen jednorozci žijí pouze zde, v Lilandgarii. Jsou to ta nejčistší stvoření světa. Jsou nevinní a neznají nic než dobro, lásku a mír. Svou obrovskou moc nedokážou použít ani na svou obranu a mohou ji využívat jen tehdy, když jsou všichni pohromadě. Také jejich roh má kouzelnou moc. Dokáže léčit,“ vysvětlovala Aranis nadšeně Veraginovi.

„Dokážou léčit? To znamená, že až najdeme toho ztraceného jednorozce, bude nás moct uzdravit, kdykoli bude třeba?“ zajímal se Veragin.

„Ne, tenhle to bohužel nedokáže. Jednorozci mají schopnost léčit až ve věku deseti let. Tomu našemu je zatím jen sedm.“

„A jsou nesmrtelní? Stejně jako vy?“ vyptával se dál se zájmem Veragin.

„To ano, jednorozci jsou nesmrtelní, ale elfové ne,“ odpověděla s úsměvem Aranis.

„Jak to?“ podivil se Veragin. „Já myslel, že elfové žijí věčně?“

„Ano, tyto pověry vznikly, protože se elfové dožívají velice vysokého věku. Žijeme i více než pět tisíc let. Proto se začalo říkat, že jsme nesmrtelní. Ale my stářím umíráme, jen stárneme mnohem pomaleji, než kterýkoli jiný tvor na tomto světě,“ vysvětlovala chlapci Aranis.

„A jsme stejně tak zranitelní, jako všechny živé bytosti. A jednorozci také. Zbraně dokážou zabít jednorozce i nás. V boji můžeme zemřít jako každý.“

Jednorozci ale na rozdíl od nás stářím nikdy nezemřou. Pokud jsou pohromadě v zemi dobra Etelwen, nic jim nehrozí a žijí na věky. Ale jinak je možné je zabít stejně jako lidi, elfy, víly, trpaslíky, skřítky, zvířata a kouzelné bytosti. Jejich nesmrtelnost zkrátka spočívá v tom, že neumírají stářím a žijí na věky. Ale v boji zemřít mohou.“

„Takže tohle je nesmrtelnost! Nikdy nezestárnout. Jednorožci jsou prostě pořád mladí,“ ujasňoval si Veragin.

„Ne tak úplně,“ zavrtěla hlavou Aranis.

„Jednorožci stárnou, ale nikdy nedojdou do stadia, kdy je čeká smrt. Jsou na tomto světě stále, i když jsou staří třeba třicet tisíc let. Dokud nebude dobro navždy narušeno a jednorožci všichni do jednoho vyvražďeni, budou se prohánět po této zemi napořád a dobro nikdy nezanikne.“

„A co když se třeba přemnoží? Když nikdy neumírají, ale přitom se mohou rozmnožovat,“ zajímalo Veragina.

„To se nestane,“ ubezpečila ho Aranis.

„Mezi jednorožci je jen jedna jediná klisna a té se rodí hříbě jednou za sto let. Což se před šesti lety stalo – narodilo se jí hříbě, které se právě chystáme najít. Další hříbě se narodí zase až za dlouhých devadesát čtyři let.“

„To je úžasné, jak to má příroda všechno promyšlené a zařízené...“ žasl Veragin a odhodil si pramen vlasů z čela.

„To tedy je,“ přisvědčila obdivně Aranis.

„Příroda je mocná a vynalézavá a ke všem a všemu spravedlivá. To ona je opravdovým pánem a vládcem světa.“

„A elfové? Když umíráte po pěti tisíci letech a děti se vám rodí běžně jako lidem, to vás není... no, trochu moc?“ napadlo ještě Veragina.

„Elfská žena dokáže porodit za svůj život jen dvě děti,“ odpověděla stručně Aranis.

„Promiň, Aranis, ale můžu se tě ještě zeptat, kolik ti je vlastně let?“ položil svou poslední otázku Veragin trochu nejistě a doufal, že ji tím neurazil.

Ale Aranis se na něj oslnivě usmála: „Já jsem na tomto světě teprve osmnáct let. Zato má matka zažila už spoustu věků tohoto světa. Byla i u objevení a založení Lilandgarie před třemi tisíci lety. Už tehdy vládla našemu lidu a teď konečně nastal čas, aby odešla na odpočinek a královnou jsem se stala já. Tedy jestli vše dobře skončí a já přežiji tuto cestu.“

„Všechno dopadne dobře a dobro bude zachráněno, uvidíš. A ty převezmeš vládu živá a zdravá, to ti slibuju. Budu tě chránit vlastním životem, Aranis. To přísahám,“ vysypal ze sebe náhle Veragin rozhodným hlasem.

„To nemusíš, Veragine. Hlavně chraň svůj vlastní život,“ usmívala se Aranis a překvapeně na mladíka zamrkala.

„Už jsem přísahal. Své rozhodnutí nezměním. Vše závisí na tobě, Aranis, osud našeho světa leží v tvých rukou.“

„Je to tak. A věř mi, že mi trvalo dlouho smířit se s takovým břemenem. Ale nic jiného mi nezbylo a já raději i zemřu, než aby Lilandgarie padla do stínů,“ pravila elfka odhodlaně a hladila Adalase po hřívě. Veragin poznal, že ji to všechno stále ještě trápí a není tak úplně smířená se svým osudem, jak tvrdí. Raději změnil téma.

„Jak se vůbec jmenuje můj kůň? Je krásný, ale tvému Adalasevi se nevyrovná.“

„Ten tvůj se jmenuje Herkules. Mají s Adalasem hodně společného. Oba v sobě skrývají velkou spoustu energie a odvahy. Adalas je tvrdohlavý a vytrvalý. Oba touží po dobrodružství. Cítím jejich myšlenky... jejich pocity...“

Veragin se na ni díval s úžasem: „Máš ráda zvířata, že?“

„Ano. Miluji přírodu a vše s ní spojené. Hlavně zvířata. Protože jsou nevinná a upřímná. Nikdy se od nich nemusíš bát zrady nebo přetvářky. Nelžou a dokážou milovat bez všech předsudků. A vždy zabíjejí jen proto, aby přežila. Nikdy z jiného důvodu. Možná to takhle všechno cítím, protože jsem s přírodou a zemí propojena, protože mám její moc... Ale z celého srdce vím, že co jsem ti teď řekla, je pravda.“

Veragin se na ni jen usmál a Snížek, který je celou dobu poslouchal, takový úsměv u Veragina ještě neviděl. Byl to takový zasněný a laskavý úsměv. A ten pohled... Snížek věděl, že na něj se Veragin takhle nikdy nepodívá.

„Hmm. To bylo pěkný, cos teď řekla, princezno. Taky si myslím, že my zvířata jsme lepší než lidi,“ přikývl Snížek. „Ale o koních to neplatí! Musej sebou pořád tak házet? Děsně to drncá! Bolí mě už celý tělo!“ Kňoural, protože seděl za Veraginem na koňském zadku.

„A jací vlastně jsou elfové?“ vyptával se dál Veragin a Snížkovu poznámku ignoroval.

„No...“ Aranis se chvíli zamyslela a pak spustila:

„Elfové jsou mírumilovní, vnímaví, trpěliví a tolerantní, ale umějí být také pěkně tvrdohlaví. Za svou pravdu se dokáží přít a bojovat za ni celá léta. Když jsou o něčem přesvědčeni, nikdo a nic je nepřesvědčí o opaku. Ale vždy si vyslechnou názory druhé strany,“ popisovala Aranis a odhodila si dlouhý závoj černých vlasů z ramen. Veragin z ní při tom nespouštěl oči.

„I když se snaží vždy ve všem hledat jen to dobré a být pozorní a laskaví k ostatním, dovedou být také velmi krutě upřímní a říkat pravdu, která někdy může bolet. Zdálo by se, že si to vlastně ani neuvědomují, ale ve skutečnosti jsou si vždy velmi dobře vědomi toho, co říkají. Svých slov nikdy nelitují a vždy je myslí zcela upřímně a vážně. Nikdy nedovolí emocím, aby zvítězily nad zdravým rozumem, a jejich rozhodnutí jsou pokaždé rozvážná, promyšlená a téměř vždy správná. Vždy se snaží jednat klidně a rozvážně. A když už se rozzuří, snaží se co nejrychleji zase uklidnit.“

Aranis se zhluboka nadechla a ukončila svůj dlouhý monolog: „Elfové jsou moudří a spravedliví. Nenávidí násilí, ale jsou na něj dokonale připraveni. Jsme zkrátka připraveni na vše a vždy se snažíme jednat uvážlivě i ostražitě.“

„Páni,“ vydechl Veragin s úsměvem. „Tak to tedy bylo... vyčerpávající.“

„To asi bylo,“ zasmála se Aranis. „Jen jsem ti chtěla naše povahy co nejvíce přiblížit.“

„A také se ti to povedlo. Elfové jsou velmi zvláštní... obdivuhodní.“

„Ano, asi ano. Já jsem na svůj lid a původ velmi hrdá.“

„A Eleas a Lavril? Jak dlouho se znáte?“

„Skoro už od narození. Vyrůstali jsme spolu. Jsou jako moji sourozenci. U Eleas vždy najdu oporu a pochopení. Vždy mi dokáže pomoci, je upřímný, rozumný a starostlivý. Ke všem se snaží chovat spravedlivě a nikoho neodsuzuje. Pokaždé je vstřícný a ohleduplný. A především si umí v každé situaci uchovat chladnou hlavu.“

Zato Lavril někdy jedná trochu bezmyšlenkovitě. Navenek může působit chladně, tvrdě a nepřístupně, ale má dobré srdce. Je hodně všímavá a ostražitá a její velkou předností je hbitost, přesnost a rychlost. Ale často se řídí především rozumem, na city moc nedá, což někdy bývá chybá. Lavril je totiž velmi zásadová.“

Aranis se usmála: „Budeme se muset utábořit.“

A zadívala se na oblohu, která se mezitím ponořila do inkoustově modrých barev s miliony malých stříbrných zářících teček.

Veragin se chtěl Aranis ještě zeptat na další věci, které mu při jejích slovech vrtaly hlavou, ale Aranis ho s otázkou předběhla.

„Řekni mi také něco o sobě, Veragine. Už víš skoro vše o mě i o mých lidech, ale já o tobě nevím stále nic.“

„Co bys chtěla vědět? Můj život není nějak šťastný ani zajímavý. Nevím, co bych ti měl o sobě říct... Pocházím z vesnic na západě. Nemám rodinu, ani přátele, mám jen Snížka.“

„Musel jsi projít velký kus světa a zažít spoustu dobrodružství. Jsem si jistá, že tvůj život je víc než zajímavý;“ snažila se ho elfka povzbudit, ale marně.

Zanedlouho usoudili, že je na čase odsedlat koně. Blížila se noc a obloha potemněla. Na les se snesl stín. Nebe zčernalo a první bledé hvězdy postupně stále víc jasněly.

Sjeli z cesty a utábořili se mezi stromy. Les vypadal stále tajemněji, až děsivě. Listí tiše šumělo, suchá vysoká tráva chmurně šeptala a večerní vítr kvílel ve větvích. Stíny se protahovaly a černaly a Veragin se pustil do rozdělávání ohně. Připravil malé ohniště, zatímco Lavril rozložila deky a přichystala jídlo. Když se oheň rozhořel, všichni si k němu přisedli, Snížek se skulil do klubíčka a poslouchal, o čem si ostatní povídají.

Aranis se rozhlížela po lese, nyní již ponořeném ve tmě, a poté prohlásila: „Kelonský les nevypadal vždy takto...“

„Ne,“ přisvědčil trochu sklesle Falien.

„Naposledy se zelenal v dobách vlády Prvního krále, v časech harmonie a krásy. V letech, kdy tu ještě žili elfové. Začal stárnout až po jejich odplutí.“

„Keelon...“ pronesl Eleas zamyšleně. „Kráľův les... to je v naší řeci Keelon Del. Právě zde se v počátcích zabydleli elfové. Chtěli jsme tento nový a nádherný svět zasvětit dobru a jeho obyvatelům. Přivedli jsme sem všechny bytosti z naší země Všehovzniku a čekali, až se tu zabydlí. Nechtěli jsme si Lilandgarii osvojit, stavět v ní vlastní města a stavby. My žijeme v zemi Všehovzniku. Avšak nemohli jsme Lilandgarii nechat bezejmennou. Proto jsme pojmenovali většinu řek, lesů, hor a luk. A některé z našich názvů se zachovaly dodnes. Jiné si lidé změnili nebo upravili tak, aby se jim dobře vyslovovaly a pamatovaly. Tak třeba vzniklo jméno pro Kelonský les. Dříve se mu říkalo Keelon Del a lidé ho postupem času začali nazývat prostě jen Kelonský les.“

„Řekni, Eleasi, kde váš lid v tomto lese žil? A jak?“ zajímal se princ Falien.

„Ze starých příběhů a historek vím, že lidé elfy vídali, jak vycházejí a zase se ztrácejí v tomto lese, ale nikdy nenašli žádné jejich sídlo, nic, kde by mohli po dobu, kterou tu strávili, žít. Vědělo se jen, že přebývají zde, v Kelonském lese.“

Eleas se usmál a letmo se podíval na Aranis, jež s tajuplným úsměvem prohlásila:

„Každý máme svá tajemství... a elfové jich mají možná více, než kdo jiný.“

„Jaký byl původní elfský název pro Lilandgarii?“ ozval se znenadání stále tichý a nemluvný Veragin. Aranis odpověděla:

„V našem jazyce se nazývá Lilandgaar. To je elfský název utvořený ze slov lilandion, což znamená dobro, a gaar, což značí svět. Tedy ve vašem překladu Svět dobra – Lilandgaar.“

Veragin přikývl a opět se zadíval do ohně. Jeho pohledná tvář, nyní ozářená rudým světlem a černými stíny, vypadala až děsivě. Princezna ho chvíli pozorovala a pak svým laskavým hlasem vybidla Falienu, aby jim vyprávěl o Prvním králi.

„Vypravujte nám příběh o Eoglinovi, princí. Tak, jak jej znáte vy.“

Falien se nadechl a zavzpomínal. Poté se pustil do líčení dávné historie.

„Eoglin byl mladý rolník pocházející z malé vesnice Lumin, stojící v údolí řeky Lili. Tehdy, v dobách elfů, to byla jedna z prvních vesnic, jež byly u Lili postaveny. Říkalo se, že v mladém rolníkovi je mnohem víc, než by se zdálo. Pomáhal druhým a miloval celou svou zem. A jednoho dne, když se vracel z lovu od Zerovského lesa, spatřil na cestě krásnou dívku. Na první pohled poznal, že je to elfka. Stála před stromy a nad ní se snášel obrovský drak. Drak černější než noc, s očima planoucíma zářivým stříbrem a spáry dlouhými a ostrými jako meče. Mávajícími křídly kolem sebe vířil vzduch a silné porывy větru se odrážely od země. Elfka k němu vzhlížela, tak malá, křehká a bezbranná ve vírech mocného větru, pod jeho bodajícíma očima, na pospas smrtícím zubům a drápům.

Eoglin se rozhodl ji zachránit. S řevem vyběhl z lesa a strhl elfskou dívku k zemi. Poté se s připravenou dýkou postavil přímo proti drakovi, aby vlastním životem chránil tu, již ani neznal. Bylo to pošetilé a zbytečné, jelikož by ho drak mohl jediným ohnivým dýchnutím sežehnout na popel, ale Eoglin v tu chvíli nemyslel, ale jednal. Poslechl své srdce a projevil tak více odvahy než kterýkoli zdatný bojovník.

Drak byl jeho počínáním zprvu zaskočen, ale pak se zdálo, že se dobře baví. Klesl na zem a složil křídla, zatímco mu mladý rolník stále hrozil maličkou dýkou. Prý se drak začal i smát! To už ale zasáhla ona elfská dívka. Uklidnila Eoglina a vládně promluvila na draka. Potom zmatenému rolníkovi vysvětlila, že ji drak neohrožoval, pouze s ním rozmlouvala.

Draci jsou prý přátelé elfů a někdo říká, že společně s nimi byli prvními stvořeními světa. Elfové je k nám přivedli, abychom všichni společně žili v míru a harmonii. Avšak draci se nás stranili a my jsme se jich báli a stále bojíme. Navzájem si nevěříme.

Eoglin byl svým chováním zahanben. Náhle mu jeho čin připadal velice hloupý; jak by se mohl rovnat drakovi? A v Lilandarii se přece ví, že draci s elfy mluví. Ale jen s nimi.

Avšak elfka jménem Iria mu poděkovala a pochválila ho za jeho odvalu. A drak s ním k jejímu velkému údivu promluvil. Promluvil naší řečí, přestože ji draci neznají a nikdy s lidmi nemluvili. Smál se Eoglinovi, ale také obdivoval jeho smělost a statečnost. Říkal, že nikdy takového člověka nepotkal a že má dobré srdce. Srdce krále. Drak mu slíbil přátelství, a tak se Eoglin stal prvním a jediným člověkem, jenž dokázal mluvit s draky. Iria ho nakonec pozvala, aby s ní zašel za samotnou elfskou královnou. Za vaší matkou, má paní. Za královnou Aéstis.

Elfové se rozhodli učinit z něj prvního panovníka, Krále lidí. Říkalo se, že již dlouho hledají někoho, kdo by byl tohoto postu hoden. Chystali se odjet pryč... A teď konečně našli toho, koho hledali. Chudého rolníka, jehož oslovil sám velký drak a nazval ho králem. A tak se stal Eoglin Prvním králem Lilandarie.

Společně s elfy nechal vybudovat hrad Santiel a začal vládnout svému lidu. Jelikož lidé elfy milovali a uctívali, přijali jimi zvoleného krále s radostí a jásotem. Ihned si

Eoglina zamilovali, neboť vládl spravedlivě a s láskou. Ty časy se považují za vrchol krásy a rozkvětu Lilandgarie. Eoglin se staral o svou zem i lid. Vládl v míru a souznění. A dorozumíval se s draky. A i když to lidi děsilo, obdivovali a vážili si ho tak ještě víc. Ale draků se bát nepřestali.

A Eoglin, První král, jenž mluvil s draky, vládl šťastně až do smrti.“

„A elfové mohli odjet zpět do rodné země s klidem v duši, neboť Lilandgarie byla v dobrých rukou,“ dodal Eleas.

„Ano,“ usmála se Aranis.

„Podobně se to vypráví i v našich příbězích. Matka si na Prvního krále vzpomíná. Prý to byl neobyčejně hodný muž.“

„Jenomže draci se po jeho smrti uchýlili do hor a lidi jednou provždy zavrhli,“ poznamenala Lavril.

„Poznali, stejně jako my, že v sobě máte něco zrádného. Nosíte v sobě zkázu vlastního rodu. Přesto vám elfové dali šanci, avšak draci ne. A po třech tisících letech přišel člověk, jenž svou zlobou a zkaženou duší ohrožuje celý svět.“

Falien na to nic neřekl, nedokázal to. A princezna se ho po chvíli zeptala: „Znáte jméno toho draka, princi? Toho, s nímž mluvil král Eoglin?“

„Ne, má paní. Říká se, že ho znal jen král sám.“

„A elfové,“ podotkla Aranis. „Jmenuje se Braliad. Je to vládce všech draků. Dlouhá staletí žil v zemi Všehovzniku a přátelil se s mou matkou. Potom se svým rodem odletěl sem, do nové země. Je velmi starý, prastarý. Starší než má matka.“

„Chcete říct, že ještě žije?“

„Ano.“

„A je pravda, že elfové a draci byli prvními bytostmi na tomto světě? Prvními a nejstaršími stvořeními?“

„Je.“

Falien se zamyslel. Poté řekl:

„Lidé drakům nevěří. Ani království ne. Draci se od těch dob, co jste opustili Lilandgarii, změnili. Přivlastnili si hory Dragor a nikoho nenechají projít živého. Neví se, na čí jsou straně. Jsou nevyzpytatelní. Nedá se jim věřit.“

„Možná se draci změnili, ale zlí nejsou. Jejich srdce bije stejně jako kdysi,“ namítla Aranis.

„Ale ani tak jim nevěříme,“ trval na svém Falien. Pak se zeptal: „Jak je možné, že drak mluvil s králem Eoglinem naším jazykem? Draci nikdy s lidmi nemluví.“

„Draci mají jedno velké nadání: učení. Dokážou se učit velmi rychle, jsou neobyčejně bystří a chytří. A dovedou poslouchat. Stačilo jim málo, aby se naučili vaši řeč. S námi mluví elfsky, ale mají i svůj vlastní rodný jazyk. Tím jsme je ale ještě mluvit neslyšeli.“

„Žijí ještě ve vaší zemi?“

„Ano. Ale jen v malých skupinách hluboko v horách. A už s námi nemluví tak často, jako kdysi. Myslím, že se nezměnili jen draci tady, ale i u nás... Já jsem ještě s žadným drakem nemluvila.“

Na chvíli se rozhostilo ticho, doprovázené jen praskáním ohně a tichým ševelením větru a stromů. Potom se ozval Veragin svým hlubokým, mužným hlasem:

„Znáte i druhou část toho příběhu? Jak dostala jméno nejvyšší věž hradu Santiel?“

„Ovšem,“ přisvědčil trochu zamračeně Falien. Zaváhal, ale pak dodal: „Chcete ji slyšet?“

„Rádi,“ přikývl Eleas.

„To bylo v časech královny vlády, když poslední elfové opouštěli Lilandgarii a Eoglin již obýval Santiel. Přivedl si s sebou samozřejmě i svou rodinu. A také přítelkyni z dětství. Neobyčejně krásnou dívku, půvabnou a spanilou, avšak slepou. Eoglin ji miloval snad celý život a nakonec z ní udělal svou královnu. Lidé říkají, že to byla ta nejmilejší dívka, jakou kdy potkali. Ke všem byla laskavá a přátelská, vyslyšela prosby a přání chudých lidí a s láskou pečovala o svou zemi. Pro krále byla vším, hlídal ji jako oko v hlavě, neboť byla tolik zranitelná kvůli své slepotě, ale i dobrému srdci.

Nemohl ji však chránit věčně. Jednoho dne, když vyšívala se svými dvorními dámmi ve své komnatě v nejvyšší věži, přepadla ji únava a poslala je pryč. Chtěla být sama. Avšak dvorní dámy zapomněly zamknout dveře na balkon, jak nařizoval král. Jeho žena nesměla bez doprovodu na žádnou terasu ani na balkon, aby si ve své slepotě neublížila. Považovala to za zbytečné, uměla se o sebe postarat. Ale toho dne zůstaly dveře na balkon otevřené a ji vylákal závan chladného vzduchu. Rozhodla se vyjít ven i přes manželův zákaz. V té výšce foukal studený čerstvý vítr, lehký a svěží, vzbuzující pocit volnosti a svobody. Ten pocit ji ohromil. Nad hlavou zaslechla volání pána oblohy, skalního orla. Byl tak blízko, a přitom tolik vzdálený. Jeho hlas, jeho volání jí zastřelo všechny smysly i vnímání. Slyšela jen volání svobody a nespoutanosti. Ten zvuk ji lákal, stejně jako chladný, divoký vítr. Chtěla jít za ním, být stejně volná jako on. Přistoupila k zábradlí a nahýbala se přes něj, aby lépe nasála vzduch, aby lépe vnímala šum orlích křídel. Nakláněla se tak dlouho a tak dychtivě, až ztratila pojem o rovnováze i o tíze svého těla a přepadla dolů.

Letěla stejně lehce jako orel na obloze. Byla volná a nespoutaná... letěla a poprvé v životě se jí zdálo, že vidí. Že vidí orla mezi mraky, mlhavý obrys třpytivé zdi věže i své roztažené ruce, volné ve větru.

Když ji stráže našly dole na nádvoří, byla mrtvá. Měla přelámané kosti. Král se z její smrti nikdy nevpamatoval. Že prý ho od té doby nikdo neviděl ani se pousmát. Nejvyšší hradní věž, tu, z které spadla jeho milovaná královna, pojmenoval jejím jménem Eleonor. Žal ho nakonec přemohl a král Eoglin zemřel ještě docela mlád v necelých padesáti letech. Po jeho smrti se ujal vlády jeho bratr... “

„To je velmi smutný příběh, Faliene,“ šeptla Aranis. „Ten elfové neznají. Opustili jsme Lilandgarii dřív, než První král přišel o svou ženu.“

„Už je to dávno, velmi dávno. Kdo ví, jak to doopravdy bylo. Ale takto se to mezi lidmi vypráví celé věky,“ usmál se princ.

„Myslím, že je čas jít spát,“ prohlásil nakonec vlídně Eleas. „Zítرا nás čeká další cesta.“

PRONÁSLEDOVATELÉ

Druhý den se opět plahočili Kelonským lesem. Slunce příjemně hřálo a suché nažloutlé listí starých stromů se lehce třpytilo a třepetalo v jarním vánku. Všichni si ještě povídali o králi Eoglinovi, počátku Lilandgarie a o elfských zvycích. Z Falienu sálal nehynoucí obdiv, kdykoli mluvil s Aranis, Eleasem nebo Lavril. O elfech slyšel vždy jen spoustu legend a nyní s nimi putuje zachránit svět. Najít posvátného jednorozce! Připadalo mu to neuvěřitelné. A Veraginovi také. Ale ten se většinu dne držel potichu, občas se na něco zeptal, nebo odpověděl na otázku, ale jinak mlčel a pozoroval princeznu, jež ho tolik uchvacovala.

Strávili na koních celý den a zastavovali jen na jídlo a odpočinek. Večer se utábořili na malém paloučku uprostřed lesa. Rostla tam nízká suchá tráva, uprostřed bylo posazeno několik velkých kamenů a na okraji palouku se tyčil malý rozvětvený smrk. I když byl ještě mladý, jeho proslhlé větve i jehličí už prosvítaly nažloutlými barvami.

Vše kolem se zahalilo do tmavé tmy prozářené drobnými hvězdami a srpkem měsíce. Vysoké, křehce působící stromy okolo paloučku vrhaly kolem sebe temné stíny a jejich větve mezi sebou v slabém večerním větru strašidelně šustily.

Usoudili, že tady je to pravé místo na přespání, i když Snížek byl zásadně proti. Prý to tu vypadá příliš temně a děsivě a mezi stromy se určitě ukrývá nějaká příšera. Veragin jeho námitky a protesty jednoduše ignoroval a stejně jako ostatní sesedl z koně. Všichni své koně odsedlali a jejich otěže uvázali za větve nízkého smrku. Veragin pak z poházených suchých větví pod stromy rozdělal oheň a Eleas z velkých brašen, které nesli jeho a Falienuv kůň, vyndal deky a něco k jídlu. Oheň už se mezitím rozhořel a házel kolem sebe další dlouhé stíny. Všichni k němu usedli a opřeli se o velké kameny uprostřed paloučku.

Přišla řeč na meče. Jak se liší lidské meče od těch elfských, které jsou lepší a silnější, na jejich zdobení a elfské nápisy...

„Tvůj meč je velmi pěkný, Aranis. Ale dokážeš s ním také dobře zacházet?“ zeptal se elfky Veragin.

Aranis se trochu rozpačitě pousmála: „No, vlastně je pravda, že to s mečem moc neumím. Spolehám hlavně na svou moc, ale vím, že pokaždé se na ni obracet nemohu,

ubývá mi tím spousta energie. Proto jsem doufala, že mě někdo z vás bude naučit s mečem zacházet.“

„Rád tě to naučím,“ ihned se nabídl Veragin.

Vtom ale Falien vyskočil a prohlásil: „Jsem lepší bojovník! Já vás budu učit!“

„Lepší? Tak to bych netvrdil,“ usadil ho Veragin s posměšným úšklebkem.

„Ty si snad myslíš, že jsi lepší než já?! Jaká drzost! Jsem nejzdatnější bojovník široko daleko!“

„Jak jsi skromný,“ uchechtla se ironicky Lavril.

„Ovšem, že jsem lepší bojovník než ty, a snadno bych tě porazil,“ odpověděl princ klidně Veragin a odhodil si vlasy z čela.

„Pak tedy neodmítneš mou výzvu na souboj,“ vybídl ho Falien.

„Rád se zase jednou pobavím,“ usmál se Veragin provokativně, když viděl Falienův nasupený výraz.

„Ale no tak! Bojovat mečem tu umíme přeci i já a má sestra. Klidně bychom mohli princeznu učit my, abyste se nedohadovali. I když přiznávám, že lukostřelba nám jde lépe,“ domlouval jim Eleas, ale nebylo to nic platné.

„Ano! Teď jsi řekl, že dovedete lépe střílet z luku, než bojovat mečem. A princeznu musí učit ten nejlepší z nás! A to jsem já,“ trval umíněně na svém Falien.

„Tak už se přestaň vyťahovat a změřme tedy své síly, princ!“ vyzval ho sebejistě Veragin a vstal od ohně. Lavril se pobaveně usmívala a pohodlně se uvelebila na dece tak, aby měla dobrý výhled na souboj.

„To bude zajímavé,“ utrousila.

Eleas na ni ihned vrhl káravý pohled a podíval se znovu na Veragina s Faliem, kteří se chystali tasit své meče. „Tak počkejte! Nemá smysl plýtvat silami!“

„A jak jinak chceš rozsoudit, který z nás je lepším bojovníkem?“ osopil se na něho Falien.

„Když si princ přeje bojovat, musíme mu vyhovět,“ prohodil výsměšně Veragin a Falien na něj upřel vražedný pohled, přičemž zasyčel: „Dáme se do toho!“

Oba ihned tasili meče. Veragin vypadal klidně a soustředěně, zatímco z Falienu sršely blesky a také zaútočil jako první. ŘACH! Ozvalo se, když o sebe meče narazily. Falien sázel jednu ránu za druhou, ale Veragin se jim hbitě vyhýbal. Jakoby naschvál jen odrážel jeho údery, ale sám se do útoku nepouštěl. Falien se napřáhl a mečem, který svíral oběma rukama, po něm sekl. Veragin útok znovu odrazil a rychlou otočkou Falienovi konečně zasadil ránu. Meče o sebe znovu prudce zaduněly.

„Už jsem si říkala, kdy konečně začne útočit!“ zvolala Lavril a pohlédla na Aranis. Ta ji ale vůbec nevnímala, upřeně sledovala zápas.

Falien už se zdál být unavený, jeho rány byly však stále rychlé a silné. Právě na tohle Veragin čekal, až se Falien vyčerpá. Pak pevně uchopil rukojeť svého meče a vrhl se na něj. Rychlým útokem uhodil do jeho zbraně a vzápětí ho loktem udeřil do brady a hbitým obratem uskočil Falienovi za záda. Ten se okamžitě s těžkým dechem otočil a snažil se Veraginovi jeho chvat oplatit. Veragin mu ale uhnul a kopl ho do zad, až se princ odpotácel několik stop dopředu.

Veraginovy útoky byly velmi rychlé a přesně mířené. Útočil s jakousi ladností. Jako

by každý svůj pohyb měl přesně naplánovaný. Falien se k němu otočil a nasupeně křikl: „Už toho mám dost!“

„I já,“ přitakal Veragin a vrhl se na jeho meč jako tygr. Falienova čepel schytávala jednu ránu za druhou. Když už se Falien nemohl skoro ani bránit, praštil ho Veragin rukojetí do břicha a vyrazil mu meč z ruky. Princ vyčerpáním padl na kolena a Veragin mu přiložil hrot svého meče ke krku.

„Teď řekni, princí Faliene, kdo je lepší bojovník, kdo se stal vítězem? Pověz, kdo porazil syna krále Leodhena v čestném souboji?“

Falien ztěžka oddechoval a zlostným, poraženým pohledem k němu vzhlédl. Veragin stál hrdě nad ním a ani nebyl zadýchaný. Jako by ho jeho vítězství vůbec nepřekvapilo.

„Jsi vítěz. Porazil jsi mě. Uznávám svou prohru,“ zasípal princ tiše s nechutí v hlase, ale díval se přitom stranou. Veragin sklonil meč a zasunul si ho zpět do pochvy. „Jsi dobrý bojovník, Faliene, moc dobrý. Ale mně ses nemohl rovnat. Teď to víš. Ale čestně jsi přiznal svou prohru,“ řekl mladík a posadil se zpět k ohni vedle Lavril, zatímco Falien se vyčerpáně sesunul vedle Eleas.

„Mňááú!“ zívá Snížek a protáhl si hřbet. „To bylo jasné, že ho seješ, kámo.“

„Stále mě překvapuješ, Veragine. Od chvíle co jsme se potkali, mi stále dokazuješ, že jsi lepší, než jsem si myslela,“ přiznala s uznáním Lavril, což Veragina velice potěšilo. Věděl, že Lavril jen tak někoho nepochválí a neostýchala by se mu vmést do obličeje svou kritiku. Veragin k této elfce pociťoval rostoucí respekt a uznání.

„Byl to skvělý zápas,“ pochválil je oba Eleas. Bylo vidět, že se mu ulevilo, když se ani jednomu nic nestalo.

„Nikdy jsem neviděla lepšího bojovníka,“ pohlédla na Veragina s úžasem a obdivem Aranis. „Styl tvého boje je obdivuhodný... Jsi opravdu velmi dobrý, Veragine.“

„Tak už toho všichni nechte!“ rozkřikl se znenadání Falien. „Přiznávám, je dobrý, ale to pořád nic nedokazuje! Co o něm víme? Nic! Nic! A já mu nevěřím! Něco před námi tají! Něco velkého! Vodí nás za nos a my mu tady všichni skáče na špek! Proč nám o sobě neřekneš víc, co?! Nevěřím tomu, že toho tolik víš o celé situaci proto, že se zvěsti mezi lidmi rychle šíří! Nikdo nic neví! Lidé nemají ani tušení o zlu! O Valgarovi! Ano, dozví se to... Brzy... Ale teď ještě nic nevědí! Tak jak všechno víš ty?“

„Věř si, čemu chceš. Já chci jen pomoci zachránit svět. To je snad špatně?“ odpověděl klidně Veragin.

„Ovšem, že to není špatně. A my si tvé pomoci vážíme a ceníme. Princ je jen rozčilený ze své prohry, jistě svá slova nemyslí zcela vážně,“ omlouvala Faliena Aranis.

„Ale ovšem, že to myslím vážně! Každé slovo! Tak co jsi zač? Takto bojovat se člověk nenaučí jen tak! A odkud ses doopravdy doslechl o nástupu zla?“ vyslyšel ho dál Falien.

„Jsem poutník. A o Valgarově útěku a Golrogovi jsem se doslechl od lidí ve Walos,“ trval na svém Veragin. „Zřejmě vám tam unikly informace. Možná nějaký voják vyslechl krále, jak o tom s čarodějem Orlinem mluví.“

Falien se náhle zatvářil velmi udiveně: „Takže tys už ve Walos byl! A nic jsi nám neřekl? Proč?! A jak je možné, že víš, že otec o tom všem mluvil s Orlinem?! TAK UŽ MLUV!“

„Faliene...“ snažila se ho uklidnit Aranis, ale ten se nedal.

„Ale to je pravda,“ přidala se k Falienovi Lavril. „Když jsme se potkali a já se tě ptala, co tu děláš, řekl jsi, že jsi nás přišel varovat. Pak jsi říkal, že nám chceš pomoci v boji proti zlu. Věděl jsi o útěku Valgara, o Golrogovi i o Aranis a jednorozci. Že prý od lidí, ale ti opravdu ještě nic netuší. Ale jak ses dozvěděl, že to vše králi pověděl právě Orlin?“

„To je přeci jasné. Kdo jiný by to králi řekl, než Orlin?“ ohradil se Veragin dotčeně. „To on přece věznil Valgara, to vědí všichni, a tak to musel být on, kdo se jako první o jeho útěku dozvěděl. A samozřejmě s tím obeznámil krále. No, a pak se ta informace musela nějak dostat ven, jak už jsem řekl.“

Nemohl v žádném případě prozradit, že to všechno ví přímo od krále a od samotného Orlina, protože ten večer byl na hradě a poslouchal za dveřmi královské komnaty. Naštěstí se mu dařilo vymýšlet jednu historku za druhou.

„Veragin má pravdu! Tak už toho nechte! Je logické, že si domyslel, že to byl Orlin, kdo o Valgarově úniku řekl králi. Kdo jiný by to asi tak věděl dřív než on? Měli bychom mu být vděční, že se nám snaží pomoci. To by jen tak někdo neudělal. Většina lidí by začala panikařit, jen co by se doslechla o Golrogovi a nestvůrách, které povolává Valgar,“ bránila Veragina Aranis.

Veragin cítil, že Aranis je jediná, kdo mu věří, a byl jí za to velmi vděčný. Cítil se trochu provinile, když ji musel takhle obelhávat, ale dobře věděl, že to jinak nejde. Kromě toho si všiml, že i když se ho Aranis zastává, stejně si není jistá jeho pravými úmysly, ale nepochybuje, že jsou dobré. Aranis věděla, že jim Veragin zkrátka o sobě nic neřekne, a respektovala to.

„No fajn! Ale pověz mi, proč jsi nám neřekl, že už jsi ve Walos byl, když jsme tam šli?“ zeptal se ho znovu Falien nedůvěřivým, ale už o trochu mírnějším tónem.

„Nikdo se neptal. A k čemu by to bylo? Byl jsem na mnoha místech. Co je na tom?! Už nemám chuť dál odpovídat na tvé nedůvěřivé otázky! Nic už ti vysvětlovat nebudu. Řekl jsem všechno, co potřebujete vědět. Můj život je jen moje věc. Žádný špeh ani zrádce nejsem. Nic víc vám říkat nemusím.“

Falien ho je provrtal nevráživým pohledem. Lehl si na svou deku, otočil se k Veragimovi zády a jen dodal: „Já ti stejně nevěřím...“

Ostatní se na Veragina jen letmo podívali a také ulehli ke spánku. A Veraginovi neunikl Eleasův přátelský úsměv. Jen Aranis stále ještě zůstávala sedět vedle něho a snažila se ho nějak utěšit, i když věděla, že to není třeba. „Neber vážně to, co říkal, Veragine. Chce si být jen jistý tím, že mezi sebou nemáme zrádce. Pochop ho. Já ti věřím, i když o tobě nic nevím, a chápu, že o sobě nechceš nic prozrazovat...“

Pak se chvíli odmlčela, jakoby váhala, zda má říct to, co má právě na jazyku, ale nakonec přece jen pokračovala „Moc dobře vím, že to všechno o Valgarovi a zlu nevíš jen z historek od lidí z Walos. Ale nezáleží na tom, odkud to víš, záleží jen na tom, jaké jsou tvé úmysly. A já věřím, že jsou dobré. A že mi jednoho dne třeba prozradíš celou pravdu.“

Veragin na ni zaskočeně pohlédl: „To tedy nechápu. Když víš, že jsem lhal, a nic o mně nevíš, proč mi tedy věříš?“

Anaris se jen něžně usmála: „Nevím, jak bych to vysvětlila, ale něco uvnitř mi říká, že ti zkrátka mohu důvěřovat. Nevím, čím to je, ale je to tak. A já věřím hlasu svého

srdce. On nás nikdy nesvede z cesty, vždy nám radí správně, my se mu jen musíme naučit naslouchat. A já ho slyším... slyším jak mi šeptá, že ty nás nezradíš, Veragine.“

Veragin na ni hleděl s nehynoucím obdivem. Bylo to zvláštní, ale on cítil přesně to samé. Také měl ten zvláštní pocit důvěry k ní. Případalo mu, jako by s ní mohl mluvit o čemkoli. Jen ne o sobě. To prostě nešlo. Říct jí, že byl včerejší noc na Santielu a všechno slyšel, ale hlavně: říct jí z jakého důvodu tam byl... Ne, to nemohl. Nikdy by mu už nevěřila.

„Ani nevíš, jak moc si toho cením, Aranis. A jsem rád, že to vše chápeš.“

„Snad mi jednou své tajemství prozradíš,“ řekla a ulehla ke spánku. Veragin se na ni ještě chvíli díval a stále víc si uvědomoval, jak je úžasná, jak velké a laskavé má srdce. Znal ji teprve chvíli, ale měl pocit, jakoby ji znal už celou věčnost. Lehl si a zadíval se na noční oblohu posetou hromadou třpytivých hvězd. Vtom mu ale na břicho skočil Snížek. Veragin měl pocit, jako by mu tam padl nějaký balvan.

„Sněhu! Chceš mě zabít? Slez ze mě!“ vyjekl.

Ale Snížek se na něm pohodlně uvelebil: „Teda zírám, jak sis to všechno pěkně naplánoval.“

„Co jako?“ zeptal se ho podrážděně Veragin, i když dobře věděl co má Snížek na mysli.

„No, jak si plácál jeden blaf za druhým.“

„Tiše!“ okřikl ho Veragin. „Uslyší tě.“

„Houby! Všichni spějí!“

Ale Veragin ho pro jistotu shodil vedle sebe, otočil se čelem k němu a zády k ostatním.

„Přece si tvůj mozeček nemyslel, že jim všechno řeknu. Takhle je to lepší, když nic nevědí. A navíc, dozvědět se to Falien, sám mě s velkou radostí dovede k svému otci.“

„Chystáš se jim vůbec někdy říct celou pravdu?“

„K čemu? Nikdy by mi už nevěřili,“ opáčil Veragin a podepřel si hlavu rukou.

„Možná. Ale stejně to vyjde najevo. Nakonec na to přijdou,“ vedl si svou Snížek.

„To je možné. Ale nechám to na osudu. Až přijde ten správný čas, vše se dozví.“

„A myslíš, že nás pak nechaj dál jim pomáhat?“

„To nevím... Nevím co bude pak,“ zašeptal Veragin a prsty si hrál se Snížkovým ocasem.

„No jo. Takže jim radši budem dál lhát.“

„Nebudeme jim lhát. Jen když se budou ptát. Jinak jim nic neřekneme a to není lhaní.“

„To je fakt! A podle mě se po tomhle dnešním rozhovoru už na nic ptát nebudou. Všechno si jim už řek,“ uvažoval Snížek a jeho velké oválné zelené oči ve tmě pronikavě svítily.

„Jo, ale Falien mi nevěří ani slovo. Poslyš Sněhu, je možné, že se bude nenápadně vypyávat tebe. Dej si bacha, aby ses neprořekl!“

„Nojo! Sem snad profesionál, ne?!“ zatvářil se kočkoroh povýšeně. Pak se ale trochu zamračil a nasadil neobvykle vážný a ustrašený výraz. „Víš, ale ještě mě napadlo... no, totiž... co když se vrátí on? Teď, když je Valgar zpět... Přidá se k němu a bude tě chtít najít!“

Veragin pohlédl na hvězdnatou oblohu, ale z jeho výrazu nešlo nic vyčíst. Jen v očích se zaleskly obavy. Podíval se na Snížka a povzdechl si:

„Pojď už spát.“

O svém rozhovoru s Aranis mu nic neřekl. Ostatně, nebyl si jistý, zda ho kočkoroh nevyšlechl, ale v žádném případě neměl chuť to s ním rozebírat. A už vůbec ne teď, po tom všem, co Snížek řekl. Dobře věděl, že má Snížek pravdu...

Když se Aranis vzbudila, ranní sluneční paprsky už prosvítaly mezi stromy a vrhaly na palouček kužele světla. Suchá, slámově žlutá tráva rostla po celém paloučku i v lese. Na denním světle byla vidět stará, loupající se kůra kmenů stromů, z nichž vytékala míza. I jehličnaté větve vypadaly oschle a staře a uschlé jehličí bylo napadané všude po zemi mezi trávou.

Veragin byl již vzhůru, stál u koní, kteří už byli osedlaní. Aranis ho pozdravila a on jí pozdrav opětoval.

„Jak ses vyspala?“ zeptal se jí.

„Poměrně dobře. A ty? Jsi dlouho vzhůru?“

„Já spal také dobře. Jsem zvyklý na takovéhle přespávání i časné vstávání. Jsem vzhůru už přes hodinu,“ vysvětlil jí.

„A kde je Snížek?“ podivila se elfka, když kočkoroha nikde neviděla.

„Šel se podívat do lesa, jestli najde nějaký potok. Chce chytat ryby,“ odpověděl.

„Lovit myši je pod jeho úroveň, ale lovit ryby ne,“ dodal s úšklebkem a Aranis se zasmála.

To se již začali probouzet i ostatní.

„Vy už jste vzhůru?“ zívla Lavril. „Takže se nasnídáme a můžeme pokračovat v cestě.“

Veragin se podíval do brašny, aby vyndal nějaké jídlo. Měli ho poměrně dost. Vytáhl krajíce chleba a šunku a začal je rozdávat ostatním, když vtom ho Lavril zarazila: „Co to děláš?“

Veragin se na ni nechápavě podíval: „Rozdávám snídani, co jiného?“

„Ale elfové maso nejedí! Copak to nevíš?“ vyjela na něj a zkřížila ruce na prsou.

„Tak to opravdu nevím!“ bránil se mladík dotčeně.

„Náš lid se živí jen ovocem a zeleninou. Plody přírody. My zvířata nezabýváme,“ začala hned vysvětlovat Aranis.

„Život zvířat je stejně cenný jako ten náš. Cítí bolest, smutek, radost, lásku, strach... stejně jako elfové nebo lidé. Nejsme jim nadřazení a oni nejsou nadřazení nám. To je něco, co vy lidé nechápete.“

Veragin cítil, že na tom, co Aranis řekla, bude něco pravdy. Že je to vlastně celé pravda. Pozoroval všechny tři elfy, jak z brašny vyndávají chléb a jablka. Všichni se posílili na cestu, i koně spásli tolik trávy, kolik jen mohli, a chystali se vyjet.

Veragin vyskočil na svého tmavohnědáka Herkula a jakoby nic ostatním oznámil: „Včera v noci tu někdo byl. Nebo spíš něco.“

Všichni se na něj udiveně obrátili a Falien vyhrkl: „Cože? Chceš mi říct, že nás tu v noci, když jsme spali, něco pozorovalo? A jak jsi na to ksakru přišel?“

„Všude tady kolem jsou stopy nějakého zvířete. Velkého zvířete. Podobají se vlčím, ale ti takhle velcí nejsou.“

Eleas, který si zrovna přehazoval luk přes záda, se rozhlédl po zemi, až opravdu spatřil ony velké otisky tlap. Klekl si a ohmatal je.

„Má pravdu. Tady,“ a ukázal na jednu ze stop. „Je asi tak dvakrát větší než vlčí stopa. Mohli být tak tři.“

„Ale to nechápu. Nějaké tři obrovské potvory obcházejí náš tábor a nenapadnou nás?“ divil se Falien a rozhlížel se po ostatních, aby se ujistil, že to chápe dobře.

„Měla jsem zůstat na stráži,“ zamračila se Lavril nad svou nedbalostí. „Klidně nás mohli napadnout!“

„Ale nenapadli,“ opáčil Eleas. „Měli bychom být více ostražití. I když se celá věc drží v tajnosti, nepřátelé o nás vědí. A je jasné, že po nás budou pátrat.“

„Nemusela to být přece nějaká monstra, ale jen nějaký druh obyčejného zvířete,“ uvažovala Aranis. „Jen tudy procházeli. Neohrožovali jsme je, tak proč by nás napadali?“

„Nevím, Aranis, ale to se mi nezdá,“ uvažovala Lavril. „Co by to asi mohlo být za zvířata? Podle mě to jen tak nějaký přerostlý vlček nebyl.“

„Ať to bylo cokoliv, rozhodně to tudy jen neprocházelo. Podle těch otisků lze usoudit, že nás tu všechny obcházeli a prohlíželi si nás. A pak prostě odešli,“ řekl Veragin.

Aranis se vyšvihla do sedla a ukončila dohady, které stejně k ničemu nevedly:

„Řekla bych, že to nic neznamená. Nemá cenu to rozebírat. Nezaútočilo to na nás. Prostě to zas odešlo. Tak se tím nemusíme zabývat. Pojďme už.“

Ostatní s ní souhlasili, i když jim to pořád vrtalo hlavou. Nasedli na koně a vyjeli na cestu. Snížek se tou dobou už vrátil, ale odmítl znovu nasednout na Veraginova koně a kluhal raději vedle něho po svých.

Cesta Kelonským lesem byla ještě dlouhá. Ráno se brzy změnilo v dopoledne a Snížek už zcela ztrácel dech.

„Nemohli bychom si dát přestávku? Jen... malinkou... malin...kou přestávečku...“ funěl a snažil se popadnout dech.

„Zastavíme až později na oběd. Koně se budou potřebovat posilnit. Ale teď ještě ne, Sněhu. Tak, už přestaň být umíněný a vylez si ke mně. Vždyť vidím, že už sotva jdeš!“ domlouval mu Veragin.

„To-to proto, že ty-uf-tupý zvířata-eh-jdou moc rychle! Nemůžeme alespoň z... zpomalit?“ Jen co to Snížek dořekl, rozplácl se vyčerpáním na zem jako placka. Aranis, která to všechno pozorovala, se rozesmála. Veragin zatáhl za otěže, slezl z Herkula, zvedl Snížka ze země a společně s ním znovu nasedl.

„Éch... Co to... co to děláš?“ hekal Snížek. „Já na tom přerostlém poníčkovi znovu... znovu... uf... nepojedu... Strašně to drrrncá...“

„Tak se rozhodni, Sněhu! Buď pojedeš se mnou na Herkulovi, nebo tě tu klidně nechám.“ Veragin by tam Snížka samozřejmě jen tak nenechal, ale věděl, že kočkoroh by jinak hudoval dál.

„Cože? Nechat mě tady? No... no... dobře. Myslím, že to na tý kobyle zas tak špatný není,“ usoudil nakonec Snížek unaveně, uvelebil se Veraginovi v klíně a hlasitě oddechoval.

Aranis jela s Adalaselem vedle nich a pobaveně si Snížka prohlížela.

„Je s ním zábava! Musel sis s ním na svých cestách užít spoustu legrace.“

„Jo... Vlastně jo,“ uvědomil si zamyšleně Veragin.

„Ale on vlastně ani neví, že je jeho chování legrační. Všechno je to tím, že je dost tvrdohlavý a přesvědčený o tom, že je génius v každém ohledu.“

„Ale je roztomilý!“ usmála se elfka sladce a Veragin z ní opět nemohl spustit oči. Pak si uvědomil, že jemu vlastně Snížek roztomilý ani trochu nepřipadá. Nejspíš to bylo tím, že byl na ty jeho věčné poznámky a názory zvyklý a nedovedl si ho představit jinak.

Adalas se náhle s prudkým trhnutím zastavil a začal divoce pohazovat hlavou a řehtat.

„Co se děje Adalasi? Copak je ti?“ ptala se rozrušeně Aranis a snažila se ho uklidnit. I ostatní koně začali být neklidní, a tak se všichni zastavili uprostřed ušlapané cesty, která se před nimi začínala rozšiřovat. Stromy byly řídké rozestoupené a sahaly tak vysoko, že stínily slunci, takže se celá cesta ukrývala ve stínu. V místech, kde se rozšiřovala do stran, rostly smrky daleko od sebe a jejich špičky se nebezpečně kymácely za strany na stranu v nastalém větru. Podél pravé strany cesty se krčily husté keře a houštiny s nažloutlým listím a tvořily tak silnou stěnu mezi cestou a pravou půlkou lesa.

Veragin se začal rozhlížet po lese, jako by něco hledal. „Něco nás sleduje...“

„Sleduje?“ zopakoval Eleas, jako by si ověřoval, zda slyšel dobře.

„Ano... Cítím to ve vzduchu. Slyšíte to? Je to blízko! Někde támhle v tom křoví mezi stromy,“ ukazoval Veragin mezi neprostupné keře, které teď výhružně zašuměly a shodily na zem pár suchých lístků.

„Pozoruje nás to...“ dodal tiše a snažil se co nejpevněji držet otěže svého koně, aby ho zklidnil. Snížek vypadal dost poplašeně. „Co to je? Co nás sleduje? Chce nás to sežrat, že jo? Ne, že bych se bál, ale... Musej ty koně tak vyvádět!“ kňoural a celý se klepal.

„Myslíš, že to je to, co nás pozorovalo v noci? Ale proč nezaútočí?“ ptal se Falien Veragina.

„Nevím, co to je, ani co chce nebo proč nás sleduje. Ale nic dobrého to nebude. Koně to cítí a mají strach...“ odpověděl Veragin soustředěně a stále se rozhlížel po lese.

„Jestli jsou to nějaké netvorové od Valgara a mají nás zabít, proč už nás tedy nenapadli?“ nechápala Lavril a také pozorovala les, ale přitom vypadala úplně klidně.

„To nevím. Je to divné,“ připustil trochu znepokojeně Veragin. „Nejspíš bychom měli jet dál.“

„Počkat,“ zarazila je zamyšleně Aranis, když se jí podařilo Adalase trochu uklidnit.

„Co když nás opravdu nechtějí zabít? Co když chtějí, abychom je dovedli k jednorožci?“

„No ovšem!“ zauvažoval Falien. „Proto nás nenapadli...“

„Ale to my neuděláme!“ zvolala Aranis pevným hlasem a rozhlížela se přitom po lese. „Slyšíte? Nedovedeme vás k němu!“

Najednou se mezi stromy začaly pohybovat větve keřů a ozývalo se zlověstné vrčení.

„To nemohla bejt zticha!“ kňučel Snížek a krčil se Veraginovi v klíně.

Z křoví se vynořila tři velká zvířata. Podobala se vlkům, ale byla dvakrát tak velká. Měla silné tělo a dlouhé nohy. Tlapy na předních končetinách byly kratší než ty zadní, ale všechny byly zakončené dlouhými vražednými drápy. Srst kolem krku byla delší a huňatější než na těle, vypadala jako lví hřívá, a tělo mělo temně černou barvu s rudými tygřími pruhy. Jejich hlava se velmi podobala vlkům. Hluboko posazené oči krvavě zářily a z tlapy vyčnívaly dva dlouhé tesáky jako u šavlozubých tygrů.

„Proboha, co je to?“ ptal se užasle a zároveň zděšeně Falien a prohlížel si ty hrůzu nahánějící tvory.

„Je jedno, co to je, hlavně ať to nežere kočkorohy!“ klepal se Snížek.

Tvorové se k nim pomalu blížili. Koně zneklidněli ještě více. Náhle jeden z tvorů promluvil hlubokým, hrubým, vrčícím hlasem: „Jsme Dargwci. Oddaní služebníci našeho spasitele Valgara, sloužícímu všemocnému pánu zla Golrogovi. Naším úkolem bylo najít posvátného jednorozce a přivést ho pánu Valgarovi, aby mocný pán Golrok mohl ovládnout tento ubohý svět dobra.“

Pak si vzal slovo druhý Dargwlk: „Jednorozec se velmi dobře skrývá. Nemohli jsme ho vystopovat. Avšak teď jste tu vy a mohli jste nás k němu zavést, kdyby nás ta pitomá zvířata, která nazýváte koně, neucítla. Teď, když jste nás odhalili, a v případě, že nás nezavedete k jednorozci, vás budeme muset zabít.“

„Nedovolíme, aby ta elfka dovedla jednorozce do Etelwenu,“ doplnil třetí Dargwlk a vycenil ohromné tesáky, po kterých mu stekla slina.

„Já to věděl! Já to věděl! Sežerou nás! Sežerou!“ ječel Snížek a ještě víc se přikrčil v Herkulově sedle, zatímco Veragin tasil meč.

V tom okamžení se na ně Dargwci zuřivě vrhli a koně začali poplašeně řehtat a uskakovat. Dva z netvorů zaútočili na Elease, Lavril a Veragina a třetí Dargwlk skočil po Aranis. Odrazil se od svých mohutných zadních tlap a vystartoval po její hlavě. Aranis se jen tak tak sehnula, takže netvor ji i Adalase přeskočil, ale otočil se jako blesk a chystal se znovu zaútočit. To už se ale Adalas vzepjal a pohrozil Dargwlkovi silnými kopyty. Netvor se zastavil, vztekle zavrčel a stále se snažil Adalase kousnout do nekrytého břicha. Jakmile se k němu ale přiblížil, Adalas ho kopl do čumáku, až Dargwlk hlasitě zavyl a stáhl se.

V tu chvíli se už Aranis neudržela v sedle a spadla na zem. Narazila si kostrč, ale rychle vstala a vytáhla svůj meč z pochvy. Když si jí Dargwlk všiml, nechal Adalase na pokoji a vrhl se na ni. Aranis se vyhnula jeho útoku, ale cítila přítom, jak se kolem ní mihly obrovské tesáky a horký vlčí dech.

Dargwlk se prudce zastavil proti ní a přikrčil se do útočné pozice: „Prokousnu ti hrdlo, elfko! A vychutnám si tvou vznešenou krev...“ procedil mezi zuby a skočil po dívce. Aranis napřáhla meč, sekla ho do boku a uskočila stranou. Trochu zavravorala, ale zůstala na nohou. Dargwlk zařval bolestí, zastavil se a přerývavě oddechoval. To už Aranis na nic nečekala a znovu se vyšvihla Adalase do sedla. Netvor, stále stojící na místě, nasupeně pohlédl na svou ránu a pak se jeho krvavé oči zabodly do Aranis. Hlasitě a děsivě zavyl, až ze stromů poplašeně vylétli všichni ptáci. Chystal se opět rozeběhnout k elfce, když vtom mu do cesty skočil Falien na svém plavém koni Kymovi a sekl po něm mečem.

Další dva Dargwci se snažili zabít Elease, Lavril a Veragina. Koně se vzpínali a divoce uskakovali. Dargwci jim šli po nohou, ale koně kopali a dupali kopyty ve snaze se bránit.

Jeden z Dargwlků však skočil po Veraginově hřebci Herkulovi a srazil ho k zemi. Herkules se svalil na bok, ale okamžitě zase vstal. Zato Veragin zůstal ležet a křečovitě si svíral koleno. Herkules mu ho zřejmě dopadem svého těla nějak pochroumal. Snížek

ještě stačil uskočit stranou a zmizet v houšti. Dargwlk mezitím dopadl na záda za Veragina a skutáel se mezi keře, ve kterých se před okamžikem ztratil kočkoroh.

„Veragine! Pozor! Chystá se tě napadnout!“ vykřikla varovně Lavril, zatímco se snažila odvrátit útok třetího Dargwlka, jenž se jí sápal po nohou.

Veragin, stále ležící na ušlapané cestě, pohlédl ke křoví, odkud se právě vydrápal jeho protivník. Na chvíli se mu dokonce zdálo, jakoby se na něj ten netvor zlomyslně usmál. Pak se ale podíval vedle sebe a zjistil, že jeho meč leží několik metrů od něj.

Dargwlk vyrazil a Veragin se snažil doplazít ke svému meči. Už ho měl na dosah ruky, když se netvor objevil nad ním a chystal se do něj zarýt své ohromné tesáky. Dokonce cítil, jak mu na tvář skapává Dargwlkova slina. Ale místo toho, aby ho roztrhal na kusy, zaskučel bolestí a stáhl se. Veraginovi se podařilo vyprostit se z jeho drápů a uchopit meč. Když už ho svíral v ruce, všiml si, co bylo příčinou Dargwlkova náhlého zaskučení – ze hřbetu, těsně za krkem, mu trčel zabodnutý šíp. Veragin pohlédl na elfy a viděl Elease s nataženou tětivou a dalším šípem připraveným vystřelit. Netvalo ani vteřinu a do Dargwlkova těla ze zaryl druhý šíp. Netvor sebou už jen škubl, otočil hlavu k Eleasovi a příšerně zavrčel.

„Ta bestie má snad nekonečně životů!“ zvolal elf a připravoval se k další střele, když vtom sebou jeho kůň divoce trhl, takže Eleas div nespadol ze sedla. Dargwlk, kterého jeho sestra už nezvládala, na něj znovu zaútočil.

Veragin jim chtěl jít na pomoc, než si uvědomil, že netvor, který ho napadl, stále žije, a dokonce i se dvěma šípy v těle se na něj chystá znovu vrhnout. Rozeběhl se a s roztaženými drápy na Veragina skočil. Ten už byl ale připravený a jen co se Dargwlkovo obrovské tělo objevilo nad ním, vrazil mu do hrudi svůj meč. Netvor naposled zavyl velkou bolestí a jeho bezvládné tělo se svalilo na Veragina. Mladík bestii okamžitě s odpozem odvalil na zem vedle sebe. Vyčerpaně se překulil na bok a sledoval, jak netvorovy krvavé oči vyhasínají.

Dargwlk, který ohrožoval Elease a Lavril, hlasitě zavyl a pohlédl na svého druha, který se zrovna chystal ukousnout Falienovi ruku, v níž chyběl meč, který ležel daleko od něho. Oba Dargwlcí se zarazili a po pohledu na svého mrtvého druha s ohlušujícím kvílením a vytím prchali pryč.

Nakonec se Veragin, celý zadýcháný a vysílený, potácivě postavil na pochroumané koleno, v kterém mu bolestivě škubalo, a rozhlédl se kolem.

Všichni seskočili z koní a rychle k němu přiběhli. Kromě zraněného kolena měl Veragin také zakrvácené předloktí, které mu zřejmě potrhaly Dargwlkovy drápy.

„Odporná bestie!“ vyrazil ze sebe opovržlivě Falien při pohledu na Dargwlkovo mrtvé tělo. Ruku, ve které stále svíral meč poté, co ho zvedl ze země, měl odřenou do krve, stejně jako tu druhou.

„Nikdy jsem nic takového neviděla. Zajímalo by mě, kde to Valgar vyhrabal,“ poznamenala Lavril a upravila si své zářivě bílé vlasy svázané v dlouhém ohonu.

„Byli velmi rychlí a vytrvalí,“ prohlásil Eleas a nepřítomně si prohlížel mrtvého netvora. „Musel bych do nich vystřít celý tučet šípů, než bych je zabil. Kam myslíte, že běželi?“

„Řekl bych, že utíkali vše vyprávět svému pánovi,“ ušklíbl se hořce Veragin a konečně zasunul svůj meč zpět do pochvy.

„Ale jednomu nerozumím. Říkali přece, že se jim nepodařilo jednorozce najít. Nemůžou ho vypátrat. Ale proč? Valgar přece ví, že se skrývá někde u Ismires.“

„To také nechápu,“ potvrdil zamyšleně Eleas. „Něco za tím bude.“

„Jedno je jisté. Můžeme počítat s tím, že se Dargwlici vrátí. A ještě zuřivější než byli dnes. Vždyť jsme jim zřejmě zabili bratra,“ upozornila je Lavril.

Aranis, která ještě zhluboka oddychovala, jen přikývla, a ohmatávala si hluboký škrábanec na tváři, který ji zřejmě pálił. Pak pohlédla na Veragina a zděšeně vyjekla: „Veragine! Vždyť jsi zraněný!“ a uchopila jeho paži, aby si zranění lépe prohlédla.

„Nic to není,“ zahuhlal Veragin rozpačitě a opatrně se jí vysmekl, aby to nevyznělo nevděčně.

„Že to nic není?!“ vytřeštila na něj Aranis oči. „Vždyť máš paži příšerně potrhanou a navíc hodně krvácíš!“

Lavril pohlédla na jeho zranění a souhlasila s Aranis. „Aranis má pravdu! Nevypadá to zrovna moc hezky. Měl by sis nechat ránu obvázat, a to hned!“ dodala nekompromisně.

Veragin jen sklopil pohled k souhlasu a sedl si na velký plochý kámen kousek od cesty mezi dvěma borovicemi.

Aranis se rozeběhla k brašně pro obvaz a ostatní šli uklidnit své koně, kteří byli ještě stále vyděšení. Snížek se přišoural k Veraginovi a hlasitě si oddechl.

„Těda! To byla snad ta nejhorší bitva ze všech! Tak velký psy sem ještě neviděl! Bolí to hodně?“

„Ne. Jen trochu pálí. Vlastně jsem si skoro ani nevšiml, že mám ruku takhle zřízenou,“ odpověděl mu Veragin a prohlížel si přitom své zakrvácené předloktí.

„Hmm... Normálně sem se úplně nejvíc lek, že mě ten kůň zalehne, jak po nás ta obluda skočila!“ vyhrkl náhle Snížek.

„To máš dobrý, Sněhu. Mě ten kůň opravdu zalehl,“ zašklebil se Veragin.

„No jo, vlastně... Zíral sem, jak se na tebe svalil! To víš, že sem ti chtěl jít hned na pomoc, ale ty už si se zdál v pohodě!“

„Jo, jasně. Schovanej v křoví jsi mi vážně pomohl nejvíc,“ zasípal Veragin ironicky.

„Ale já se tam neschovával! Já jen... jen... to víš! Prostě sem jenom... no, totiž sem se tam nějak zatoulal a pak sem se nemoh dostat ven!“ vymlouval se Snížek.

„Ale prosím tě, Sněhu!“ obořil se Veragin na kočkoroha podrážděně, i když byl ve skutečnosti rád, že se Snížek schoval (jak tomu ostatně bylo pokaždé), protože neměl čas dávat na něho pozor.

Vtom se vrátila Aranis s obvazy a vodou. Sedla si k Veraginovi a začala mu omývat zraněnou ruku a pak se dala do obvazování.

„Musím se přiznat, že jsem měla opravdu strach,“ pronesla tichým hlasem.

„Vypadali strašlivě,“ přitakal okamžitě Veragin a snažil se ji tak nenápadně utěšit.

„To ano. Ale také mi jich bylo trochu líto,“ přiznala.

Veragin udiveně svařtil obočí. Nechápal, jak jí může být líto takových krvelačných netvorů, ale pak si uvědomil, jakou lásku Aranis cítí ke všem živým tvorům.

„Nebyla to žádná zvířata ani nic podobného. Jsou to stvoření zla, Aranis. Nemají duši, necítí soucit a dobro pro ně znamená jen jakýsi odporný odpad, který tíží náš svět. Nemusí ti jich být líto.“

Aranis měla pocit, jako by Veragin přesně věděl, o čem mluví. Chystala se mu odpovědět, ale nakonec jen kývla hlavou. „Máš pravdu.“

Veragin se jí zadíval do očí. „Neměj soucit s někým, kdo ho nemá s tebou...“

Aranis mu pohled očí opětovala a jeho slova se jí zdála děsivá. Raději sklopila zrak a pokračovala v obvazování. Veragin se na ni ale díval dál. Pozoroval ji strašně rád a byl by schopný se na ni dívat celý den. Aranis jeho pohled cítila a vždy se na něj jen letmo podívala. Pokaždé, když se mu dívala do jeho lesklých hnědých očí, do kterých mu spadaly dlouhé vlasy, cítila zvláštní, ale krásný pocit. A Veragin na tom byl stejně.

Za chvíli byla s obvazem hotová a mohli znovu vyrazit na cestu.

„Měli bychom se nejdříve najíst,“ navrhl unaveně Eleas. „Ten boj nás vyčerpá, a nevím jak vy, ale já mám hlad.“

Ostatní souhlasili. Když Veragin vyndával z brašny jídlo, Snížek na něj vyjel: „Můžeš na ni přestat furt tak čumět?!“

Veragina jeho poznámka trochu zarazila, ale ignoroval ji.

„Docela mě s tím už štveš!“ pokračoval Snížek. „Říkal sem, že nechápu, co vy dvou-nožci na těch holkách máte,“ povzdechl si nakonec.

Veragin mu místo odpovědi strčil pod nos půlku uzené ryby.

„Jenom půlku?!“ vyjel Snížek uraženě.

„Musíme šetřit, a navíc by ti neuškodilo držet dietu,“ odpověděl Veragin a pohlédl na jeho kulaté bílé břicho.

„Nesmysl!“ zabručel Snížek a zakousl se do jídla.

OHROMNÁ MOC ZEMĚ

Snížek měl ještě stále před očima obraz včerejšího dne. Pořád se mu vybavovali velcí vlci, kteří si říkají Dargwłci, a stále slyšel v hlavě Lavrilina slova, že se ty potvory zajisté vrátí. Nikomu o tom ale neřekl, ani Veraginovi. Nechtěl, aby si myslel, že má snad strach, přestože ho ve skutečnosti opravdu měl. To ovšem Veragin stejně věděl.

Opět byli na cestě téměř celý den, ale doufali, že slunce na obloze ještě nějakou tu hodinu vydrží. Už jen pár metrů a měli by vyjet z Kelonského lesa a ocitnout se na rozsáhlé louce, po které chtěli dojet až do lesa Zerovského.

Konečně se ocitli na začátku kopcovité louky na kraji lesa a rozhodli se odpočinit si.

Zelená pláň byla posetá zářivými žlutými a růžovými květy, mezi kterými poletovaly včely. Z voňavé trávy se ozýval cvrkot hmyzu a tu a tam rostly různé houby a malé smrčky. A daleko pod kopcem se rýsoval mlhavý okraj Zerovského lesa.

Aranis odsedlala Adalase a navrhla, aby všichni nechali své koně volně se pást na louce. „Adalas se chce proběhnout a ostatní koně určitě také.“

Falien seděl na velikém kameni a čistil svůj meč. Lavril s Eleasem byli opřeni opodál o tři další velké kameny porostlé mechem a žlutými květy a mluvili spolu elfským jazykem. Veragin se Snížkem seděli hned na kraji lesa pod velkým sukovitým dubem a chlapec pozoroval Aranisa a Adalase, jak si spolu hrají. Pak zaslechl, jak Eleas křikl: „Alas! Alas!“

Chvilí přemýšlel, co to asi může znamenat, ale pak to pustil z hlavy. Zranění na ruce už ho nebolelo, ale měl ji ještě obvázanou. Pohodlně se uvelebil do hebké trávy ve stínu buku a nechal se hladit jemným teplým vánkem. Z prosluněné louky k němu doléhal veselý Aranisin smích a řehtání Adalase. Ještě pohlédl na rozvaleného spícího Snížka vedle sebe, který si spokojeně pomlaskával, a pak nechal pomalu klesnout svá těžká víčka.

„Veragine?“

Veragin překvapeně otevřel oči. Před sebou spatřil usmávajícího se Elease.

„Můžu si k tobě přisednout?“

„Ano, jasně,“ odpověděl Veragin a Eleas se posadil do trávy vedle něho. Veragin nechápal, co od něj Eleas může chtít, a tak čekal, co bude dál. Nic. Bylo ticho.

„Potřebuješ něco?“ zeptal se nakonec Veragin trochu nejistě.

„Ne, kdepak. Jen jsem si s tebou chtěl popovídat. Trochu se spřátelit,“ odpověděl upřímně elf. Veragina to překvapilo. Nikdo si s ním ještě nechtěl jen tak popovídat, natož se spřátelit. Proto chtěl této chvíli využít. Byl rád, že se s ním sympatický elf chce sblížit. Zatím se chlapec spřátelil jen s Aranis a trochu také s Lavril. S Falienem se přátelit netoužil. Ale měl pocit, že by s tímto elfem mohl skvěle vycházet.

„Aha... Takže... ty jsi osobní stráž princezny, že?“ snažil se navázat rozhovor Veragin.

„Ano. Osobní stráž a nejlepší přítel. Vyrůstali jsme spolu s mou sestrou a s Aranis,“ usmíval se Eleas a Veragin se jeho slov ihned chytil. Chtěl se toho o elfech dozvědět co nejvíce.

„Ale jak jste spolu mohli vyrůstat, když Aranis je princezna? Totiž, chci říct, že ona je z královského rodu, copak může vyrůstat s dětmi – ehm – z nižších vrstev?“ začínal se.

„Elfové mezi sebou nedělají rozdíly. Mezi elfy neexistuje zášť, nenávisť, závist nebo dokonce vraždy. Proto si mohou děti obyčejných elfů klidně hrát s dětmi elfů se vznešenou krví,“ vysvětlil Eleas a bylo vidět, že čeká na další Veraginovu otázku, které se také hned dočkal.

„Se vznešenou krví? Jak vlastně funguje vaše společnost? Jaké máte zvyky a zákony? Jak elfové žijí?“

„Elfové se vznešenou krví jsou ti, co se narodili s darem vnitřní moudrosti, neomylnosti, vznešenosti a čistoty. Takoví elfové zasedají v Řadách královny a rozhodují o záležitostech světa. Nahlízejí do Anlidi-lira – Studánky obrazů. Dělají důležitá rozhodnutí, která musí být bezchybná, spravedlivá a moudrá,“ vysvětloval ochotně Eleas a Veragin mu soustředěně naslouchal.

„Ale právo zasedat v Řadách královny má každý elf, bez rozdílu původu, rodiny nebo majetku. Když však elf, který chce zasedat v královniných Řadách, nemá vznešenou krev, musí podstoupit složitý výcvik ducha i těla, který může trvat i mnoho let. Teprve pak se může stát členem Řady.“

Já jsem podstoupil výcvik, abych se mohl stát princezniným strážcem, ale chtěl bych se zúčastnit i výcviku do královniných Řad.“

„Elfové jsou opravdu úžasné bytosti,“ poznamenal obdivně Veragin.

„Jen se snažíme žít v souladu a míru se všemi ostatními tvory i zeměmi a samozřejmě i se svými vlastními druhy. Nač jsou spory a nenávisť? K ničemu nevedou, jen k záhubě. Snažíme se bojům vyhýbat, ale když se jedná o záchranu celého světa, jako je tomu právě teď, jsme připraveni bojovat,“ odpověděl elf moudře a Veragin pocítil, že kromě Aranis ještě nepotkal nikoho, koho by tolik obdivoval a vážil si ho, jako právě Eleas.

„Myslím, že jsi dobrý člověk, Veragine. Máš čisté srdce. Tajemství, které střežíš je jen tvé, a záleží na tobě, zda ho někomu z nás někdy prozradíš. Jen jsem chtěl, abys věděl, že budu rád tvůj přítel,“ řekl nakonec vlídně a Veragin se šťastně usmál: „Pro mě už přítel jsi.“

„Sněhu! Co to vyvádíš!“ křičel na něj Veragin, když k nim s Aranis doběhli. Elfka se smála a přivolala Adalase k sobě: „Ta li, Adalas.“

„Já?!“ ošopil se na něj Snížek a zuřivě při tom prskal.

„Jak to myslíš, co to vyvádím?! To nevidíš, že mě to příšerný zvře chtělo zmrazčit?!“

„Ach Sněhu!“ povzdychl si nad ním Veragin a zakroutil hlavou.

„Adalas si s tebou chtěl jen hrát, Snížku,“ hájila svého koně Aranis.

„Jo tak hrát?! Pche!“ odfrkl si Snížek uraženě a tlapkou si hladil svůj ocas.

„Omlouvám se, Snížku, za ten ocas. Adalase to mrzí,“ pokračovala Aranis. „Nechtěl ti ublížit.“

Kočkoroh na ni však vrhl jen vražedný pohled a dále je všechny ignoroval.

„Nech ho být, Aranis. Však ono ho to přejde,“ uklidňoval ji Veragin a chtěl pohladit Adalase po čele. Ten se však mírně vzepjal a zuřivě zařehtal. Veragin ruku stáhl a táza-
vě pohlédl na Aranis.

„Nenechá na sebe nikoho sáhnout. Pustí k sobě jen mě. Je příliš hrdý a nedůvěřivý, víš?“ vysvětlovala. „Na Santielu jsem si ho vybrala, protože jsem cítila, že je to velmi silný a odvážný kůň. Do té doby k sobě prý nikoho nepouštěl. Ale já jsem se spojila s jeho myslí a vysvětlila mu, že ze mě strach mít nemusí, že ho chápu a jsem přítel.“

Aranis zůstala na louce s Adalase a Veragin se vrátil zpátky k lesu. Zamířil k jednomu z velkých kamenů, na kterém seděl Eleas. Opodál Lavril zrovna o něčem debatovala s Falienem.

„Všiml jsem si, že spolu s princeznou Aranis dobře vycházíte,“ poznamenal s úsměvem Eleas, když si k němu Veragin sedl a opřel se o kámen.

„Ano. Ona je... je úžasná,“ přisvědčil chlapec tiše. „Nikdy jsem někoho takového nepoznal. Obdivuji ji.“

Eleas se usmál: „Ano... Princezna je taková. Dokáže v každém člověku a každé živé bytosti vidět krásu, kterou ani oni sami obvykle nevidí.“

Veragin se zamyslel. Možná, že i v něm vidí Aranis něco dobrého a krásného, i když on sám to opravdu vidět nedokázal. Možná proto mu věří, i když ví, že jim lhal.

„Aranis je velmi vnímavá a citlivá, dokáže vycítit, když se někdo jí blízký trápí. Její spojení s přírodou a zemí jí dává jistou vyrovnanost, vnitřní sílu a klid,“ pokračoval Eleas a letmo pohlédl na Veragina, který Aranis zasněně pozoroval. Závoj jejích zářivých vlasů, temných jako noc, se perleťově třpytil pod zlatavými slunečnými paprsky. Lehký vítr si pohrával s jemnými pramínky, jež jí poletovaly kolem něžné tváře a padaly do křišťálově modrých, pronikavých očí.

Sledoval, jak se její drobná ručka dotýká lesklé černé srsti Adalaso-
va velkého a statného těla. Napadlo ho, že tak silného a prudkého koně by nedokázal zkrotit ani on sám. A přesto to Aranis dokázala. Jen pouhým dotekem myšlenek, bez násilí a snahy podrobit ho své vůli. Stačilo mu ukázat, že se nemá čeho bát, že ona chce být jen jeho přítel, a Adalas se k ní chová jako beránek. Jsou tedy jen přátelé. Výraz *pán a jeho kůň* k nim nepatří.

Možná mi nedovolil pohladit ho nejen proto, že k sobě kromě Aranis nikoho nepustí, ale také proto, že se snaží Aranis chránit... přemítal Veragin s pohledem stále upřeným k elfce a Adalase, který do ní právě jemně strkal čumákem.

Pak znovu promluvil Eleas a zaskočený Veragin k němu stočil svůj pohled. Úplně zapomněl, že tu s ním někdo sedí.

„Víš, Veragine, Aranis má dar. Ona dokáže vycítit život. Cítí život každého tvora, každého člověka, každého elfa... Cítí jejich srdce, jejich krásu. Touhu žít, tu radost ze života...“

Ale stejně tak dokáže vycítit i smrt. Cítí její přítomnost, vidí utrpení těch, které si odnesla. Ona cítí její ledový dech, když se blíží. Cítí strach těch, které si v její blízkosti zrovna odnáší.

Můžeš to brát jako prokletí. Já sám nevím, jak tomu mám říkat. Ale Aranis se s tím už narodila i smířila...“

Veragin byl z toho, co mu právě Eleas prozradil, trochu vyvedený z míry.

„Ale... proč mi o tom neřekla...? Mluvili jsme spolu už o spoustě věcí, ale tohle... to je strašné.“

„Ona o tom nerada mluví, Veragine. Ale myslím, že by byla ráda, abys o tom věděl. Možná, že si s tebou o tom někdy bude chtít promluvit.“

Veraginovi se s Eleasem opravdu dobře povídalo. Pomalu si začal uvědomovat, proč se elfům říká vznešený lid. Elfové jsou mnohem vnímavější a čestnější než lidé. Váží si všeho kolem sebe, což lidé často nedovedou. Ať už mluvil s Aranis, Eleasem nebo Lavril, vždy měl pocit, že mluví s někým, kdo je mnohem urozenější než on.

Ale teď ho trápilo to, co mu Eleas řekl o Aranis. Musí být strašné cítit smrt vždy, když je nablízku, vidět a pociťovat utrpení těch, které smrt v Aranisině blízkosti potkala. Musela cítit i bolest svých strážců, které po jejich vylodění v Lilandgarii zabili kirloповé, blesko mu hlavou. Bylo mu Aranis líto a chtěl jí nějak pomoci... ale věděl, že to není možné.

„Měli bychom jet,“ zazněl Falienův hrubý hlas a vytrhl Veragina z přemýšlení. Lavril i Aranis už sedlaly koně a mohlo se tedy vyrazit.

Náhle se ale odkudsi ozval vzdálený ženský křik: „Pomoc! Pomozte mi někdo! Proším, pomozte!“ Ten křik vycházel z pod kopce pod nimi. A pak se z dálky vynořila jakási dívka křičící o pomoc a běžela po svahu přímo k nim.

„Kdo je to?“ ptal se udiveně Falien, „A před kým to utíká?“

Dívka, celá zadýchaná, doběhla až k nim. Byla velmi krásná. Dlouhé, vlnité, zlaté vlasy jí sahaly až do pasu a zářivé smaragdově zelené oči volaly o pomoc. Obličej byl úzký a oválný s vysokým čelem. Měla na sobě dlouhou sukni z květin s rozparky nad kolena, takže jí byly vidět dlouhé štíhlé nohy, a z květin byl vrchní díl jejího oděvu.

„Ach prosím! Proším, pomozte!“ prosila s tváří bledou strachem.

„Ale co se vám stalo? Jen klid, uklidněte se a řekněte, co se stalo,“ snažil se ji uklidnit Eleas.

„Musíme pryč! Hned! Rychle, utíkejte!“ naléhala dívka. „Můžeme se ukrýt v mě vesnici! Utíkejte tam dozadu, kolem Kelonského lesa a až na pobřeží.“

„Ale čeho se tak bojíte?“ ptal se nechápavě Falien.

Na jeho otázku se však hned objevila odpověď. Z pod kopce se k nim vzduchem řítilo nějaké monstrum. Bylo podobné ženě, ale nohy mělo zakončené velkými pařáty a na prstech rukou mělo dlouhé drápy. Kůže se zdála jakoby scvrklá, nažloutlá a šupi-

natá a ze zad mu vyrůstal jeden pár obrovských netopýřích křídel, také posetý šupinami. Vlasy mělo v barvě slámy. Jinak bezchybnou ženskou tvář hyzdily propalující žluté oči a velké špičaté, šupinaté uši. Ústa byla plná drobných zašpičatělých zubů. Ta žena vydávala příšerný zvuk. Jako když slyšíte káně kroužící nad lesem a k tomu se přidá ječivé pískání krysy. Blížila se velkou rychlostí a natahovala k nim své drápy.

„Proboha, co je to?“ hlesl s hrůzou v očích Falien jako zkamenělý se díval k obloze.

„Rychle! Musíme pryč!“ zvolal Eleas a všichni se vyšvihli na koně. Dívka si přisedla k Falienovi na jeho hřebce Kyma a všichni uháněli do vesnice. Dívka je cestou naváděla.

Koně běželi podél lesa takovým tryskem, že se i stromy jevily jen jako dlouhé rozmazané šmouhy. Okřídlená nestvůra už byla nad jejich hlavami, zuřivě máchala velkými šupinatými křídly a hlasitě ječela. Teprve teď Falien poznal, co je zač.

„Je to harpyje!“ zakřičel a nutil Kyma, aby ještě zrychlil, zatímco se ho dívka pevně držela kolem pasu.

„Harpyje? Co je to?“ snažila se křičet Lavril, ale sotva popadala dech, jak jí vítr šlehal do tváře, díky trysku, kterým se koně řítili. „Takové stvoření v naší zemi nežije!“

„Tady se také moc nevyskytují“ snažil se vysvětlovat Falien a nasměroval svého koně blíže k Lavril, která jela vedla Eleasa přímo za Aranis, zatímco Veragin se hnál po boku Faliena vpředu. Faliena tak mohli všichni slyšet a on pokračoval:

„Žijí na loukách nebo v blízkosti lesů a číhají na kolemjdoucí! Poté je unesou do svých hnízd, kde žijí ještě s dalšími harpyjemi, aby jim dělali společnost. Vybírají si obvykle ženy, muže používají jen k rozmnožování!“

Veragin se při té představě zachvěl.

„Ano, tak to je, pane!“ ječela dívka za jeho zády a přivírala přitom oči, aby jí do nich nešlehal vítr. „Napadla mne, když jsem byla na cestě ze Zerovského lesa do mé vesnice! Ony si tam netroufnou! Naše vesnice je chráněná kouzlem, pane!“

Falien usoudil, že s dalšími otázkami, které se mu při jejích slovech draly na mysl, počká, až dojedou do vesnice.

Harpyje dvakrát silně máchla křídly, nabrala výšku a zmizela jim z očí někam vysoko za mraky. Veragin tušil, že to není konec. A bohužel se nemýlil. Harpyje se náhle obrovskou rychlostí snesla z oblak přímo před ně s ohlušujícím pištěním a chtivě po nich natahovala drápy. Všichni sebou leknutím škubli a prudce zatáhli za otěže svých koní, aby je ubrdili. Ti poplašeně řehtali a vzpínali se, ale zastavili těsně před pařáty podivné stvůry, která se vznášela sotva metr nad zemí s tvářící zkřivenou v potěšený úšklebek.

Aranis na nic nečekala a natáhla ruce do vzduchu. Veragin na ni udiveně zíral a nechápal, o co se pokouší. Ale záhy mu to došlo. Slyšel jen, jak Aranis zašeptala něco jako „Eruw keli“ a z dlaní nad hlavou jí náhle vyšlehly oslňující bílé paprsky, které Veragina, ostatní, ale především harpyji téměř úplně oslepily a zalily vše kolem nepropustným bílým světlem. Bílá záře se během okamžiku začala pozvolna měnit v oslňující zelenou. Náhle vše ustalo a Aranis v rukou držela jakýsi pulzující útvar – zářivě zelenou energii, jež jí omotávala paže jako mlhavý třpytivý had, jehož jeden konec stále proudil elfce po rukou až k ramenům a druhý přecházel v obou jejích dlaních do koule plné obrovské energie.

Aranis při tom ani nemrkla a zrak upínala přímo na harpyji před sebou, jež hlasitě vrískala a vyděšeně to celé pozorovala. Nakonec Aranis příval zářící energie vypustila z dlaní a oslňující paprsek zeleného světla okamžitě zasáhl harpyjino tělo. Ohromnou silou ji srazil k zemi, kde ji celou pohltil a připoutal k půdě. Jako by to byly nějaké matně zářící zelené provazy, které se pomalu roztékaly po celém jejím vzpříjícím se těle.

Všichni s úžasem hleděli na harpyji, která se pomalu a se stále pronikavějším křikem propadala do země, až pod ní úplně zmizela, a s ní uhasla i oslepující záře energie.

Všude kolem nich se najednou rozhostilo ohromující ticho. Zvedl se mírný vítr a koruny stromů Kelonského lesa temně zašuměly. Půda i tráva vypadaly nedotčeně, jako by se tu před několika vteřinami vůbec nic nestalo.

Aranis se probrala z jakéhosi transu a zhluboka se nadechla, jako by celou dobu vůbec nedýchala.

Veragin si začínal uvědomovat, že konečně viděl Aranis používat její moc. A také si uvědomoval, že to, co se o ní říkalo, byla pravda. Nikdy neviděl nic impozantnějšího a velkolepějšího. Tak ohromná síla... Ta obrovská spousta energie, kterou cítil... V tuhle chvíli mu Aranis vůbec nepřipadala jako křehká a bezbranná elfská princezna, kterou musí chránit, ale jako někdo s mocí, jejíž sílu si vůbec nedovedl představit. Až do teď. Pohlédl na Falienu a viděl, že se tváří úplně stejně ohromeně. Pak se podíval na Lavril a Elease, kteří se usmívali nad něčím, co jim připadalo dobře známé a očekávané. *Samořejmě, pomyslel si Veragin. Ti dva s Aranis trávili skoro celý život. Museli takovýchto jejích kouzel vidět spoustu.*

„Co to bylo...?“ zeptal se pomalu a ohromeně Falien a nepřestával zírat na místo, kde se před okamžikem propadla harpyje do země.

„To bylo malé kouzlo z hlubin země. Kouzlo pohlcení, pozření. Země si tu nešťastnici vzala,“ odpověděla Aranis s úctou, přičemž také hleděla na místo, kde se ještě před chvílí zmítala zemí pohlcená harpyje.

„Malé kouzlo!“ vyhrkl šokovaný Veragin. „Nikdy jsem neviděl nic silnějšího!“

„Má moc sahá ještě mnohem dál, do úplných základů země. Tohle byla jen drobná ukáзка toho, čeho jsou země a příroda schopny. Jakou ohromnou sílu vlastní,“ vysvětlovala elfka s klidem a v očích jí byla znát velká pokora a úcta, kterou k zemi a jejím plodům a darům chová. „Vybrala si mě, abych nosila její sílu...“ dodala nakonec.

„Ó, má paní!“ ozvala se dívka sedící na Kymovi za Falienem. Zdálo se, že jí až teď došlo, že se shledala s elfy.

„Jaká čest pro mě! Páni elfové i s královnou země! Žádné legendy ani báje, ale vše je to skutečnost. A ještě k tomu vám vděčím za život!“

Veragin vypadal, že dívku ani neslyšel a stále upřeně hleděl na Aranis.

„Takže můžeš používat ještě větší kouzla, než bylo tohle? A nemůžeš nějaké předvést?“

„To nejde tak snadno, Veragine. Čím větší kouzlo, tím menší energii mám. Každé kouzlo spotřebovává podle své obtížnosti určité množství mé síly,“ usmála se Aranis.

„Po některém může upadnout i do krátkého bezvědomí. A navíc, na opravdu silná kouzla potřebuje dostatek energie a naprosté soustředění,“ doplnila Lavril.

„Prosím,“ spustil opět dívčin pisklavý hlásek „mohu vás ještě obtěžovat? Zavezli byste mne do mé vesnice? Je to už jen kousek odtud a na tak zdatných koních, jako jsou tito, tam budeme za chvíličku.“

„Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptal se jí přívětivě Eleas a upřel na ni svůj pronikavý pohled.

„A co jsi zač? Lidé jen tak od přírody zlaté vlasy nemají,“ poznamenala chladně Lavril.

„Jmenuji se Alimancha, prosím. A... a... a jsem... totiž jsem lesní dívka. Ukáží vám svou vesnici a své sestry, pojedme, prosím.“

Skupina tedy souhlasila a dovezla Alimanchu do její vesnice. Opravdu netrvalo dlouho a octli se v malé vesničce u mořského pobřeží. Ležela na vysokém skalnatém útesu, o který se rozrážely divoké, bouřící se vlny Nekonečného moře. Kelonský les ohraničoval její severní cíp. Vesničku tvořilo jen pár dřevěných, značně prohníklých domků se střechami pokrytými jehličím, z nichž vykukovaly modré houby podobné hřibům. Kolem každého domku byla ohrádka obrostlá mechem a kapradím. Chaloupky stály na zelenající se trávě, která byla všude kolem, a sem tam z ní vyrůstaly sedmikrásky. Kolem celé vesnice rostly smrky a duby a uprostřed stál jakýsi vysoký dutý dřevěný sloup, do kterého vedly polorozpadlé schůdky a končily až úplně nahore, kde se nacházela malá terasa obestlaná senem a slámou. Nejspíš sloužila jako nějaké pozorovací místo.

„To je divné...“ řekl Falien, když slézali z koní. „Vaše vesnice ani není na mapě.“

„Sem lidé moc často nezabloudí, pane,“ odpověděla Alimancha a podlézavě se na něho usmála. Ten si jejího falešného úsměvu ani nevšiml, svou pozornost věnoval její kráse.

„No, dobře. Teď bychom už ale měli jet,“ připomenula trochu rozladěně Lavril. Moc se jí to ve vesnici nezamlouvalo a té dívce ani za mák nevěřila.

„Ne, prosím! Zůstaňte! Alespoň na večeri,“ škemrala Alimancha a vzápětí je přišlo přivítat ještě několik dalších dívek. Všechny byly stejně krásné jako ona a se stejně zlatými vlasy. Ve vesnici nebylo vidět jediného muže.

„Možná bychom se mohli zdržet, ne?“ navrhl Falien, který se celý rozplýval nad všemi těmi kráskami. „Za chvíli se setmí. Mohli bychom tu přenocovat.“

„To je pravda,“ podpořil ho Eleas a zeširoka se na dívky, které je teď obskakovaly, usmíval.

Veragin také nic nenamítal, i jemu krásky učarovaly. Za to elfkám se to moc nezamlouvalo.

„Já nevím, Aranis, ty ženy se mi moc nezdaří,“ pošeptala jí zachmuřeně Lavril.

„Ani mně ne. Ale naši pánové nás už přehlasovali,“ ušklíbla se Aranis.

„Vítejte, cizinci. Lidé i vznešení elfové,“ ozval se ledově povýšený hlas jedné z žen. Jako by to byla jejich královna. Byla oblečena do jiných šatů než Alimancha a ostatní dívky. Krátká sukně z velkých zelených listů a rudých květů, které rostly na dlouhých tenkých stoncích spadajících až na zem, jí sahala vysoko nad kolena a kolem prsou měla jakýsi pás z bílých růží, který měla omotaný i kolem rukou, a ve zlatých vlasech měla zapletené rudé květy. Obličej měl vystouplé lícní kosti a štíhlý labutí krk. Jinak byla bosá jako ostatní dívky.

„Jsem Eminicha, paní této vesnice.“

Falien na ni zíral, jako by nikdy neviděl žádnou ženu, a pak představil sebe i ostatní.

„Já jsem princ Falien, tohle je elfská princezna Aranis, její strážci Eleas a Lavril, a tady bojovník Veragin a jeho společník kočkoroh Snížek.“

„Ach! Princ a elfové! Nesmírná čest to pro nás,“ vyjekla Eminicha a spráskla ruce.

„A to není všechno, má paní!“ ozvala se Alimancha. „Zachránili mne před harpyjí.“

„Ó, Alimancha, sestřičko, jaké štěstí tě to potkalo!“ vypískla vysokým hláskem jedna z dívek a přihnala se k ní jako uragán.

„Ano, Onomincho. Ještě že jsem tyto vzácné cizince potkala. Princezna Aranis tu harpyji zabila.“

Tu poslední větu Alimancha řekla podivně potichu, jako by jí snad té harpyje bylo líto a ostatní dívky si začaly mezi sebou něco udiveně šeptat.

„Je to královna země!“ vyhrkla pak Alimancha a dívky sebou překvapením trhly.

„Královna země?“ opakovala Onomincha a kulila na Aranis velké smaragdově zelené oči.

„Em... tedy...“ koktala Aranis a sklonila hlavu. Bylo vidět, že je trochu na rozpacích z toho, jak na ni všechny udiveně zírají. Ale pak si vzpomněla na svůj původ a hrdě zvedla hlavu.

„Ano, jsem královna země a přicházím se svými druhy ze země za mořem, ze země Všehovzniku, abychom zde plnili určité poslání.“

„Jaké to překvapení...“ zašeptala Eminicha tak, aby to ostatní neslyšeli a pohlédla na Alimanchu.

„Prosím,“ řekla nakonec „přijměte na přivítanou naše květy zázračné květiny Tilemenchy a nasadte si je za ucho.“

Dívky jim rozdaly rudé květy a všichni z výpravy si je trochu nejistě nandali za uši. V tom okamžiku Aranis cítila, jak se jí začíná točit hlava, a všechno se jí před očima rozostřilo. Až se nakonec vše začalo propadat do černočerné tmy a ona se ponořila do hlubokého spánku.

HARPYJE

Když se Aranis probudila, cítila se, jako kdyby spala celé dny na nějakém heboučkém mechu nebo v bavlněných peřinách. Jakmile se ale pokusila pohnout, zjistila, že jí v tom něco brání. Otevřela pomalu oči a ranní sluneční paprsky ji na chvíli oslepily. Ale potom spatřila, jak naproti ní sedí ke stromu přivázaní Falien, Lavril i Eleas. Poplašeně sebou škubla a uvědomila si, že i ona je přivázaná k velkému kmeni stromu spolu s Veraginem a Snížkem.

Veragin už byl vzhůru, stejně jako ostatní. Aranis se rozhlížela a došlo jí, že se nacházejí pár kroků za vesnicí a hned za jejich zády se rozkládá Kelonský les. Seděli v orosené trávě přivázaní ke dvěma vysokým smrkům, z jejichž termity prožraných kmenů vyrůstaly podivné modré houby. Aranis před sebou viděla zadní strany domů vesnice, porostlé nějakou pnoucí rostlinou.

Snažila se rozpomenout, co se minulého večera stalo, ale rozbolela ji z toho hlava. Nemohla si nic vybavit.

„Jak se cítíš?“ zeptal se jí Veragin.

„Já... jsem zmatená... Co se stalo?“

„Také jsem si nemohl na nic vzpomenout, když jsem se probral. Je to nejspíš účinkem té květiny,“ vysvětloval jí Veragin.

„Cože? Ach ano... už si vzpomínám... to ty ženy... ony nás svázaly...“

„Jo! To si piš! Už jsem říkal, že nechápu, co dvounozí samci na těch ženskejch vidějí!“ zaprskal Snížek.

„Ale proč?“ ptala se nechápavě Aranis.

„Já věděla, že jim nemáme věřit...“ kroutila hlavou Lavril u protějšího smrku.

„Nevím, o co jim jde,“ přiznal Veragin a zamyslel se.

Ještě chvíli tam takhle seděli, přičemž jim slunce svítilo přímo do obličejů. Aranis uvažovala o použití své moci, ale věděla, že svázanýma rukama nepohne ani o píd'. A bez rukou to prostě nešlo. Jsou i taková kouzla, kdy stačí jen vyslovit nějaká slova, například ohledně vody, některých rostlin a podobně, ale to by tu teď bohužel nepomohlo. Pak se k nim konečně někdo přiblížil. Byla to Eminicha a v závěsu za ní Alimancha s Onominchou.

„Dobré ráno. Jaká byla noc?“ zeptala se jich Eminicha a zlověstně se pousmála.

„Co to má znamenat?! Co jste doopravdy zač?!“ vyjela na ni podrážděně Lavril.

Alimanča s Onominčou se na sebe podívaly a pak se příšerným, ječivým smíchem rozesmály. Aranis i všem ostatním ten smích připadal nebezpečně povědomý.

„Kdo opravdu jsme?“ zopakovala Lavrilinu otázku Eminicha posměšně. Pohlédla na své služebnice a ty se začaly znovu příšerně smát. Pak si najednou klekly na zem, hlavy sklonily k zemi a zakryly je rukama, které se však záhy začaly měnit. Kůže se scvrkávala a objevovaly se ještěří šupiny. Z prstů vyrůstaly dlouhé, černé drápy a klouby na prstech se začaly zvětšovat. Ze zad se s odporným praskáním líhla jakási křídla. Vypadala jako obří netopýří křídla. Byla odporně slizká a visely na nich ještě kousky kůže a stékala trocha krve, jak se vyklubala ze zad. Obě *dívky* se zvedly ze země a postavily se. Jejich vlasy už nebyly zlaté, ale slámově světlé, a oči nebyly zelené, nýbrž žluté a oranžové s rudými žilkami. Otevřely teď už mnohem větší ústa, jestli se to vůbec ústy nazývat dalo, a zuřivě zaječely.

„Ale harpyje na sebe přece nedokážou brát lidskou podobu!“ namítal ohromeně Falien, zatímco Snížek se tvářil dosti znechuceně.

„Ano, tak tomu bývalo,“ potvrdila Falienovu domněnku Eminicha. „Ale teď je všechno jinak. Můžeme k sobě lákat lidi, především muže, díky naší lidské podobě. A za to vše vděčíme našemu pánu! Valgarovi!“ pravila s láskyplným výrazem, jakoby mluvila o nějakém božstvu.

„VALGAR?!“ vykřikla překvapeně Aranis.

„Je to náš spasitel. A z vás by byli jen nebozí a obyčejní zajatci. Vy dvě, dámy, byste se staly jedněmi z nás a vy, ctění pánové, byste se podíleli na našem populačním růstu. Ale protože jste zabili jednu z našich sester mocí země, poznali jsme, kdo jste. Náš pán nám o vás vyprávěl a poručil, potkáme-li vás, abychom vás zajali a ihned mu o tom poslali zprávu,“ řekla Eminicha a ledově se usmála.

„Takže ten útěk před harpyjí na louce byl fingoovaný!“ zasyčel Falien, přičemž sebou škubal a doufal, že se jeho provazy uvolní.

„No ovšem!“ zaječela harpyje Alimanča. „Všé bylo zahrané! Ale pak jsté zabili naši sestru! To se nemělo stát! To nemělo!“

„Myslím, že nejlepší by bylo dát našemu spasiteli okamžitě vědět o tak drahocenném úlovku. Jistě si pro vás někoho pošle,“ oznámila jim nakonec Eminicha a otočila se k odchodu, zatímco druhé dvě harpyje máchly křídly a vznesly se do vzduchu. Aranis sklonila hlavu, aby ji rozvířený vzduch jejich křídel neštípal do očí, ale to už se harpyje se zvonivým smíchem nesly mezi mraky a pomalu se jim vzdalovaly z dohledu. Aranis si pomyslela, že si zřejmě letí vyhlédnout novou kořist.

„Takže nás nezabijete?“ stačil se ještě nesměle zeptat Snížek Eminichy.

„Ne. To udělá náš spasitel. Ale tebe bychom si mohly dát k obědu,“ chtivě se na něj usmála a odkryla jehličkové zuby. Snížek jen vyděšeně polkl.

„Valgar si začíná podmaňovat i zlé, ale živé bytosti z lesů, ty s duší, co k našemu světu patří už od pradávna. Nestačí mu, že už otevřel Bránu temnot a vypouští z ní různé temné tvory...“ řekl Veragin, jen co Eminicha odešla.

„Ale co uděláme?“ zeptal se vystrašeně Snížek.

„Vzali nám naše meče i luk... a také koně,“ uvažoval Veragin nahlas. „Až se odtud dostaneme, musíme si pro ně dojít.“

„Mělo by to být ale v tichosti. Nechce se mi bojovat s celou vesnicí rozzuřených okřídlených ženských,“ poznamenal sarkasticky Falien a pousmál se.

„Jo, to je sice všechno prima, ale JAK se odtud dostaneme?!“ zaječel Snížek až se mu najezily chlupy. Veragin se tomuto *detailu* chtěl vyhnout, ale bylo jasné, že to nelze.

„No, po pravdě, Sněhu, já...“ ale větu nedokončil. Zarazil ho jakýsi zvuk vycházející z lesa hned za jejich zády.

„Byla to veverka... Řekni, že to byla veverka, Veragine! No tak, byla to určitě veverka!“ uklidňoval se roztřeseným hlasem Snížek.

Ale za blížkým stromem se objevilo stvoření, které rozhodně veverku nepřipomínalo. Mohlo jim sahat tak po kolena. To stvořeníčko bylo vyhublé a na dlouhém vyzáblém krku se tyčila poměrně velká hlava s kulatýma odstálýma ušima, na pravém uchu byla připíchnutá náušnice. Tváří podivného tvorečka dominovala opravdu obrovská sladká očka, která se třpytila a nevinně se na ně dívala. Mohli byste je přirovnat ke korálkovým očičkům malého koťátka nebo králíčka. Nosík byl opravdu jako pravá napodobenina toho králičího. Malinká pusinka byla stáhnutá do udiveného „O“ a na čele mu vyrůstaly malinkaté růžky, které z části zakrývaly rozčuchané vlasy. Malé tělíčko bylo oblečeno do béžových kalhot nad kotníky s velkými kapsami a kšandami. Nohy byly krátké stejně jako ruce, ale zato prsty byly až příliš dlouhé. A kůži to mělo béžovohnědou.

„Propána!“ vypískla Aranis. „To je přece skřítek!“

„Skřítek? Opravdu? Ještě nikdy jsem žádného neviděl,“ usmíval se zamýšleně Falien.

„V našich lesích jich žije spousta, ale neradi se nechávají zpozorovat,“ poznamenal Eleas se zrakem upřeným do lesa ke stromu, za kterým se skřítek skrýval.

„Skří-skřítek?“ koktal Snížek. „A žere to kočkorohy?“

„Mlč, Sněhu!“ okřikl ho Veragin.

„Co? Já chtěl jenom říct, že kdyby nás to chtělo sežrat, že nás ochráním!“ bránil se Snížek dotčeně.

Veragin ho chtěl zase zpražít nějakou poznámkou, ale věděl, že to nemá smysl. Snížek je až příliš umíněný.

„Mohl by nám odtud pomoci!“ napadlo Lavril. „No tak, skřítku, neboj se. Pojď k nám.“

„My ti neublížíme. Jsme přátelé,“ přidal se s úsměvem Eleas.

Skřítek se stále schovával za stromem a nesměle vykukoval.

„Zdá se, že má strach,“ usoudil Falien.

„Skřítki byli vždycky plaší,“ přitakala Aranis.

„Nás se opravdu bát nemusíš. Potřebujeme tvou pomoc. Prosím!“ zkoušel to dál Eleas. A zřejmě to zabralo, protože skřítek zamrkal velkýma očima a vylezl zpoza stromu. Eleasova přátelská, ale vznešená tvář se mu zjevně zamlouvala a pomalu se k nim blížil, až se došoural přímo k nim a kulil na ně své obrovské oči.

„Výborně. Jak se jmenuješ, skřítku?“ ptal se opatrně Eleas, aby ho nevystrašil. Ale skřítek na něj jen tupě zíral.

„Umí ten mrňavej ťulpas vůbec mluvit?“ ptal se pochybovačně Snížek, když si skřítko pozorně prohlédl a usoudil, že tak malé stvoření by ho rozhodně sežrat nemohlo.

„Proboha, Sněhu, mlč už!“ nasupil se Veragin.

„Já umět mluvit, pane bílý kocour a roh,“ vypískl najednou skřítek zvučným hlasem. „Já se jmenovat Pitti. A vy být oběť další těch žen s křídla,“ mumlal Pitti a vykuloval na všechny oči. „Ty být hodný muž se špičaté uši. Já Pitti to poznat,“ pokračoval a culil se na Elease.

„Co to mele?“ zašeptal Snížek k Veragynovi, ale ten ho jen probodl očima. „No jo, dyť už mlčím.“

„Děkuji, Pitti. Mohl bys nám teď pomoci? My totiž opravdu nechceme být oběťmi těch žen – harpyjí,“ požádal ho Eleas zvesela.

„To já bych chtít taky nechtěl,“ zvolal Pitti. „Já pomoci vám, ale ony pak ze mě udělat oběť.“

„Zaručuji ti svou ochranu, jestliže nám odtud pomůžeš, skřítku Pitti,“ slíbil mu Eleas. Skřítek na chvíli zaváhal, ale pak se pustil do rozvazování provazů. Nejdříve začal u Elease a ostatních a pak přešel k Aranis, Veragynovi a Snížkovi.

„No výborně! Jen si, prosím, pospěš!“ snažila se ho popohnat Lavril.

„Vždyť já dělat rychle, ženo bílý vlas a špičaté ucho,“ mumlal Pitti. Za chvíli už byli všichni rozvázaní a Pitti se jim zdál snad ještě menší než předtím. Zvláště Eleasovi, který byl ze všech nejvyšší.

„Pitti, ty teď zůstaň tady a počkej na nás. My se ještě musíme vrátit pro naše zbraně a koně,“ vysvětloval elf důrazně.

„Já se ale sám bát tady. Co když najít mě žena s křídla?“ kňoural skřítek a tahal Elease za suknici z šedé hedvábné látky, posetou stříbrnými znaky.

„Jen klid, skřítku, Snížek tady s tebou počká velmi rád,“ oznámil Pittimu, a tím i Snížkovi, Veragin.

„Jo, to víš, já tady zůstanu a budu tě chránit, prcku,“ vytahoval se kočkoroh, ale ve skutečnosti si oddechl, že za harpyjemi nemusí jít s ostatními.

„Měli bychom se rozdělit a každý prohledá kus vesnice tak, aby ho harpyje neviděly, a poté se sejdeme tady,“ navrhl Veragin a ostatní souhlasili.

„Dobře. Já půjdu s Eleasem,“ řekl Falien.

„A my s Aranis půjdeme spolu. Takže Veragin půjde také s vámi,“ rozhodla rázně Lavril a obě skupinky se vydaly do vesnice, každá z jiného směru.

Lavril s Aranis vykročily k domkům napravo. Opatrně se plížily mezi dvěma chalupami a podle hlasů se zdálo, že jsou harpyje někde vpředu před domy a na něčem se domlouvají. Aranis opatrně nahlédla do okna jednoho z domů, zatímco Lavril dávala pozor, aby se neobjevila některá z potvor.

„Nejdříve najdeme naše zbraně, podívám se sem,“ řekla Aranis a naklonila se k oknu.

Dům byl skoro prázdný a poměrně temný. Po dřevěných zdech se plazila plíseň a mezi jednotlivými prky se objevovaly škvíry. V domě byla pouze jedna místnost, ale okno, kterým tam Aranis nahlížela, nebylo jediné, na protější straně se nacházelo ještě jedno. Nemělo záclony ani závěsy. Pod protějším oknem stála jedna postel. Byla dřevěná a vystlaná senem, bez polštářů, bez deky či peřiny. Harpyjím to zřejmě přišlo pohodlné. Pod oknem, u něhož stála Aranis, byl stolec a dvě židle z dubového dřeva.

Vedle stolku, u další stěny, stál starý regál a police, na kterých ležely nějaké kamínky, suché květiny, vyřezané kosti a lahvičky s nějakou oranžovou tekutinou. Naproti se nacházely obyčejné dveře z šedého dřeva. Byly už značně opotřebené, o čemž svědčily i škvíry a dírký mezi prkny.

„Tam nic není,“ řekla po chvíli Aranis a povzdechla si.

„Přece nemůžeme prohledávat každý dům!“ postěžovala si trpce Lavril.

„Moc jich tu není a ostatní je přece prohledávají také. Tak pojď, podíváme se tady vedle.“ Lavril nezbývalo než pokračovat v pátrání a zatímco Aranis nahlížela do dalšího domu, který byl na chlup stejný jako ten první, Lavril znovu hlídala okolí.

„Tady také nic,“ pokrčila rameny Aranis a přešly k další chalupě. Aby se k ní dostaly, musely přejít uličku od domu, u kterého právě stály, k domu, ke kterému se chystaly. Dávaly si velký pozor, protože z uličky bylo vidět před ostatní domy, kde postávaly harpyje v lidské podobě a skutečně o něčem debatovaly.

„Rychle, ať nás nezahlednou,“ špitla Lavril a obě elfky přeběhly k dalšímu domku. Ten měl výše položená okna než předešlé dva, byla skoro až u střechy pokryté jehličím. Stál u něho pařez, z kterého vyrůstalo kapradí a velká červená muchomůrka. Ale ani kdyby si na ten pařez Aranis stoupla, k oknu by nedosáhla.

„Dej pozor,“ varovala ji Lavril, když sledovala, jak se Aranis marně snaží k oknu natáhnout. „Jsem o dost vyšší než ty. Jdi hlídat.“

„Dobře,“ usmála se Aranis a Lavril si stoupla na pařez a podívala se dovnitř.

Místnost byla stejná jako ty ostatní, jen s tím rozdílem, že na zdi visela lebka ověšená rudými květy. Až nebezpečně se podobala lidské a zřejmě také lidská byla.

„Tam!“ přidušeně křikla Lavril, „na té polici jsou naše meče i luky!“ Slezla z pařezu a chytila Aranis za ruku. „Pojď, musíme dovnitř.“

Se skřípěním otevřely staré dveře a ihned se polekaně otočily, zda harpyje skřípot neslyšely. Když se ujistily, že si ničeho nevšimly, vešly dovnitř.

Ananis cítila, jak se jí s narůstajícími obavami, aby některá z harpyjí nepřišla dovnitř, stahuje žaludek a srdce začíná tlouct rychleji a rychleji. Zato Lavril vypadala naprosto klidně, což Aranis alespoň trochu uklidňovalo.

Spíše chalupa nežli dům vypadala zevnitř mnohem chladněji, než zvenku a byl tu cítit podivný zápach.

„Rychle, Lavril, vezměme naše zbraně a pryč odtud!“ pobízela ji Aranis, když si všimla, že Lavril velice zaujala lebka na zdi.

„Ano, ano, rychle,“ přitakala Lavril roztržitě a obě popadly meče a dva luky. Pak ale zjistily, že pět těžkých mečů a dva velké luky a k tomu ještě dva toulce se šípy samy opravdu nepoberou.

„To neuneseme, ať děláme, co děláme,“ vydechla Lavril po dalším marném pokusu naskládat sobě a Aranis všechno do náručí.

„Co tedy uděláme?“ šeptala princezna a zklamaně položila zbraně zpět na polici.

„Vezmeme si své meče a já svůj luk a půjdeme najít ostatní,“ navrhla Lavril.

„No dobře, tak pojďme,“ souhlasila Aranis a zasunula si svůj postříbřený meč do pochvy. Když vyšly z chalupy, Lavril už měla připravený luk i šípy. Aranis opatrně přibouchla dveře a chystaly se s Lavril jít dál, ale vtom z protějšího domu vylezla harpyje

v lidské podobě. Když spatřila obě elfky, vytřeštila oči: „Vy! Jak jste se...“ ale už větu nedokončila, poněvadž ji Lavril střelila šíp rovnou do srdce. Harpyje zasyčela a z úst se jí vydrala podivná nažloutlá pára, která příšerně zapáchala. Asi stejně jako zkažená vejce. Potom se začala jakoby scvrkávat a kůže se jí krabatila. Harpyje se skácela k zemi a vypadala jen jako vysušená hadí kůže. Jakoby jí něco vysálo vnitřnosti.

Lavril se jen odpozem otřásla a dodala: „To je ale puch!“

„To ano,“ přidala se k ní Aranis, a pak jen tiše pronesla: „Ať najde klid...“

Lavril se na ni po těchto slovech, která skládala všem mrtvým, s povzdechem podívala. „Nechápu jak můžeš takové zrudě přát posmrtný klid.“

„Protože nevíš, jaké to je umírat... Já ano. Já to cítím. Sice necítím smrt zlých a temných bytostí, ale ta musí být stejně strašná jako smrt nevinných. Jestli ne i horší...“

Lavril se po jejích slovech zatvářila, jako by litovala toho, co právě řekla, ale pak stejně mírným hlasem odvětila: „Jestli mají horší smrt než nevinní, pak si to zaslouží...“ a šla dál, k dalším domům. Aranis se k ní mlčky přidala. Nenápadně se snažily obcházet domy, které stály jeden vedle druhého. Pak Aranis zahlédla Eleas u jedné z posledních chalup na kraji lesa a okamžitě zamířila s Lavril přímo k němu.

Když se potichu připlížily k oné chalupě, Eleas si jich už všiml.

„Eleasi, kde jsou ostatní?“ ptala se ihned Aranis, když vtom ze dveří domu, u kterého stáli, vyšel Veragin s Faliem.

„Proč jste byli uvnitř?“ zeptala se Lavril, jež měla stále připravený luk. Falien se na ni nechápavě podíval a pak úplně samozřejmě řekl: „Abychom se přece podívali, jestli tam nejsou naše zbraně, ale jak vidím, už jste je našly.“

„To našly,“ přisvědčila s úšklebkem Lavril. „Ale stačí tam nahlížet jen oknem, je tam dobře vidět a ty domy jsou všechny stejné. Když chodíte dovnitř, mnohem více riskujete.“

Falien zaskočeně zamrkal. Zdálo se, že je trochu na rozpacích: „To... to je pravda. Ano. Ehrm.“

„To nás nenapadlo...“ zabrumlal provinilým hlasem Veragin.

„To je teď jedno,“ přerušila je Aranis. „Naše zbraně jsou v domku kousek odtud.“

„Načapala nás jedna z těch harpyjí, takže to schytala. Musíme se tam hned vrátit, popadnout meče a zmizet dřív, než ji tam ty ostatní najdou scvrklou,“ doplnila ji Lavril.

„Scvrklou?“ podivil se Eleas.

„To uvidíš, tak pojďte,“ odbyla ho Lavril a všichni se co nejtíšeji vraceli zpět k domku, kde se nacházely jejich zbraně.

Jakmile Eleas, Falien i Veragin spatřili na zemi před domem mrtvou harpyji, otřáslí se hnusem.

„No to je odporné,“ poznamenal Falien, přičemž na tělo, nebo spíše na vysušenou kůži harpyje hleděl se zkřívenou tváří.

„Já myslela, že jsi byl unesen jejich krásou,“ rýpla si do něj Lavril posměšným tónem.

„To bylo před tím, než jsem odhalil jejich pravou tvář, drahá elfko,“ odvětil princ sarkasticky a až nepřírozeně se narovnal. Lavril se jen posměšně uchechtla, zatímco si muži šli pro své zbraně.

„Dobře. Máme zbraně. Teď ještě najít naše koně,“ prohlásil Eleas a připravil si luk a šíp, stejně jako Lavril, zatímco ostatní byli připraveni tasit meče. Stáli v uličce mezi chalupami, odkud se jim naskýtal poměrně dobrý výhled na shromáždění před vesnicí.

„Ale kde mohou být? Prohledali jsme skoro celou vesnici a nikde jsme je nenašli,“ uvažoval Falien.

„Zkusím je najít,“ řekla Aranis. „Pokusím se s nimi spojit myslí, pokud budou blízko. Dávejte pozor, aby sem někdo nepřišel.“ A zpřímila se narovnála, uvolnila ruce, zhluboka se nadechla a zavřela oči. Falien ji se zaujetím pozoroval. Eleas a Lavril hlídali každý jeden konec domu a Veragin stál u uličky a opatrně dohlížel na harpyje stojící před domy u vysokého sloupu, jenž byl nepochybně jakousi pozorovatelnou.

„Už je mám!“ vyhrkla náhle Aranis a otevřela oči. Ostatní se na ni prudce otočili. „Jsou hned za vesnicí, u lesa, na kraji útesu. Jsme totiž jen kousek od moře. Když půjdeme podél hvozdu, kde nás svázali, tak tam dojdeme,“ vysvětlovala s radostí v hlase.

„Výborně! Tak rychle, jdeme!“ zvolal potěšeně Eleas a všichni vyrazili zpět k lesu. Když tu je ale zarazily dva vysoké hlasy: „Kampak jdete?!“

Všichni se prudce otočili.

Za nimi stály dvě harpyje. Téměř okamžitě hlasitě zaječely a chystaly se proměnit do své pravé podoby, ale to už Lavril ani Eleas na nic nečekali a střelili jedné z nich šíp rovnou mezi oči. Ta se stejným způsobem i se stejným zápachem jako její předchůdkyně scvrkla a její vysušená kůže se zhroutila na zem. Druhá harpyje zavřeštěla ještě víc a během pár vteřin už měla křídla a vznášela se k obloze. Ale i přesto se Eleasovi podařilo prostřelit jí pravé křídlo a pak i srdce a harpyje skončila znovu na zemi. Aranis se zdálo, že jim ta proměna nečiní vůbec žádné potíže naproti tomu, když se před jejich očima měnily Alimancha a Onomincha. Pak ji napadlo, že se možná měnily schválně zpomalně, aby si je Aranis a ostatní mohli dobře prohlédnout.

Všem bylo jasné, že takovýto křik už ostatní harpyje určitě slyšely a co nevidět se sem přijdou. A také že ano. Ani ne za minutu se k nim blížila celá hromada nestvůr. Některé ještě v lidské podobě, ale většina už se v plné své *kráse* řítila po obloze.

Aranis a ostatní se okamžitě dali na útěk k lesu. Proběhli vesnicí a dál běželi podél hvozdu, přesně jak Aranis popisovala, až k okraji útesu. Harpyje jim byly celou dobu v patách a příšerně vřískaly.

Když doběhli na útes, spatřili na samém okraji koně přivázané u vysokého dubu u Kelonského lesa. Ten se táhl podél celého horního okraje útesu. Aranis se k nim ihned rozběhla. Cítila v chladném a vlhkém větru, který jí cuchal vlasy, mořskou sůl a slyšela burácející vlny. Doběhla až na kraj a neodolala pohlédnout dolů. Bez mála pět metrů pod skalnatým, vlhkým útesem dunělo moře, jehož zpěněná hladina divoce vířila a rozběsněné vlny narážely do skalnatých, kamenitých výběžků.

Aranis se rychle narovnála. Hned jí prolétlo hlavou, že by tam rozhodně nechtěla spadnout. Před očima se jí rozprostírala pochmurná a potemnělá hladina Nekonečného moře, neboť slunce se právě schovávalo za honícími se bílými a našedivělými mraky. Otočila se zády k útesu a rozhlédla se po svých přátelích, kteří se již potýkali s hordou rozzuřených létajících harpyjí. Z jedné strany je obklopoval Kelonský les

a z druhé strany Nekonečné moře a okraj útesu, který ubíhal až k vesnici, stojící na pobřeží.

Aranis se rychle dala do rozvazování koní.

Lavril a Eleas stříleli jeden šíp za druhým rychlostí blesku a dařilo se jim své cíle zasahovat obdivuhodně přesně. Ale harpyjí bylo mnoho, tak třicet, možná víc. Eleas jich zabil zhruba sedm a Lavril deset.

Jedna z harpyjí se snesla na Veragina a snažila se ho popadnout do svých spárů. Veragin uskočil z jejího dosahu a svalil se na zem. Harpyje toho využila a znovu se na něj vrhla s roztaženými pařáty a přitom dychtivě máchala slizkými šupinatými křídly, až se tráva okolo ní žalostně ohýbala. Zvířený prach vířil kolem jejích natažených pařátů a Veraginova ležícího těla. Ten se nestihl vyškrábat zpátky na nohy a snažil se od sebe alespoň odehnat harpyjiny chtivé drápy mácháním meče. Harpyje se nasupeně vznesla o trochu výš, aby mohla opět, avšak rychleji a prudčeji zaútočit na Veraginovu hlavu. Mladík se při tomto jejím pokusu překulil na bok a harpyje místo do jeho obličeje za-bořila své drápy do země. Vyrvala kusy hlíny a trsy trávy a chystala se opět nabrat výš-ku. To už byl ale Veragin na nohou a silným máchnutím meče jí usekl levou nohu. Harpyje s ohlušujícím kvílením vylétla vysoko do vzduchu a hnala se pryč. Její zkrva-vená noha zůstala ležet vedle Veragina, který se nad ní jen zhnuseně ušklíbl.

To už k němu ale mířila další harpyje, která vše sledovala z povzdálí. Řítla se na něj střemhlav z velké výšky. Veragin však zůstával stát na místě a ani se nepohnul. Bez jediného mrknutí ji pozoroval. Když už ho měla na dosah svých rukou s černými dlouhými drápy, na poslední chvíli uskočil stranou a harpyje se s hromovým zaduně-ním zřítla na zem. Její tělo udělalo pár kotrmelců a obrátů, přičemž se ozvalo zlověst-né zakřupání kostí. Veragin se okamžitě vymrštil ze země s mečem opět připraveným bránit se a zabít. Harpyje se nemotorně a potácivě sbírala z trávy, pak pohlédla na svá křídla a pokusila se je roztáhnout a zamávat jimi. Ale marně. Obě byla přelámaná a pravé dokonce proražené a celé zakrvácené. Hlasitě zanaříkala nad svými ranami, když tu ucítila bodavou bolest mezi žebry. Vytřeštěně pohlédla na Veragina a pak na jeho meč, hladce vykluzující z jejího šupinatého hrudníku. Z úst i rány se jí vydral plesnivější zápach a její zkrabatělá a scvrklá vysušená kůže se zhroutila k zemi.

Na Falienu útočily hned dvě harpyje najednou a on okolo sebe ztěžka sekal mečem ve snaze je od sebe odehnat. Poletovaly mu nad hlavou a svými křídly mu vhnánely do obličeje silné poryvy chladného mořského vzduchu. Jedna z nich si k němu troufla až pří-liš blízko a on ji sekl mečem do břicha, kde se jí okamžitě objevila dlouhá a hluboká rána. Harpyje se stáhla a bolestivě zavřeštěla. V tu chvíli se mu druhá harpyje zasekla drápy u nohou do ramen a snažila se s ním vzlétnout. Falien se zoufale i vztekle vzpíral a divoce sebou škubal. Už ho držela nad zemí, a zatímco vzpurně kopal nohama, ze zadu se k nim přihnul Veragin a s velkým výskokem rozsekl nestvůře záda. Harpyje zaječela, pustila Falienu a spadla na zem. Ze zad jí vytékaly proudy krve a tvořily pod jejím tělem rudé skvrny. Harpyje ještě mírně škubala nohou a trhala křídly, až z ní nezbylo nic jiného než vyprahlá smrdutá kůže v kalužích krve.

Falien se ohromen a překvapen tím, že mu právě Veragin zachránil život, ztěžka zvedal na nohy. „Díky...“ zahučel rozpačitě, ale pak vykřikl: „POZOR!“

Druhá harpyje, kterou předtím Falien sekl do břicha, přistála na Veraginovi a povalila ho na zem. Klekla si na něj celou svou vahou a sklonila se k jeho obličejí. Otevřela ústa a odkryla řadu špičatých nažloutlých zubů a pak zajčela tak, že Veragin div neohluchl. Stále ale v ruce svíral meč, a tak neváhal a jediným máchnutím jí uťal hlavu. Ta se skutálela k Falienovým nohám a harpyjino tělo kleslo na Veragina a potřísnilo ho krví. Veragin je rychle odhodil vedle sebe a vyskočil zpět na nohy.

Falienovi, který to všechno sledoval, se při pohledu na tělo, z jehož krku bez ustání tryskala krev, a na hlavu, ležící u jeho nohou, zvednul žaludek. Potlačil zvracení, ale zbledl a posléze nebezpečně zezelenal. Pohlédl na zakrváceného Veragina, stojícího vedle něj. Ten kluk mu právě zachránil život. Bez váhání se vrhl na obě harpyje a zabil je, což Falien nedokázal.

„Díky,“ zopakoval znovu princ a prohrábl si zpotené vlasy. „Zachránil jsi mi život.“

Veragin se na něj překvapeně podíval, ale nic neřekl, jen krátce přikývl. „UŽ JE JICH JEN DEVĚT!“ křičel rozjařeně Eleas, třímající v rukou luk a právě se vyhýbající náletu jedné z harpyjí.

„OSM!“ zvolala hrdě Lavril, když další harpyje dopadla na zem s jejím šípem mezi očima. Vtom se jí ale kolmo na hlavu snesla jiná harpyje a velkými pařáty na nohou jí vyrazila luk z rukou. Lavril se skácela na zem a harpyje jí ošklivě podrápala ruce, kterými si elfka chránila hlavu, k níž se harpyje všemožně snažila dostat.

Aranis se už podařilo rozvázat všechny koně, které poslala do hvozdu, a zavolala na ostatní: „Rychle! Do lesa! Mezi stromy se nedostanou!“ Pak si ale všimla souboje Lavril s harpyjí, neváhala ani vteřinu a rychle se k nim rozeběhla.

Míjela Eleas, tasícího meč, protože mu dvě z harpyjí také vyrazily luk z rukou. Byla už jen pár kroků od ležící a bránící se Lavril, na niž se harpyje nepřestávala sápat, a všimla si, že už k nim míří i Veragin s Falienem. Pozvedla ruce jako kdyby něco tahala ze země a vykřikla „Garas!“

Náhle se stébla trávy kolem harpyje a Lavril začala podivně pohybovat, kroutit a sít, až byla tlustá jako tužka a ohebná, jako by byla z gumy. Začala se prodlužovat a pak omotala celé harpyjino tělo jako pevné zelené gumové provazy a přitáhla ho k zemi, kam ho připoutala. Harpyje vřeštěla, ale nemohla se ani pohnout. Tráva byla pevnější než řetězy.

Aranis si oddechla, odhodila si vlasy z čela a chtěla Lavril pomoci se postavit, ale vtom Veragin s Falienem, kteří už k nim doběhli, sborově vykřikli: „POZOR! ZA TEBOU!“

Aranis se otočila, ale to už ji ze zadu plnou rychlostí nabrala další harpyje a mocnými záběry křídél s ní prudce stoupala k nebi. Dlouhé pařáty svírala kolem jejího pasu, a když vzlétla až nad stromy, zamířila nad moře a hlasitě se chechtala. Aranis se divoce zmítala, škubala sebou, ale nebylo to nic platné.

„NÉ! ELEASI! NESTŘÍLEJ!“ křičel na elfa Veragin ze všech sil, když viděl, že se chystá harpyji sestřelit, a doběhl s Falienem až k němu. Lavril, ležící stále na zemi, vstala a stejně jako ostatní nespouštěla Aranis z očí.

„Už jsou jen dvě. Vidíte? Ta co drží Aranis a támhle, vedle, je druhá. Ostatní tři odletěly, když jsi tamté usekl hlavu, Veragine,“ řekla s námahou v hlase. Bylo vidět, že jí podrápané ruce dost bolí, ale bolest ji nepřemohla.

„Když ji zabijeme, spadne i s princeznou do moře a vlny jsou zde divoké,“ upozornil vážným hlasem Falien, přičemž sledoval harpyji s Aranis vysoko nad mořem.

„Tak co uděláme?“ zeptal se Veragin. V hlase mu přitom zazníval náznak zoufalství.

„Mysleli jste si, že nám uniknete?! Chachachá!“ ječela harpyje a Aranis se obávala, že jí snad prasknou ušní bubínky.

„Pusť mě! Zlo bude stejně poraženo! A s ním všichni, kdo se přidají na Valgarovu stranu!“ snažila se přesvědčit harpyji, ale ta jen víc zaryla drápy do jejího těla.

Aranis ucítila jak se jí zabodávají do kůže, která teď hořela bolestí. Věděla, že nemá smysl nějak se pokoušet ze sevření vymanit, a mysl jí začal zaplavovat strach, snažila se ho však potlačit.

„Porazít našeho spasitele? Jak jsi naivní má drahá! Spasitel osvobodí všemocného pána zla a takové odporné nicky jako jste vy a všichni ti blázní, co věří v dobro, budou hnit v temnotě, která zahalí svět! PÁN GOLROG, DÉMON Z DÁVNÝCH SVĚTŮ, SE OSVOBODÍ!“ fanaticky vykřikovala harpyje a zasněně zkroutila rty do něčeho, čemu by se dalo říci úsměv. Už se té doby nemohla dočkat.

„Nic takového se nestane, Eminicho!“ křičela Aranis, která harpyji poznala „To by Valgar nejdřív musel získat jednoho z Etelwen, posvátného jednorozce! A TO SE NIKDY NESTANE!“

Eminicha nasupeně a plná zlosti zařvala a zabodla do elfky své strašlivé žluté oči.

„Staně se tak, když ty budeš mrtvá a mému pánovi už nebude nikdo stát v cestě!“ zavřískala a navzdory Valgarovým rozkazům povolila své drápy.

V ten okamžik se Aranis s hlasitým šplouchnutím zřítla do moře.

„PROBOHA...“ vyhrkla Lavril, když sledovala padající Aranis. Obě zbývající harpyje se radostně a skřehotavě rozesmály a odletěly pryč.

„ARANIS!!“ zařval Veragin a chtěl se vrhnout z útesu za ní, ale Falien ho chytil za paži.

„Ne, zadrž! Neblázní! Vlny by tě rozmlátily o útes jako nic! Aranis má šanci, harpyje ji hodila do moře dostatečně daleko od útesu,“ snažil se ho uklidnit, i když vlastně ani sám nevěděl, proč to dělá, možná, že cítil potřebu nějak mu oplatit to, že mu Veragin zachránil život.

„Určitě-určitě je naživu! Vím to!“ snažila se sama sebe uchlácholit Lavril. Veragin ji takhle rozrušenou ještě neviděl. Nikdy ji nic nedokázalo vyvést z míry, vždy byla tvrdá a silná, ale teď... Bylo vidět, že jsou s Aranis opravdové přítelkyně.

„Pojedeme kolem pobřeží! Moře ji musí vyplavit. Najdeme ji...“ ujišťoval sebe i své přátele Eleas a zdálo se, že si nehodlá připustit jinou možnost.

Veragin cítil jak se mu sevřel žaludek a rozbušilo srdce. Zhluboka přerývavě oddechoval, jakoby právě odběhl nepředstavitelnou vzdálenost. Nikdy nic podobného necítil. Nikdy neměl o nikoho takový strach. Poprvé v životě se bál. Byl ochotný

i zemřít, jen aby Aranis žila, byl přesvědčený, že si život zaslouží mnohem víc než on. Hlavou mu teď probíhala spousta myšlenek a pocitů. Ani si neuvědomil, že už sedí na Herkulovi a kluše s ostatními pro Snížka a Pittiho.

Kočkoroh i skřítek seděli v trávě za vesnicí u lesa a ani nemukali. Když k nim ostatní přijeli, oddechli si, že jsou v pořádku, ale pak si Snížek všiml Adalase bez Aranis.

„Kde je princezna?“ zeptal se a díval se přitom na Veragina. Ten však kolem něho bez povšimnutí projel a zvolal: „Tak rychle! Jedeme!“

Eleas na Snížka smutně pohlédl, poté na Pittiho a jen řekl: „Pitti, mockrát ti děkujeme, že jsi nám pomohl. Jsi velmi odvážný malý skřítek, ale už musíme jet. Vrať se domů.“

Pitti na něj nechápavě pohlédl. „Proč být smutný, vysoký muž špičaté ucho? Vynejít se mnou do vesnice mé?“

„Ne. Nemáme čas, ale děkujeme za pozvání. Sbohem.“ Eleas se snažil ze všech sil usmát, ale nešlo to. Pak se podíval na Snížka: „Pojď Snížku, pospícháme.“

Kočkoroh si naskočil k němu do sedla a s pravidelným dusáním kopyt zmizeli všichni Pittimu z dohledu.

ŠPATNÉ DÍTĚ

Král Leodhen stál na zdobeném balkóně své komnaty a se smutkem v očích pohlížel na nedaleká Dvojčata, na své nedobytné hradby, na město Walos a na svůj lid, vypadající z té výšky jen jako hemžící se mouchy.

„Nedokážu si představit, že by tohle všechno mělo zaniknout... Jsem přeci král. Nesmím dovolit, aby má země padla.“

Leodhen vypadal utrápeně. Tvář mu pokrývalo více vrásek, než kdy dřív, a bylo v ní znát trápení a starosti.

Na obloze se líně povaloval nějaký ten bílý nebo našedivělý mrak, foukal lehký jarní vánek, ale jinak bylo teplo. Slunce ozařovalo Dvojčata, Eleanor i mohutné hradby a celý Santiel vypadal, jako by byl zasypán nespočtem třpytivých perel. Jeho krása oslňovala každého, i samotného krále, ačkoli tu strávil celý svůj život. Svůj nádherný hrad nikdy nepřestával obdivovat.

„Můj pane!“ ozval se oddaný hlas za královými zády. Král se ani neohlédl a hned na hlas zareagoval: „Jen pojď, Tevlope, pověz, co je nového v mé zemi.“

Muž odhrnul fialkový závěs přehozený přes vchod a vstoupil. Ocítl se na sluncem zalitým balkóně a postavil se vedle krále. Pohlédl dolů, pak do dále a nakonec na nebe.

„Kirlopové dál napadají města a vesnice v údolí řeky Lili, pane. Teď prý napadli vesnici Nebel. Naši muži se je snaží odrazit. Chrání lid, jak jen to jde, můj králi. Město Niomber uchránili. A daří se jim i teď kirlopy pobít, ale těch jako by s každou zabitou skupinou přibývalo stále víc. Vojáci zabijí hromadu kirlopů, jenomže za pár dní se objeví další. A lidé umírají, pane,“ dokončil zprávu Tevlop a sklopil oči k zemi.

Byl jen o pár let mladší než král. Vlasy měl šedočerné a tvář zarostlou a ustaranou, s velkým zahnutým nosem, vysoké čelo pokrývalo nespočetně vrásek. Brnění či zbroj však postrádal. Byl oblečen do dlouhých šatů, přes které měl přehozený černý plášť. Už mnoho let byl královým věrným rádcem.

Leodhenovi se po této zprávě objevilo v tváři ještě více vrásek a ztěžka si povzdechl. Byl shrbený, jako by mu na zádech ležela tíha celého světa. Ruce měl za zády a zrak nyní upíral na Tevlopa. Pak se lokty opřel o složité vyřezávané bílé křišťálové zábradlí a upřeně se zahleděl někam hodně daleko.

„Černý čaroděj vysílá z temnoty stále více kirlopů. Činí se rychleji, než jsem předpokládal. Pro případ, že by princezna Aranis a její družina uspěly, chce zničit svět dřív, než

jednorožec dorazí do Etelwenu. Lidé už tuší pravdu. Vědí, že se probudilo zlo, a že se ještě většín k životu probudit chystá. Mají spoustu otázek...“

„Na které jim musíte odpovědět, můj pane. Jste náš král.“

„Ano, to jsem... Ale cítím se tak slabý a bezvýznamný, Tevlope...“

„Ale to nejste, pane. A lidé to vědí. Potřebují vás. Vzpomeňte na čarodějova slova. Na Orlinova slova, pane,“ Tevlop mluvil pomalu, vlídným hlasem.

„Já vím, dobře to vím a všemu budu čestně čelit. Neprodám svou zem temnotě a zlu lacino,“ pravil král náhle odhodlaným a hrdým hlasem. Tevlop se při těchto větách vzpřímil a usmál se. Kolem koutků úst a očí mu naběhly drobné vrásky. Pak ale Leodhenův hlas znovu sklouzl k tomu utrápenému a tichému tónu.

„Bojím se, že sbírá armádu, můj Tevlope. Že zaútočí na Walos, na Santiel...“

„Nejspíš k tomu nakonec dojde, můj králi,“ přitakal rádce upřímně.

„Doufal jsem, že mé obavy zapudíš,“ pousmál se Leodhen trochu trpce.

„Mám stejné podezření jako vy, můj pane. A mám zlé tušení.“

„Skutečně si myslíš, že by se Valgar opovážil na nás zaútočit...?“

„Jsem si tím téměř jist, králi.“

„Musíme být tedy připraveni. Lidé z Walos se ukryjí do podzemních síní Santielu. Lučičníci se rozestoupí po celých hradbách i na balkony a terasy věží! Máme ty nejlepší vojáky a nejsilnější, nejtvrďší hradby!“ plánoval obranu hradu král horlivým a rozhodným hlasem. „Neprohrajeme!“

„Ano, můj pane. Naše hradby jsou silné a vysoké. Velmi vysoké... a obrana je výborná,“ podpořil panovníkovy naděje Tevlop, ale vzápětí přiznal své obavy: „Ale vojáků nemáme mnoho. Kirlopů může být spousta. A my máme pouze sedm tisíc mužů, z nichž většina je právě někde v Lilandgarii a brání náš lid, města a vesnice před vpády těch monster.“

Král chvíli přemýšlel a pak pomalu vyřkl své rozhodnutí: „Pokud si myslíš, že sedm tisíc vojáků je málo, požádáme o pomoc elfy...“

„Elfy?!“ podivil se Tevlop vyjeveně, až se na něj král zaraženě otočil a rádce jen pokorně a tišším hlasem dodal: „Pane.“

„No, ano,“ odpověděl král trochu nejistě. „Nic jiného nám nezbyvá. Není nikdo jiný, kdo by nám mohl pomoci.“ A trochu se zamračil, sám ještě uvažoval o jiné možnosti, ale nenašel ji.

„Ale pane, vždyť nemáme způsob, jak se s elfy spojit,“ stále nechápal královo rozhodnutí Tevlop.

„Ale ano. Máme.“

„Jaký? Nekonečné moře dokáže přeletět jen pták Fénix nebo Magická holubice. A ty my přeci nevlastníme,“ trval na svém Tevlop.

„Orlin má Magickou holubici! To byl způsob, jak dal vědět elfům, aby do Lilandgarie připlula princezna Aranis a našla posvátného jednorožce. Orlin mi prozradil místo, kde pobývá. Žije v sídle Nimilied. Je to ovšem na druhém konci Lilandgarie. Na severozápadě, v oblasti pustin a věčného sněhu.“

„Ach, proboha, pane! Vždyť je to přes celou Lilandgarii! Sám jste to právě řekl! Snad tam nechcete pro tu holubici poslat nějakého posla? Vždyť je to nemožné. Musel

by se vydat stejnou cestou, jako elfská princezna a váš syn. A navíc by tu cestu jen těžko přežil a trvalo by mu to hodně dlouhou dobu a..“

„Nejsem přece hlupák, Tevlope!“ osopil se na svého rádce Leodhen pobouřeně.

„To zajisté nejste, můj králi,“ zašeptal muž a pokorně sklonil hlavu.

„Pošlu k němu svou holubici, tu obyčejnou, samozřejmě. Snad tu dálku překoná a vrátí se zpět se svou sestřenkou,“ vysvětloval už klidným hlasem král.

„Jistěže,“ přitakal Tevlop a cítil se přitom jako naprostý pitomec, což nebývalo časté. Obvykle mluvil moudře a chytře.

„Počítám, že jí cesta bude trvat tak týden, možná víc. Má holubice dorazí zpět na Santiel za další týden, ale Magická holubice by tu mohla být už tak za dva dny. Poté ji vyšlu přes Nekonečné moře. To by mohlo zabrat další týden. Je to sice mnohem větší vzdálenost, než je celá rozloha Lilandgarie, ale Magická holubice létá nesmírnou rychlostí. Takže celý tento proces potrvá asi tak šestnáct dní. A to nepočítám dobu plavby elfské armády, tedy, jestli naši žádost o pomoc vyslyší. Princezně to do Lilandgarie trvalo asi dva týdny, jestli ne víc... Můžeme doufat, že elfská pomoc dorazí alespoň během začátku války,“ uvažoval Leodhen nahlas a Tevlop mu pozorně naslouchal.

„Ano, pane, to by mohlo vyjít,“ souhlasil se svým králem.

„OQALE!“ Zvolal král znenadání a nahlédl do své komnaty. Obrovské dvoukřídlé dveře na druhém konci místnosti se s mírným zaduněním otevřely a dovnitř zpříma vkročil malý tlustý muž v brnění a helmě, v ruce držel oštěp a u pasu se mu kýval meč. Byl od krále vzdálený na délku celé místnosti, a tak hlasitě, hlubokým hlasem zvolal: „Ano? Můj pane?!“

„Okamžitě dáš vyslat tu nejzdatnější a nejvytrvalejší královskou holubici na severozápad, do sídla Nimilied, k čaroději Orlinovi s prosbou o zapůjčení jeho Magické holubice. Rozuměl jsi mému rozkazu?“ otázal se ho král přísně.

„Ano, pane!“ zvolal oddaně muž a odešel. Král se otočil zpět k Tevlopovi a posmutněle si povzdychl:

„Však já věděl, že to dítě nám jednoho dne přinese zkázu.“

Krátce se na Tevlopa podíval a odkráčel zpět do prosluněné komnaty, kde unaveně usedl na svůj honosný trůn na samém konci místnosti, mezi dvě obrovské sochy elfů. Tevlop přešel za ním a odhodlaně se ho zeptal: „Pane, mnohokrát jste se přede mnou zmínil o jakémsi dítěti, ale vždy jen v hádankách. Dnes už mi prozradíte ten příběh? Jedná se o Valgara, že ano?“

Leodhen na Tevlopa nejistě pohlédl, ale pak souhlasně přikývl.

„Byl jsi mi vždy výborným rádce, společníkem a věrným přítelem, Tevlope. Myslím, že teď si zasloužíš slyšet celou pravdu o Valgarově životě. Je to dlouhý příběh. Málo kdo ho zná, nebo spíše ti, co ho znali, už zemřeli. Začal asi před třiceti lety.“

Tehdy jsem byl opravdu hodně mladý a zbývalo už jen pár dní do mé korunovace. Myslím, že mi bylo kolem dvaceti let. Otec byl výborný král a Lilandgarie pod jeho králováním jen vzkvétala. Vlastně se celé naší zemi dařilo dlouhé věky, již od příchodu elfů. Lidé byli šťastní, plní života a síly. Rodila se nová zvířata, kouzelné bytosti se radovaly. Příroda byla bez poskvrny, svěží a čistá.

Otec se v těch dobách seznámil se záhadným čarodějem. Zjistil, že jde o moudrého

a spravedlivého muže. Ale také o velmi mocného mága. Jmenoval se Orlin a s otcem se stali velkými přáteli, i já jsem se s ním hodně sblížil,“ vyprávěl posmutněle král a Tevlop ho pozorně a napjatě poslouchal.

„Zkušený Orlin byl tou dobou už v letech, ale i tak udělal osudovou chybu. Zamiloval se. Jeho láskou byla obyčejná, ale půvabná žena ze západní vesnice Reas, jmenovala se Melinda, myslím. Nespoutanost a divokost, to jsou slova, která by ji přesně vystihla. Orlin se do ní pobláznil, dokonce nám ji představil jako svou ženu, i když se nikdy nevzali. Poté založili svůj společný život na severozápadě Lilandgarie v Orlinově sídle Nilied.“

Král se na chvíli odmlčel a nabíral sílu pokračovat ve vyprávění.

„Čaroděj Orlin že byl zamilovaný?“ zasl Tevlop. Vždy považoval Orlina za příliš hrdeho, moudrého a chytrého, než aby podlehl ženskému kouzlu. Ale láska je velmi mocná čarodějka, zjevně mocnější, než Orlin sám.

Po chvíli král pokračoval:

„Já už byl nějaký ten měsíc králem, velmi jsem se na kralování těšil, i když z dnešního pohledu bych se raději králem nikdy nestal. Ta zodpovědnost je příliš tíživá... Ale to by byl jiný příběh.“

Takže, byl jsem králem a snažil jsem se pokračovat v otcových stopách. Ten zemřel, jak všichni vědí, pár dní po mé korunovaci. Nemusím říkat, že pro království to byla ohromná ztráta, ale především pro mě. Moje matka se jeho smrti naštěstí už nedožila.

Víš, já jsem ale Melindě nikdy moc nedůvěřoval. Byla až příliš záhadná. Stále se někam vytrácela a mnoho nocí nebyvala doma. Orlin se mi s tím často svěřoval, zřejmě mu to ale příliš nevadilo. A zanedlouho se jim narodilo dítě, chlapec. Melinda však porod nepřežila. Když umírala, prozradila Orlinovi důvod svých odchodů a věčné záhadnosti. Svěřila mu své tajemství, své prokletí... Byla vlkodlak... už od narození.“

Tevlop sebou polekaně škubl a vytřeštil oči. Král si toho však nevšímal a pokračoval v líčení příběhu.

„Jediný, kdo o jejím strašlivém prokletí věděl, byla její matka. Podivná to žena. Vyráběla různé lektvary, medicíny, nápoje a též lektvar proti vlkodlačí kletbě. Melinda užívala pravidelně protilátku, která měla potlačit její proměnu v den úplňku, ale ne vždy jí lék pomohl. Lidé, kteří se vlkodlakem narodí, jím zůstanou až do své smrti. Na to žádný lék není... lze se snažit pouze kletbu potlačit. Pro člověka kousnutého vlkodlakem a proti přenesení kletby existuje lektvar, jenž kletbu dokáže v určitý čas zvrátit, ale člověk, který se jako vlkodlak narodil, jím zůstane až do konce života.“

Po Melindině smrti její matka odešla někam do Zerovského lesa a Orlin se vzpamatoval ze zármutku, překvapení, ale i ze štěstí z narozeného syna. Rozhodl se ho vychovat, jak nejlépe to půjde. Dal mu jméno Valgar,“ hlesl král a zavřel oči, jakoby se snažil s tou strašlivou pravdou znovu vyrovnat.

„VALGAR!? VALGAR A ORLINŮV SYN?“ opakoval nevěřícně Tevlop. Zřejmě nemohl uvěřit vlastním uším. Zapotácel se, jako kdyby na něj přicházely mdloby, a vytřeštil oči. Potom si klekl na zem a vyděšeně na krále pohlédl. „Ale jak je to možné, můj pane? Ta zrůda že pochází z Orlinovy krve?“

„Vše se dozvíš, Tevlope. Toto ani zdaleka není konec vyprávění,“ ubezpečil ho král.

„Orlin se velmi obával, co s jeho synem udělá vlkodlačí krev. A obával se právem. Naštěstí Valgar po své matce nezdědil kletbu, ale zlo z kletby vyplývající ano. Strašlivá touha po smrti jiných, po krvi, po zlu, po zabíjení a zkáze v něm z vlkodlačí krve zůstala. Po Orlinovi podědil jen čarodějně schopnosti a nesmírnou vychytralost, která se později spojila s podlostí a lstivostí.

Už když byl Valgar malý chlapec, pozoroval na něm jeho otec projevy krutosti a sklonu ke zlu. Orlin se tehdy rozhodl s těmito jeho *zálibami* skoncovat a začal syna trénovat v tvrdém výcviku kouzel, magie, odhodlanosti, čestnosti, odvaze, moudrosti a vytrvalosti. Chtěl mu vštípit vše, co by ho mělo vést po cestě dobra. Ale nic nepomohlo a Valgarovi se postupně začalo všechno to poučování o spravedlnosti a dobrou přičít. Čím dál víc pohrdal dobrem a vším s dobrem spojeným. Nakonec využil tvrdého výcviku svého otce proti němu samému. Byl velmi mazaný a dokázal až příliš dobře předstírat. Nedával na sobě znát žádnou nechuť vůči dobru a vůči celému světu. A Orlin nepoznal, že jeho syn místo svého otce, krále a dobra drží v úctě temnotu, zlo a peklo.

Valgar prahl po moci, chtěl se stát mocnějším, než byl jeho otec. Věděl, že jediný způsob, jak toho dosáhnout, je černá magie. Ta nabízí svůdné zdroje moci a obrovské a rozmanité síly, po kterých Valgar v hloubi své zkažené a zčernalé duše toužil. Zlo a černá magie bylo to jediné, co v životě miloval. Otce nenáviděl a pohrdal jím, považoval ho za slabocha, jenž zcela slepě a oddaně slouží dobru. Nenáviděl jeho neustálé rady a přednášky o cti a čestnosti, o lásce a přátelství. Nenáviděl jeho tvrdé, zdoluhavé výcviky, a především nenáviděl dobro. Přál si stát se největším a nejobávanějším mágem všech dob a konečně zbavit svět dobra, které tolik nenáviděl, ke kterému cítil jen odpor. A proto se rozhodl vyvolat síly mnohem větší a starobylejší než cokoli jiného. Síly čistého zla, spící hluboko v temnotě. Vidina světa zahaleného ve zkáze a stínu se mu velice líbila a motivovala ho k ještě větší posedlosti zlem. On sám by se sice nikdy nestal pánem světa, ale sloužit tak obrovské temné síle, jakou vlastní právě prastarý démon Golrog, se mu zamlouvala daleko víc,“ vzpomínal král a Tevlop se tvářil stále vyděšeněji.

„Valgar byl už tehdy podlý a lstivý, ale také neobvykle tichý. Celé dny si jen četl nejrůznější a nejstarší knihy o zlu a o všem s ním spjatým. Mezi lidmi chodil jen málokdy, a když už přece do nějakého města nebo vesnice zašel, pohyboval se velmi ostražitě a nenápadně. Za každou cenu se snažil nevzbuzovat pozornost, chtěl být pro ostatní lidi bezvýznamný a nevýrazný, neškodný a nemluvný chlapec. Nikdo, ani jeho otec, nevěděl, jaký doopravdy je. Co se skrývá za maskou nevinnosti a nenápadnosti. Nikdo netušil, jaké jsou jeho sny a cíle. Jaké plány se chystá uskutečnit.

Orlin se vždy vyhýbal Valgarovým otázkám o jeho matce. Nechtěl mu říct pravdu o tom, že byla vlkodlak. Snad se i bál, co by to s jeho synem mohlo udělat. Valgar byl nevyzpytatelný a tajemný. Orlin nikdy nevěděl, co se mu doopravdy honí hlavou. Moc toho nenamluvil a s otcem komunikoval, jen když musel.

Valgar byl ovšem odhodlaný zjistit o své matce vše. Otce nenáviděl, ale věděl, že své kouzelné schopnosti zdědil po něm. Ovšem v názorech na svět se s ním zásadně rozcházel. Byla snad jeho matka také nakloněna zlu a černé magii? Nebo to byla jen obyčejná chudá ženská, co zastávala dobro stejně jako jeho otec? Rozhodl se to zjistit. Navštívil

vesnici Reas, kde věděl, že vyrůstala. Ptal se lidí a hledal sebemenší stopy po své matce. Vystupoval se vší opatrností a nenápadností. A nakonec zjistil pravdu. Podařilo se mu vypátrat, jaké prokletí ji stihlo. Dozvěděl se, že byla vlkodlak, a to ho ještě více utvrdilo v přesvědčení, že je předurčen sloužit zlu. Byl hrdý, že pochází z krve temného tvora, a oblíbil si velké psy, a hlavně vlky. Pamatuji si, jak si mi jednou Orlin stěžoval, že se kolem Nimiliedu neustále potulují vlci a Valgar si nejednou nějakého vlka domů přivedl. Řekl Orlinovi, že ví celou pravdu o matce, což Orlina značně znepokojilo. Ale jeho syn se od doby, kdy u něj Orlin začal s výcvikem dobra, nezdál být nakloněn něčemu jinému, než právě dobru. Ano, jak už jsem říkal, Valgar byl výborný herec, ale především s otcem o ničem nemluvil, neradil se s ním a hodně se mu vyhýbal.

Asi ve svých dvaceti letech potají studoval brány temnot a netvory z temnot pocházející. Bílou magii přetvářel v černou a učil se pradávne kletby dosud uspané v hlubinách temnoty, které vracel zpět na zem. Potají kolem sebe shlukoval své stoupence a chystal se uskutečnit krutý plán. Jednoho dne se vytratil z otcova sídla a chystal se osvobodit to nejhorší zlo všech světů celého vesmíru, aby mu mohl věrně sloužit a dobro jednou provždy zaniklo. Proslýchalo se, že mu v uskutečnění jeho plánu pomáhal nějaký sluha přímo z Nimiliedu.

Orlin na jeho záměr naštěstí včas přišel. Nevím jak, ale někdo nebo něco ho o Valgarově plánu musel informovat. Objevil na svém sídle Nimilied tajnou místnost svého posledního syna, jež byla plná černé magie, zaříkávad, knih o temnotách, o Pánovi zla a celého podsvětí – démonu Golrogovi, který vězí v temnotě a čeká na vysvobození, aby se mohl vrátit na svět, jež by mohl ovládnout. Orlin naštěstí pochopil zřůdný plán svého zvráceného syna a včas ho zastavil. Musel se s ním utkat v boji kouzel. Bílá a černá magie stály proti sobě. Otec a syn se střetli v nelítostném boji, jeden o přetrvání dobra, druhý za proniknutí zla. Orlin nakonec nad Valgarem zvítězil a spoutal ho velmi silnou Kletbou všech čtyř zemských živlů, propůjčenou od ptáka Fénixe. Svého syna pak uložil do podzemí svého sídla Nimiliedu, kde zůstal uvězněn deset let, a přestal ho nazývat svým synem. Pro Orlina jeho syn zemřel. Teď už žádného syna nemá. Od těch časů jsem ho neviděl. Až nyní.“

„Ale jak chtěl vlastně Valgar vypustit Golroga z temnot, když svět chránilo dobro jednorožců? Tehdy byli všichni ještě pohromadě v zemi Etelwen. Zlo nemělo šanci dostat se na svět,“ nechápal šokovaný Tevlop. Král si zhluboka smutně povzdechl:

„Orlin si dodnes není jistý, jak to tehdy přesně mělo být. Ale podle všeho chtěl Valgar využít nějakého nevinného člověka, kterého by nejspíš ovládl nějakým kouzlem nebo zaklínadlem a poslal ho do Etelwenu, aby zabil jednoho z jednorožců. Tím by se navždy narušilo dobro a zlo by mohlo proniknout na svět. Jen nevinný člověk oddaný dobru může vstoupit do Etelwenu, zlo by se tam nikdy nedostalo. Myslím, že celou dobu, co byl Valgar spoután Kletbou čtyř zemských živlů, nějakým způsobem stále sílil a čekal na chvíli, kdy se bude moci osvobodit. A ta chvíle nastala teď. Vycítil, že se jeden z jednorožců odloučil od svého stáda, a tím se narušilo dobro. Vycítil, že nastala jeho druhá šance osvobodit Golroga, a tentokrát si svůj plán mnohem lépe promyslel a připravil. Koneckonců na to měl dlouhých deset let.“

„To je příšerné, můj pane,“ vydechl zděšeně Tevlop. Král přikývl a pokračoval ve vyprávění.

„Lidé se o Valgarově plánu dozvěděli, a když ho Orlin uvěznil, oddechli si. Avšak od Valgarova pokusu vyvolat Golroga a od jeho následného spoutání a uvěznění již zažívala naše země strach a doteky zla, do těch dob něco nepoznaného. V Lilandgarii se od té doby tu a tam neustále objevují nějakí jeho věrní stoupenci, z nichž nejhorší jsou Mordatové. Už přes čtyři roky sužují náš lid Valgarovým jménem. Až poslední rok se zprávy o nich pomalu přestávají šířit. Ale nevěřím, že by se svým vražděním a vypalováním vesnic skončili. Lidé žili alespoň trochu v klidu, když věděli, že je Valgar uvězněn, ale jen do doby, než se tady objevili Mordatové.“

Jen málo lidí tuší, že je Valgar Orlinův syn. Ale teď se mu jakýmsi způsobem podařilo Kletbu zničit a uniknout, skrýt se někde v Lilandgarii, a nikdo netuší kde. Kryje se silným kouzlem a otevřel Bránu temnot. Jak jsem říkal – jakoby jeho síly nepřibývaly, zatímco byl spoután, a teď je silnější než kdy dřív. A lidé už to tuší. Kvůli kirlopům, kteří se snaží vyhubit náš lid a nastolit zlo, lidé vědí, že se Valgar musel vrátit a chce uskutečnit svůj dávný hrůzný plán.“

Král domluvil a úlevou si oddech. Byl očividně rád, že mohl vše někomu povědět a podělit se o strašlivou pravdu.

Tevlop sotva popadal dech. Nečekané odhalení ho zcela vyvedlo z míry, ale snažil se uklidnit a vše pochopit.

Král se po chvíli ticha rozhodl navodit trochu jiné téma.

„Jak se vede princezně Aranis a jejím druhům? Co můj syn? Máte nějaké zprávy? Jak jsou daleko? Osud našeho světa teď závisí na nich...“

„Em... Ne můj pane. Nic o nich nevíme. Žádný z našich vojáků je neviděl. Ale určitě jsou všichni v pořádku a vedou si skvěle, jsem o tom přesvědčený. Zvláště, když je doprovází váš syn.“

„Ach ano... Dobře... A co náš vězeň? Ani po něm nejsou žádné stopy?“ zeptal se král znaveně, očekáváje pravidelnou odpověď.

„Ne. Bohužel nemáme nic, pane. Jako by se vypařil,“ odpověděl pomalu Tevlop, ale králi při tom do očí nepohlédl. Styděl se, že vojáci vězně ještě nedopadli. „Ale stále po něm pátráme, můj králi,“ dodal nakonec.

„Dobrá tedy. Dnes to bude nejspíš všechno... Půjdu si teď lehnout. Cítím se den ode dne starší... unavenější...“ a s těmito slovy opustil Tevlopa i svou komnatu a přešel do vedlejší místnosti.

U VELKÝCH HŘIBŮ

Blížil se večer a obloha se zdála být stále temnější. Slunce už zacházelo za moře a zalévalo ho mnoha odstíny purpurově rudé barvy. Černošedé mraky se začaly zatahovat a divoce se honily po obloze. Stromy Kelonského lesa vrhaly děsivé, protáhlé stíny. Veragin a ostatní je ale neviděli, protože jeli podél mořského pobřeží na východě země směrem na jih. Všude kolem byla k spatření jen tmavá tráva, zmítající se ve stále silnějším větru, a jemný vlhký písek, do kterého se koním bořila kopyta. Všechny zvuky přírody přehlušil dunivý šum moře a drobných zpěněných vlnek valících se na pobřeží. Z moře vyčnívaly velké mokré kameny, některé špičaté, jiné ploché, o které se rozrážela nebo je omývala burácející voda.

„Za chvíli bude tma. Aranis tu musí někde být. Moře ji muselo vyplavit...“ mumlal si nepřítomně pro sebe Veragin, nebo to prostě jen říkal Herkulovi.

„Je tu čerstvý a svěží vzduch... Aranis je jistě na živu. Cítím to...“ ubezpečoval ostatní Eleas a rozhlížel se po moři.

Falien, který jel vedle něho, na něj jen smutně pohlédl a sklopil hlavu. Zřejmě nevěřil, že by mohla Aranis přežít. U útesu byly vlny silné. Musely ji stáhnout pod hladinu, jistě se utopila. Ale ostatním své obavy nesdělil, obdivoval a respektoval jejich víru v Aranisino přežití a sám v něj také doufal.

„Myslím, že se sem něco žene. Bouře nebo silný déšť,“ upozornila je náhle Lavril a vzhlédla k obloze. Eleas se na ni podíval a pak řekl: „Ty rány by sis měla nechat ošetřit.“

„Ne, je to jen škrábnutí. Nejdříve musíme najít Aranis,“ odpověděla dívka a nenápadně se podívala na své podrápané ruce, držící otěže. Rukávy měla roztrhané a škrábnutí jí dost páliily, ale dalo se to vydržet. Nejdříve chtěla najít svou přítelkyni. Eleas na ni znepokojeně pohlédl, ale už nic nenamítal, věděl, že by svou sestru k ošetření stejně nepřesvědčil.

Jeli dál podél pobřeží a vítr nabýval na síle. Bylo stále chladněji a zdálo se, že už vyšel i měsíc, ale šedé a načernalé mraky ho ihned schovaly, takže jim na cestu neposvítíl.

„Jsem si jistá, že přijde bouře,“ prohlásila po chvíli s jistotou Lavril. Její bílé vlasy, svázané v dlouhém ohonu, za ní ve větru neklidně povlávaly.

„Počkat!“ zvolal náhle Eleas, zrak upírající k moři. „Támhle někdo leží!“

„Cože?!“ vyhrkl Veragin a rozhlížel se po pláži. V tu chvíli sebou Adalas divoce trhl a začal pohazovat hlavou a řehtat.

„No tak! Přestaň!“ okřikovala ho Lavril, která svírala jeho otěže. „Nemohu ho udržet!“

„Protože ji cítí! Cítí Aranis! Je tady, támhle u moře!“ volal Eleas a každým slovem zvyšoval hlas, až křičel.

Veragin okamžitě seskočil z Herkula a běžel na pláž. Ostatní udělali totéž. Lavril pustila Adalase, a ten vystartoval stejným směrem a doběhl k moři jako první.

A opravdu. Na pláži, hned u moře, ležela na zádech Aranis. Byla zabořená v měkém písku a měla zavřené oči. Mořské vlnky jí pravidelně omývaly tělo. Byla úplně promočená a černé mokré vlasy jí zakrývaly obličej. Adalas k elfce přiběhl a jemně do ní strčil vlhkým čumákem. Pak k ní doběhl Veragin i ostatní a Adalas s uraženým řehtáním ustoupil stranou.

Veragin k dívce poklekl a vzal ji do náruče. Pak jí něžně odstranil vlasy z tváře a zašeptal: „Aranis... Vzbud' se... prosím.“

Falien se na královnu země podíval a popadla ho hrůza, že se jeho obavy naplnily. „Ona je... je...“

„Není mrtvá. Jen spí,“ vyvrátil jeho obavy něčí hlas.

Všichni se začali udiveně rozhlížet, až spatřili neznámou dívku, ležící na velkém plochém kameni v moři kousek od nich. Na první pohled bylo vidět, jak moc je krásná. Měla velmi jemnou kulatou tvář a krásný úsměv. Mokré dlouhé vlasy barvy půlnoční modři měla sčesané na stranu, v uších jí zářily růžové perly a na krku se jí skvěl náhrdelník z mušlí a lastur. Byla štíhlá a úplně nahá, jen ňadra jí zakrýval pás z mořských hvězdic. A místo nohou jí vyrůstal rybí ocas. Pokrývaly jej růžové šupiny s černými kolečky jako ocas nějaké pestře zbarvené korálové rybky.

„Páni...“ vydechl Falien a ohromeně si ji prohlížel.

„Jsem Tania, mořská víla,“ představila se hrdě. „Vidím, že jste se ještě s mořskými lidmi nesetkali.“

„Víme, že existujete, ale...“ začala Lavril a snažila se skrýt svůj úžas.

„Nojo. My se moc často vidět nenecháváme. Ale vás dvounohé pozorujeme rádi. Je to docela zábava! Já žiji se svou rodinou tady poblíž, v korálovém útesu.“

„Ale co je s Aranis?“ přerušil ji naléhavě Veragin.

„Vždyť jsem už říkala, že spí. Stihla jsem ji dopravit na břeh dřív, než se utopila.“

„Takže jsi ji zachránila?“ zeptal se Veragin a také si ji se zájmem prohlédl.

„No, vlastně ano. Zrovna jsem se vyhřívala na svém oblíbeném kameni poblíž útesu, když jsem viděla, jak ta holka žbluňkla do moře. Bylo mi jasné, že dvounožce tady hned stáhnou podvodní víry a vlny, a tak jsem si řekla, že bych jí mohla pomoci. Teda, moc se mi z mého kamínku do moře slézat nechtělo, ale stejně bych tam pak musela hupsnout. Když jsem ji chytila, byla ještě při vědomí, a pak usnula. Teda... myslím, že usnula.“

Vysvětlovala Tania zamyšleně a hrála si přitom se svým náhrdelníkem z mušlí a lastur.

„Myslím, že jen ztratila vědomí,“ upřesnil Eleas a s úlevou se na Aranis podíval. Ta se najednou pohnula a pomalu otevřela oči.

„Aranis! Jak je ti?“ vyptával se nadšeně Veragin a rázem mu spadl ze srdce obrovský kámen.

„Uhm... já... už líp...“ mumlala elfka unaveně a pomalu začínala rozpoznávat i ostatní postavy kolem sebe, včetně Adalase a Snížka. Pak se pokusila posadit, ale v hlavě se jí ozvala příšerná palčivá bolest. I přesto si sedla. Rychle si sáhla na opasek, aby zjistila, jestli má svůj meč. Ale byl pryč. Mrzutě si povzdechla. Ztratila ho.

„Nehledáš tohle?“ zavolala na ni Tania a nadzvedla ocas, z pod kterého vytáhla Aranisin meč. Sundala z něj namotanou chaluhu a pak ladně skočila do vody a zmizela pod hladinou. Za pár sekund se vynořila u břehu a podala Aranis její meč. „Moc pěkný. Ale mně by byl k ničemu,“ dodala s úsměvem.

„Děkuji ti... za všechno!“ hlesla Aranis upřímně a zahleděla se Tanie do očí. Její bezstarostný život jí záviděla.

„Ani nevíte, princezno, jaký jste nám nahnala strach,“ usmál se Falien s viditelnou úlevou. Eleas k ní ihned poklekl a pevně ji objal.

„Ještě že jsi v pořádku...“ vydechl tiše, pak opět vstal a obrátil se vděčně na Taniu.

„Moc jsem se o tebe bála...“ zašeptala Lavril a klekla si k elfce do písku. „Zachránila jsi mi život a málem kvůli tomu ztratila ten svůj.“

„Ty můj život chráníš neustále. Teď byla řada na mně,“ odvětila laskavým, ale unaveným hlasem Aranis a chytila ji za ruku.

„Mám tě moc ráda. Jsi jako má sestra, Aranis,“ špitla Lavril a v očích se jí zaleskly slzy. Aranis věděla, že Lavril jen málokdy pláče, a objala ji.

„I já tě mám ráda. Vždy jsi pro mě byla sestrou.“

Ostatní jejich rozhovor neslyšeli, bavili se s Taniou a stále se jí na něco vyptávali. Tanie jejich pozornost zjevně velmi lichočila a s nadšením jim na vše odpovídala.

Aranis se pokusila vstát a opřela se o Adalase, který do ní neustále jemně strkal čumákem.

„Už je mi dobře Adalasi...“ pohládila ho a políbila na čelo.

„Ty jo, princezno, to sem fakt rád, že už si v pohodě! S Veraginem nebyla vůbec žádná řeč!“ stěžoval si Snížek, ale držel se přitom v dostatečné vzdálenosti od Adalasových kopyt.

„Jak to myslíš?“ podivila se Aranis.

„No, byl nějak divnej. Skoro vůbec se s náma nebavil! Chtěl tě prostě...“

„Ale prosím tě Sněhu!“ přerušil ho Veragin zostrá. „Jen jsem měl o tebe strach, Aranis...“

Elfka se usmála a upřeně mu pohlédla do tajemných očí.

„Jsi úplně promočená,“ poznamenal nakonec ustaraně.

„To nevadí, stejně začíná pršet,“ odvětila dívka. A opravdu. Na zem začaly padat kapky deště.

„Nedaleko je několik vesnic. Určitě tam mají nějaké hostince, kde bychom se mohli schovat a třeba si pronajmout i nějaký pokoj,“ přidal se k nim Falien.

„Ano. Ale vezmeme si raději pláště, abychom zbytečně nevbuzovali pozornost. Teď, když jsou všude kolem Valgarovi špehové,“ upozornil je Eleas a začal vytahovat z brašen šedé pomačkané pláště.

„Já mám svůj,“ řekl Veragin a nasadil si kapuci.

„A co já?“ zakňoural Snížek, kterému už kožich začínal vlhnout pod náletem deštivých kapek.

„Tak pojď!“, vyzval ho Veragin a roztáhl svůj kožený plášť, aby pod ním Snížka schoval. Snížek se odrazil od země a skočil mu do náruče.

„Pozor!“ zavrčel Veragin. „Ať mě tím svým rohem nepropíchněš.“

„No, to já abych raději plavala!“ zvolala Tania a snažila se rukou zakrýt své vlasy před deštěm, jakoby je už beztak neměla mokré.

„My mořské víly dešť nesnášíme. Vlastně nesnášíme jakoukoli neslanou vodu. A máma už určitě vyvádí, kde jsem tak dlouho. Navíc se nesmím za bouřky zdržovat nad hladinou. Tak se mějte hezky! A někdy za mnou klidně připlavte! Bydlíme támhle za tím nejbarevnějším korálovým útesem! Tak nashledanou!“ křikla ještě mořská víla a už se nořila do moře. Aranis jí ještě zamávala, ale Tania už ji neviděla.

„Tak, myslím, že bychom měli vyrazit. Vítr stále sílí a princezna by mohla prochladnout,“ pobídl je Falien, už celý zahalený v dlouhém, nepromokavém plášti. Nasedl na Kyma a pohlédl na elfy: „Myslel jsem, že si vezmete nějaký bílý plášť, vyšívaný stříbrem, nebo nějaký vám podobný,“ pobaveně si do elfů rýpl.

Eleas, který si právě oblékal černý, lesklý, ale obyčejný plášť s kápí, se na něj usmál, zatímco Lavril, zabalená v šedém, nenápadném plášti, se jen ušklíbala.

„Nejsme přeci hloupí, *princi*,“ slovo prince Eleas naschvál zdůraznil. „V našich elfských pláštích bychom zřejmě pozornost vašich lidí příliš neodvrátili. Proto jsme si vzali tyto obyčejné.“

Aranis si také jeden oblékla, ne aby nezmokla, neboť byla stejně promočená na kost, ale proto, aby se alespoň trochu zahřála a také nepřitahovala pozornost. Seděla už na Adalasovi a vítr jí šlehal do tváře, takže se třásla zimou i v plášti.

Všichni pobídlí své koně ke klusu, aby do nejbližší vesnice Ínas dorazili co nejdříve. Obloha už byla úplně černá a občas ji prozářil nějaký ten klikatý blesk a spolu s ním se ozvala i ohromná rána. Déšť byl hustý a vítr silný. Aranis jeho vinou sklouzla kápě z hlavy a dlouhé vlasy za ní nezkrtně vlály. Déšť ji nemilosrdně bičoval do tváře, a tak se pokoušela znovu si kápí nasadit. Naštěstí se jí to podařilo. Nemohla se dočkat, až budou konečně v suchu a teple. Po celém těle cítila sůl z moře, pot a špínu. Dotýkala se Adalasovy horké kůže a dostala strach, aby se koně nenachladili. Možná je moc ženou, měli by zpomalit. Pokusila se svou mysl spojit s tou Adalasovou, ale nešlo to. Vítr a déšť jí nedovolil se soustředit a ani Adalas dotek její mysli nevnímal.

„Měli bychom zpomalit!“ křičela.

„Cože? Už tam budeme!“ snažil se jí Falien odpovědět na něco, co neslyšel.

Aranis chtěla zopakovat, co říkala, ale to už před sebou v dáli, za nízkým kopcem spatřila malá žlutá světýlka. Byly to vesnice Ínas, Sentur, Aztol, Renus a Lada. Ínas byla nejbližší. Její domy se začaly čím dál více přibližovat a za chvíli už se všichni nacházeli ve vesnici. V dálce za ní problikávala ještě spousta malinkatých světýlek z ostatních vesnic.

Vesnice Ínas se nacházela jen kousek od pobřeží. Na rozdíl od Walos, kde domy stály v úhledných řadách, byly tady domy rozházené, každý byl postavený, kde chtěl, ale i přesto mezi sebou vytvářely široké upravené pěšiny, po jedné z nich právě kráčeli Veragin a jeho přátelé. Koně vedli za sebou a i když na ně útočil hustý déšť a bránil jim tak v rozhledu, se zájmem si vesnici prohlíželi.

Byla moc hezká. Působila jakýmsi útulným a vřelým dojmem. Dvoupatrové a široké domky byly vystavěny z tmavého ebenového dřeva stejně jako šikmé střechy zarostlé mechem, který tlumil bubnování deště. Z mechu trčely podivné houby s tlustou nohou a s růžovým nebo černým zahnutým kloboukem. Domy měly povětšinou pět malých oken, ze kterých se do studné tmy linula světla svícňů a petrolejových lamp. Před vchodovými dveřmi se nacházely menší zahrádky, oplocené tu a tam polorozpadlým plotem, porostlým jakousi popínavou rostlinou. Kolem plotů vyčnívaly vysoké bedly a stejné houby, které vyrůstaly ze střech. Všude okolo rostly nízké keře s barevnými květy a u každé branky stála pnoucí rostlinou omotaná pouliční lampa, z níž trčela zapálená pochodeň.

Kráčeli mezi domy po rozmáčené kamenité cestě, kterou jim tyto lampy osvětlovaly. Světlo však sláblo; hasil ho hustý déšť. Skoro pokaždé, když míjeli některý z domů, vyběhl z boudy za plotem malý opelichaný pes a zuřivě na ně štěkal.

Došli do středu vesnice, kde stála kamenná studna a kolem ní rostly různé houby. Zdálo se, že lidé si tu na ně velmi potrpí. Ale byla pravda, že všechny ty houby dodávaly vesnici na zajímavosti i kráse.

Kdyby tak silně nepršelo a provazce deště hlasitě nebubnovaly do všeho kolem, bylo by zajisté slyšet uklidňující šumění moře. Už jen ten sláný vzduch byl cítit po celé vesnici. Aranis si mnohokrát představovala, jak místo obrovských, ladných věží a paláců, chrámů a domů žije v nějaké prosté malé vesničce, podobné této.

Prošli kolem studny a míjeli jeden z domků s malou boudou. Z té se okamžitě vyřítil mrňavý rozčuchaný ratlík a začal splašeně a pisklavě štěkat a vzrušeně mrskat rozježeným ocasem. Že za chvíli vypadal jako zmoklá slepice, mu bylo zřejmě úplně jedno. Hned na to se v okně objevil stín a protáhlý obličej nějaké stařeny. Aranis si jí ale nevšimla, pozorovala to poskakující stvoření za plotem a promočená tvář se jí zalila pobaveným úsměvem. Takovýto legrační tvorové v zemi Všehovzniku nežijí.

Snížek vykoukl z pod Veragina kabátu, vyplázl na štěkajícího psa růžový jazýček a zasyčel.

„Nech toho, Sněhu, nebo tě k němu za ten plot hodím,“ upozornil ho tiše Veragin. Snížek se na něj uraženě zakřenil a zastrčil hlavu zpátky pod kabát.

Před nimi se konečně objevil hostinec – vysoká kamenná budova, alespoň se třemi patry a protáhlými okny s dřevěnými okenicemi. Dům byl porostlý břečťanem a před vchodem, podél hlíněné cesty, byly dva záhony povadlých růží. Nad vchodovými ebenovými dveřmi viselo světlo a dřevěná, značně proděravělá a stará cedule s nápisem *U velkých hřibů*, která se ve větru nebezpečně kymácela a vrzala.

„Tady bychom mohli přečkat noc,“ navrhl Falien a přečetl si ceduli.

„Ano, ale co koně?“ zeptala se Aranis a prohlížela si hostinec, po jehož kamenných zdech stékaly proudy dešťové vody. V elfských městech žádné takovéto budovy nestojí.

Falien krátce pohlédl na hostinec, a pak zmizel za jeho rohem. Za pár vteřin se vrátil a ze všech sil se snažil udržet na obličejí kápi, kterou se mu vítr pokoušel strhnout.

„Vzadu je menší stáj. Jistě patří k tomuto hostinci. Jsou tam ustájení už dva koně. Ty naše se k nim ještě vejdu,“ oznámil.

„Měli bychom je tam zavést. Mám strach, aby se nenachladili. Jsou dost promočení a teplota venku stále klesá,“ strachovala se Aranis, přičemž se sama třásla zimou.

Eleas přikývl na souhlas a odvedl koně do stáje za hostincem. Za chvíli byl zpátky a v rukou nesl jen jejich brašny. Všichni pak vstoupili do budovy.

Hostinec byl prostorný a čistý. Zdi vypadaly jako právě vymalované a viselo na nich pár obrázků nejen velkých hřibů, ale i jiných hub a na každé stěně byla malá dřevěná polička s naleštěnými skleničkami a poháry. Nad poličkou visela kulatá petrolejová lampa. Když vešli, po jejich pravici se nacházela tři malá okna se záclonami. Na jejich parapetu stály podivné rostliny v květináčích, ve kterých rostly i houby. Vypadaly jako žampiony. Pod okny stály dva kosočtvercové stoly z dubového dřeva.

Po levé straně spatřili pult, za kterým stála opravdu velmi malá paní a utírala modrý hrnek. Všude po celé místnosti byly rozesety další kosočtvercové stoly a židle z dubového dřeva. Sedělo tu jen pár lidí.

U stolu v rohu posedával podivný muž s rozčuchanými, dlouhými vlasy pod ramena a upřeně civěl z okna, do kterého bušily provazce deště. U prostředního stolu sedělo šest vychrtlých staříků a hráli karty. A u stolu vedle karbaníků, shrbený, v černé kápi a lesklém plášti, popíjel pivo jakýsi záhadný muž. Na rameni mu seděl nádherný sokol a jeho bystré oči se zabodávaly do Aranis.

Na protější straně místnosti se nacházely schody, které nejspíš vedly do dalších pater.

Jen co za sebou zabouchli dveře, všichni v místnosti na ně udiveně, někteří podezíravě, upřeli svůj zrak. Bručivý šum hovorů rázem utichl a změnil se v napjaté ticho. Pět od hlavy až k patě zahalených cizinců v pláštích se tu zřejmě moc často neobjevovalo.

„Ehrm... Měli bychom se jít zeptat hospodské na ubytování,“ navrhl po chvíli ticha Falien a znepokojeně i trochu rozpačitě se rozhlížel po místnosti a zárajících tvářích. Veraginův pohled zakotvil na podivném muži v kápi, ale dřív, než mohl začít přemýšlet, kdo by to mohl být a proč je zahalen stejně jako oni, vyskočil z pod jeho kabátu Snížek a vytrhl ho tak z dumání.

„To nebyl moc dobrý nápad, Sněhu. Kdybys byl obyčejný kocour, ale takhle...“ sykl na něj Veragin tiše.

Snížek se otrepal, sedl si na podlahu a začal si olizovat tlapku: „Co zas máš? Tak ať si civěj, když jim to pomůže! Aspoň můžou obdivovat mou krásnou srst a roh.“

Veragin stočil oči v sloup a přistoupil s ostatními k pultu. Malinká paní za ním nebyla vůbec vidět a Falien se musel hodně naklonit, aby si jich všimla.

„Promiňte? Madam?“ oslovil ji váhavě a stále se snažil nakouknout za pult, aby ženu spatřil, ale vtom se ozvalo tak hlasité vypísknutí: „Hned to bude!“, že sebou poplašeně škubl.

Podle skřípavých zvuků se zdálo, že si hospodská táhne nějakou malou židličku a najednou se vynořila za pultem a se zářivým úsměvem se jich ptala: „Tak co si budou vážení hosté přát?“

Žena byla velmi sympatická a usměvavá. Měla baculatou postavu oblečenou v červených, starobyklých šatech a kolem pasu ovázanou špinavou zástěru. Kulatá tvář byla už starší, ale stále svěží. Malá hnědá očka se na ně smála, stejně jako růžové tvářičky. A rudé, vlnité vlasy měla stáhnuté do drdolu.

„Chtěli bychom se zeptat, zda tu máte pět volných pokojů na přespání,“ otázal se Falien a stáhl si z obličeje mokrou kápi. Zdálo se mu zbytečné skrývat tady tvář. Rukou si

prohrábl vlhké vlasy a pohlédl na hospodskou. Z jejího váhavého pohledu si nebyl jistý, zda svého prince poznala. Chvilí si ho pátravě prohlížela, ale nakonec mu jen odpověděla: „Ovšemže máme volné pokoje, vážení cizinci. Ono se k nám moc pocestných nezatoulá,“ řekla a zpod pultu vysunula šuplík a s hlasitým cinkáním vytáhla pět klíčů.

„Tady. Jsou to naše nejlepší pokoje, princí.“

Falien se na ni překvapeně podíval a už se chystal něco říct, ale nakonec si od ní klíče převzal bez jakýchkoli otázek.

„Druhé patro!“ zvolala ještě hospodská, když odcházeli ke schodům. Zůstávaly za nimi na podlaze jen mokré šlápoty, kterým se Snížek snažil vyhýbat.

Když Falienu ta žena poznala, jak je možné, že ji to ani příliš nepřekvapilo? Nenastaly žádné udivené a zvědavé otázky typu *proč se princ Leondského království nachází zrovna tady s tak podivuhodnou skupinkou?* Vysvětlení mohlo být jediné.

„Oni už vědí o našem poslání. O vašem poslání, princezno,“ usoudil zamýšleně Falien, zatímco stoupali po chladném osvětleném schodišti s oprýskanou a ušmudlanou omítkou. Údržbu schodiště domácí zřejmě značně zanedbávali.

„Už se to muselo roznést. Lidé už vědí o zlu. Něco se muselo stát. Nebo se něco právě děje...“

„Ano. Také nevidím jiné vysvětlení reakce té ženy. Návštěva prince v jejím hostinci ji ani za mák nepřekvapila. Na nic se nevyptávala a zdálo se, že tuší, proč jsme tady. Určitě i ví, kdo jsme my, i když jsme neodhalili své obličej,“ přisvědčila Aranis a potvrdila tak Falienovy domněnky.

„Valgar už se tedy musel nějak odhalit a představit lidem své zlo... Co asi tak mohl udělat?“ ptal se Falien a v jeho hlase byl znát náznak obav.

„To se dozvíme, Faliene. Nestrachuj se. Navrhuji, abychom se teď každý šel ubytovat a vykoupat. Pak bychom se měli prospat, hlavně ty, Aranis,“ navrhl Eleas.

„Zítřa zjistíme, co všechno už místní lidé tuší. Nemá smysl se před nimi skrývat, jestliže je pravda odhalena a lidé o zlu vědí.“

Ostatní přikývli. Vystoupali do druhého patra a ocitli se v úzké, oranžově vymalované chodbičce, osvětlené malým kovovým lustrem se svíčkami. Po obou stěnách chodby byly jedny ebenové dveře vedle druhých s malou cedulkou v pravém rohu, na které byl nakreslen hřib a číslo. Přátelé si popřáli dobrou noc a pak se každý ztratil do svého pokoje.

Když za sebou Aranis zabouchla dveře, nemohla se dočkat, až ze sebe smyje mořskou sůl a pot. Také se těšila až se ohřeje horkou koupelí, protože byla promoklá a promrzlá na kost. Svlékla své mokré a špinavé oblečení a dala ho pokojské, která ho šla hned vyprat. Poté si elfka se slastným uvolněním vlezla do kádě, kterou pokojská naplnila horkou vodou, a spokojeně se ponořila do hřejivé koupele. Ihned z ní opadla všechna únava a starosti. Cítila se uvolněná a odpočatá. A také čistá. Rozhlédla se po pokoji, aby si ho prohlédla.

Byl malý, ale docela útulný. Vedle její kádě s vodou stála židle, nejspíš z ebenového dřeva. Naproti ní, na hebkém červeném koberci, se rozkládala velká postel s péřovými polštáři i peřinami. Ve stěně nad postelí bylo široké a dlouhé okno s poškrábanými dřevěnými okenicemi. Vedle postele stál malý stolek potažený bílým ubrusem s obrázky

hřibů. V další stěně se nacházely vchodové dveře, nad kterými visel vycpaný jestřáb. Aranís na mrtvé zvíře soucitně pohlédla a nepatrně se zamračila. Pak stočila pohled na dva obrazy obrovských muchomůrek po obou stranách dveří.

Když se Aranís vykoukala, vyndala ze své brašny, kterou si položila k posteli, náhradní oblečení. Nebylo určené k boji, ale ani k slavnostním účelům. Byla to bílá halenka odhalující ramena, s širokými a dlouhými zvonovými rukávy. K tomu si oblékla kalhoty z nepravé černé kůže, neboť elfové pravou zvířecí kůži nikdy nenosí. Chtěla si vzít i svůj stříbrný opasek s mečem a obout vysoké šněrovací kozačky, ale cítila se tak unavená, že to nedokázala a ulehla do měkké postele. I když se nemohla pohodlností rovnat elfským lůžkům, po nocích strávených jen na tvrdé zemi jí to ani trochu nevadilo. Ihned usnula.

Veragin stál u velké postele ve svém pokoji, který vypadal úplně stejně jako všechny ostatní, a vyhlížel z okna na domky, které bičoval déšť. I on už byl čistý a převlečený. Černá bavlněná košile mu velmi slušela a zvýrazňovala jeho svalnatou postavu. Meč měl pořád u sebe, jako by neustále očekával nějaký útok.

„Už na *to* zase myslíš?“ zeptal se ho Snížek schoulený na měkké posteli.

„Na co jako?“ vytrhl se Veragin ze svého zamyšlení.

„Dyť víš,“ odpověděl mu stejně suše Snížek, přičemž si prohlížel své drápky na pravé přední tlapce.

„Myslím,“ přiznal Veragin, strčil si dlouhé vlasy za ucho, načež se mu opět neposlušně nahrnulý do očí, a otočil se k Snížkovi.

„Tak už na *to* konečně přestaň myslet. Je to pryč! Je to minulost!“ snažil se ho kočkoroh uchlácholit, ale to už Veragin zase vyhlížel z okna a byl myšlenkami úplně jinde.

„Doufám, že taky nemyslíš na *ni*,“ poznamenal Snížek ostře.

„Na koho zas?“ zeptal se Veragin podrážděně, ale stále k němu zůstával otočený zády.

„Dobře víš, koho myslím! Tu elfku! Vidím, jak po ní slintáš!“ vyjel na něj Snížek.

„Hele, klídek, Sněhu, buď tak hodnej,“ usadil ho Veragin a zkřížil ruce na prsou. Snížek si pro sebe jen něco pobouřeně zavrčel a odvrátil se od něho.

„A uхни! Ta postel je moje!“ vyhrkl Veragin vzápětí, otočil se a trhl peřinou tak prudce, až Snížek vyletěl do vzduchu a s tvrdým dopadem přistál na podlaze.

„Héj! Tupče...“ prsknul vztekle, nohrabaně se sesbíral ze země, sednul si a stočil svůj huňatý ocas s černou špičkou kolem těla.

„Copak ty se snad chystáš spát?“

„To chystám,“ přisvědčil Veragin stroze, sundal si opasek i s mečem a položil ho na stolek vedle postele.

„A já budu jako spát kde?“ rozčilil se Snížek, že z něj div nelétaly chlupy.

„To nevím,“ odpověděl se škodolibým úsměvem Veragin a zavrtil se do peřin.

„Třeba by tě k sobě do boudy vzal jeden z těch psů venku.“

„Moc vtipný! Ta postel je dost velká pro oba!“ a jen co to Snížek dořekl, už ležel Veraginovi u nohou.

„Doufám, že nemáš blechy,“ poznamenal ještě Veragin úsečně.

„A já doufám, že je nemáš ty,“ odsekl Snížek a vzápětí oba usnuli.

Dřevěné okenice zůstaly otevřené a oknem tak do pokoje pronikly ranní sluneční paprsky a zalily celou místnost zlatým světlem. Veragin sebou škuhl a s výkřikem se posadil na posteli. Byl celý zpocený a zadýchaný.

„Co je?“ podivil se Snížek, který už byl vzhůru a čistil si srst.

Veragin se zmateně rozhlédl po pokoji a pak se podíval na Snížka: „Něco... se mi zdálo. To nic.“

Odhrnul si vlasy z čela a vstal. Nasadil si opasek s mečem a přehodil si brašnu přes rameno.

„To už půjdeme?“ ptal se Snížek, ale Veragin jakoby ho vůbec nevnímal.

„Co se ti zdálo?“ vypálil další otázku.

„Nic.“

„Jak, nic? To přeci nejde, aby se někomu zdálo *nic*.“

„Nech toho, Sněhu, a pojď,“ zarazil ho Veragin a už stál ve dveřích.

„Musíme ještě zjistit, co všechno tady lidé o Valgarově návratu vědí. Jak daleko zlo postoupilo.“

„Sotva se probudíš a už bručíš,“ zamumlal kočkoroh popuzeně. „A co snídaně, no?“

„Dole nám určitě nějakou připraví.“

„Jen aby...“

Když vyšli z pokoje na chodbu, potkali Aranis, která také zrovna opouštěla svůj pokoj. Veragin z ní opět nemohl odtrhnout oči. Připadala mu ještě hezčí než kdy dřív. Uhlově černé vlasy měla rozpuštěné a odhrnovala si dlouhou ofinu z nádherných pronikavě modrých očí. Přes hedvábnou sněhobílou blůzku měla navlečený černý vypasovaný korzet a Veragin jí byl zase naprosto okouzlen.

Když si Veragina a Snížka všimla, s laskavým úsměvem je pozdravila. I jí teď připadal Veragin takový nějaký jiný. Ještě nikdy ho neviděla bez jeho koženého pláště. V černé košili jí připadal velmi přitažlivý. Protože měl vyhrnuté rukávy až na předloktí, mohla si na jeho vypracovaných rukou všimnout šrámů a škrábanců z různých bojů. A také dvou velkých jizev, které mu zůstaly po útoku Dargwlka.

I když se Veragin snažil dát dlouhé, neposlušné vlasy za uši, stále se mu spouštěly do obličje a Aranis se zdálo, že mu to tak ohromně sluší.

„Tak jaká byla noc?“ zeptala se a stále se mu dívala do očí. Než jí ale stačil odpovědět, skočil do toho Snížek.

„Divoká! Veraginovi se něco zdálo!“

„Vážně? Uhm... a byl to snad zlý sen?“ ptala se váhavě, protože si nebyla jistá, jestli o tom chce Veragin mluvit.

„No, byla to jen taková obyčejná noční můra,“ zalhal mladík a hodil po Snížkovi zlostný pohled.

„Aha. Takže ses asi moc dobře nevyspal,“ vytušila Aranis, přičemž mu stále hleděla do očí.

„Ale ano, spal jsem dobře, jen kdyby Sníh pořád nechrápal.“

„Cože?“ vyprskl Snížek a vykulil na něj své obrovské oválné, jasně zelené oči.

Aranis se usmála a pak navrhla, aby šli dolů a počkali na ostatní, až se vzbudí, tedy jestli už nejsou vzhůru.

Hostinec byl prázdný, až na muže se sokolem, který seděl u stejného stolu jako předešlý večer. Za pultem opět postávala malinkatá hostinská a zdálo se, že počítá nějaké lahve. Okny sem prosvítaly ranní sluneční paprsky a celou místnost nádherně ozařovaly.

Veragin a Aranis přistoupili k pultu, aby si s hospodskou promluvili. Ta okamžitě zanechala počítání lahví a stoupla si na stoličku, aby na ně viděla. Místo pozdravu však zůstala jen nehybně stát a zírala na Aranis. Nebyl to však pohled překvapený, ale obdivný.

„Propána... Ještě nikdy jsem neviděla opravdového živého elfa...“

Dokonce i záhadný muž k nim překvapeně natočil hlavu a sokol zamával křídly.

„Jak jste nádherná, paní... elfka v naší vesnici... v naší zemi...“

Aranis hrdě zvedla hlavu, ale jen nesměle pohlédla na Veragina, byla trochu na rozpacích.

„Madam, vy tady ve vesnici už víte o návratu čaroděje Valgara, že? O jeho plánech i o nás, že ano?“ zeptala se opatrně.

Žena jen smutně kývla hlavou. „Ano. Všechno už se rozneslo. Naši vesnici pohltil strach, má paní... To vy jste tedy ta elfská princezna, jejímž osudem je zničit černého čaroděje? To vás poslouchá posvátný jednorozec, má paní? To vy jste královna země?“ ptala se tiše a v jejím hlase byl znát neskonale obdiv.

„Ano, to jsem já. Jsem Aranis, dcera elfské královny Aéstis.“

Žena vyvalila oči ještě víc a s posvátnou úctou si ji prohlížela. Pak se slzami na krajkku nenápadně ukázala na muže se sokolem.

„Na vše se zeptejte támhle Morina. To on nám řekl o nástupu zla a temnoty, paní. Démon Golrog se má prý stát pánem Lilandgarii!“ zašeptala zděšeně.

Aranis jí jen stiskla rameno a konejšivě se usmála. Pak s Veraginem zamířili ke stolu záhadného muže se sokolem. To už k nim ale mířili Falien s Eleasem a s Lavril, která již měla škrábance na ruku ošetřené. Všichni tři vypadali odpočatí a plní energie. Aranis a Veragin jim pověděli, co jim právě sdělila hospodská, a všichni společně přistoupili k zahalenému muži.

„Sedněte si,“ vyzval je muž, ještě než stačili cokoliv říct. Nebyl to však rozkaz, ale žádost. Všichni se tedy posadili.

„Vím, kdo jste. I co chcete. Hledáte posvátného jednorozce. Jen tak zachráníte Lilandgarii. Nemám pravdu?“ pokračoval muž, načež si z obličeje stáhl kápi. Mohlo mu být teprve něco kolem třiatřiceti. Měl krátké, hnědé rozčuchané vlasy, malý nos a hrnatou bradu. A ve tváři měl vepsané utrpení...

„Ano, ale jak to víte? Vše mělo být utajeno,“ zeptal se nedočkavě Falien.

„Vše bylo utajeno, principi. Do té doby, než odporné nestvůry začaly napadat naše vesnice. Ničí všechny domy a zabíjejí lidi v údolí řeky Lili. Vaše vojska se je snaží zastavit. Ta monstra jsou strašlivá a nezastaví se před ničím. Oči mají prázdné a pod kančím rypákem jim vyrůstají obrovské kly a tesáky, kterými trhají maso lidí bez rozdílu věku... Myslím, že se jim říká kirlopové.“

„Proboha! To nemůže být pravda! Valgar už postoupil tak daleko?!“ zděsil se Falien. „Chce zničit celou Lilandgarii dřív, než se nám podaří dojít s jednorozcem do Etelwenu!“

„Váš otec – náš král, nás s celou situací seznámil. Teď probíhají další a další boje mezi kirlopy a vojáky o životy lidí v údolí řeky Lili...“

„Vy odtamtud pocházíte, Morine?“ zeptala se tiše Aranis. Morin na ni jen letmo pohlédl a pak pohladil svého sokola po křídlech.

„Ne tak docela, princezno. Žil jsem s rodinou ve vesnici Simlu na západě. Dceři bylo jedenáct a má žena vždy říkala, že je celá po mě. Byl jsem na to obrovsky hrdý,“ usmál se pro sebe.

Bylo jisté, že se jim chystá vyprávět svůj příběh, který ho velice tíží.

„Náš život byl vždy klidný a šťastný. Do té doby, než se v naší vesnici objevili Mordatové. Nejstrašnější stoupenci Valgara. Tehdy byl ještě uvězněný. Přepadli naši vesnici a zapalovali domy, vraždili lidi. Kdo odtamtud neutekl, ten zemřel.“

Bylo časně ráno, když přišli. Ještě jsme spali, pak nás ale probudil křik. Vyběhli jsme ven a spousta domů hořela, všude pobíhali vyděšení lidé a zoufale křičeli. Chtěli jsme utéct jako ostatní. Pak se tam ale přičítal jeden z nich. Mordat. Jeho řev se podobal řevu obřího lva, nikdy na ten řev nezapomenu... A vybral si nás. Mou rodinu. Jediným skokem byl u mě. Držel jsem dcerku v náručí, moc plakala, stejně jako má žena. Ten Mordat mou ženu chytil za ruku, přitáhl si ji k sobě a přímo před našima očima jí podřízl hrdlo. Skácela se k zemi jako nějaká bezvládná věc. Všude bylo plno krve a Mordatův smích zněl po celé vesnici... Potom se tam objevil ten druhý. Z rukou mu tryskaly plameny a podpálil náš dům. Já jsem poté i s dcerkou utekl.

Tři roky jsme žili v Zelonu, ve vesnici v údolí Lili. A já smrt své milované ženy vidím každou noc ve snu. Teď ale přišli ti kirloповé. Jako by se historie opakovala. Domy hořely a všude pobíhali bezbranní lidé. Někteří kirloповé masakrovali muže, ženy, děti... jiní bojovali s vojáky.

Vyběhl jsem s dcerou z domu, chtěl jsem utíkat, ale ten pohled na jatka všude kolem mi nedovolil se pohnout. Před očima jsem viděl svou ženu padat k zemi se zakrváceným hrdlem. Než jsem se vzpamatoval, byli u našeho domu dva kirloповé. Divoce máchali sekerami a příšerně řvali. Kili, má dcera, se mi vysmekla z ruky a utíkala pryč. Jeden z těch netvorů se ale rozmáchl obrovskou pěstí a odhodil mou dcerku alespoň deset metrů daleko. Pak se vrhli oba na mě, ale zachránili mě dva vojáci. Běžel jsem ke Kili. Její bezvládné tělíčko se ani nepohnulo. Nedýchala a oči postrádaly život. Byla mrtvá. A já všechno ztratil...

Odešel jsem a skončil tady. Po cestě se ke mně přidal Donit, můj jediný přítel. Je to ten nejbystřejší sokol jakého jsem kdy viděl. Už nemám nikoho, jen jeho. Každým rámem se vzbouzím s přáním být mrtvý. Být se svou rodinou... jsou to čtyři dny od smrti mé dcery.“

Morin dovyprávěl svůj tragický příběh a Aranis si všimla, že jeho oči jsou zaplněny slzami a dlaně se mu třesou. I jí se chtělo plakat, bylo jí ho velmi líto. Pohlédla na Veragina, ale ten seděl a ani se nepohnul, jen upřeně pozoroval špičky svých bot, jako by byly kdoví jak zajímavé.

„To je strašné... život je někdy až příliš krutý...“ vydechla smutně a položila svou ruku na tu Morinovu.

„Já... Otec se s těmi Mordaty potýká už dlouhá léta,“ poznamenal Falien.

„Myslím, že čtyři roky od doby, kdy byl Valgar spoután Orlinovou kletbou. Ale já o tom moc nevím. Nikdy o nich se mnou příliš nemluvil. Jen vím, že za nimi nechal vyslat i stráže, aby je našli, avšak tento rok toho o nich moc slyšet nebylo... A teď ještě ti kirlopové...“ povzdechl si.

„Nyní už snad budete šťastný, Morine,“ snažila se ho povzbudit Aranis.

„Nikdy už nebudu šťastný, princezno. Zvláště, když se všude kolem potulují ta monstra a bůhví, co ještě,“ odpověděl jí Morin zasmušile.

„Však my nedovolíme, aby se Lilandgarie zmocnila temnota. Před věky sem náš lid přivedl život, aby patřil dobru. Lilandgarie je svět dobra! Žádné zlo ji nezničí, dokud budou elfové žít!“ prohlásila Aranis rázně a v jejím hlase nebyl znát ani náznak strachu, jen velké odhodlání.

Morin se pousmál a vlídným hlasem řekl: „Slyšel jsem toho o elfech hodně. Má dcera je vždy velmi obdivovala. Ale nikdy jsem ani nedoufal, že bych se mohl s některým z nich setkat. Ať už se stane cokoliv, já věřím, že vás pět nakonec dokáže náš svět zachránit.“

Chvilí tam jen mlčky seděli, každý ponořený do vlastních myšlenek, až Falien nakonec vytáhl ze své brašny zmačkanou mapu a rozložil ji na stůl: „Dobrá. Měli bychom si znovu probrat plán cesty. Takže teď jsme tady. Vesnice Ínas. Musíme jít tudy. Obejdeme vesnici Sentur a půjdeme přes Zerovský les.“

„Měli bychom vyjet co nejdřív. Nač se zdržovat?“ dodal ještě Falien.

Ostatní přikývli a Aranis se opět obrátila na Morina: „Morine, velmi rádi jsme vás poznali. Ať se váš život ubírá pokojnou cestou,“ popřála mu upřímně.

„A vaši cestu ať provází štěstí. Půjdu vás vyprovodit,“ oplatil jí Morin všele.

Když vyšli z hostince, slunce již stálo vysoko na obloze a jeho teplé paprsky pohladily Aranis po tváři. Po včerejším lijáku zůstala jen rozmočená půda a orosená tráva. Vesnice byla plná lidí. Ženy chodily s kbelíky ke studni, povídaly si a vysedávaly před domy. Muži obvykle prováděli nějakou práci a děti se honily, smály se a dováděly nebo si hrály se psy. A z dále sem dozníval hukot moře. Dokonce i vzduch byl vlhčí a byla v něm cítit sůl.

Veragin se zdál být hodně zamyšlený a utrápený. Vypadalo to, že chce Morinovi ještě nutně něco říct, ale nakonec to neudělal. Zastavili se před hostincem všimli si, jak se po nich lidé udiveně otáčejí a se vzrušenými obličejí si na elfy ukazují prsty.

„A to jsme ani neměli snídani,“ postěžoval si ponuře Snížek.

„Měli bychom jet. Přivedu koně,“ nabídla se Lavril, ale když se pro ně chystala, zadržel ji dusot kopyt. Zastavila se a ohlédla. Mezi domy se k nim přibližovala skupina jezdců. Matky se vylekaně rozhlížely a volaly své děti k sobě. Skupina jezdců v honosné zbroji se hnala vesnicí jako vítr. Byli to královští vojáci.

„Co to má znamenat... Kde se tu berou?“ vyhrkl Veragin a Snížek vytřeštil oči.

„Určitě tě hledaj, kámo! Poznaj tě! Co teď?“ šeptal kočkoroh vyplašeně, ale Veragin nic neříkal, jen se zhluboka nadechl a rukou už svíral rukojeť meče. Falien však na vojáky zamával.

„Hej! Tady!“

Skupina asi čtyřiceti mužů na koních k nim okamžitě zamířila. A ve Veraginovi hrklo. S hlasitým dusáním kopyt zastavila přímo před nimi a z prvního koně seskočil